

PSALMII LUI DAVID

Gânduri de lectură și rugăciune

Psalmii 1-72

Octavian D. Baban

Binecuvântările rugăciunii

Ghid de studiu biblic pentru Psalmi 1-72

Continut

Partea I: Introducere în citirea psalmilor.....	5
Partea II: Gânduri de lectură și rugăciune asupra Psalmilor 1 - 72.....	11
Psalmi 1, 15, Cultivă un caracter frumos.....	12
Psalm 2, Onorează-l pe Hristos ca Împărat.....	14
Psalmi 3-4, Fii liniștit în încercări.....	16
Psalm 5, Bazează-te pe călăuzirea Domnului.....	18
Psalmi 6-7, Verifică-ți faptele și motivele.....	20
Psalmi 8-9, Bucură-te de puterea laudei lui Dumnezeu.....	22
Psalmi 10-11, Nu uita că Domnul aude rugăciunile.....	24
Psalmi 12-13, 17, Veghează asupra vorbirii curate.....	26
Psalmi 14, 16, Caută părtășia celor sfinți.....	28
Psalm 18, Fii fără vină și încrede-te în Domnul.....	30
Psalm 19, Lasă gloria creației să te motiveze la sfințenie.....	32
Psalmi 20-21, Prețuiește sărbătorile sfinte.....	34
Psalm 22, Încrede-te în mântuirea Domnului.....	36
Psalmi 23-24, Bucură-te de prezența Domnului.....	40
Psalmi 25-26, Caută prietenia cu Dumnezeu.....	42
Psalmi 27-28, Fii curajos prin credință în Domnul.....	44
Psalmi 29-30, Laudă victoriile Domnului și mulțumește-i.....	47
Psalmi 31-32, Prețuiește pocăința și iertarea Domnului.....	50
Psalmi 33-34, Prețuiește dreptatea și bunătatea Domnului.....	53
Psalmi 35-37, Nu fii copleșit de descurajare.....	56
Psalmi 38-39, Cere ajutorul Domnului.....	60
Psalmi 40-41, Urmează căile Domnului.....	63
Psalmi 42-43, Nevoia de închinare și puterea nădejdi.....	66
Psalm 44, Confruntarea cu întrebările dificile.....	69
Psalmi 45, Binecuvântările nunții și ale domniei.....	72
Psalmi 46-48, Binecuvântare în necazuri: alegerea divină.....	75
Psalmi 49-50, Binecuvântarea meditației și a curăției.....	79
Psalmi 51-54, Binecuvântarea muștrării.....	83
Psalmi 55-56, Binecuvântarea încrederii în Domnul.....	87
Psalmi 57-59, Binecuvântările ocrotirii Domnului.....	90
Psalmi 60-62, Binecuvântarea biruinței în Numele Domnului.....	93
Psalmi 63-65, Binecuvântarea prezenței Domnului.....	96
Psalmi 66-67, Așteptarea binecuvântării viitoare.....	99
Psalm 68, Binecuvântarea victoriei evangheliei.....	101
Psalm 69, Binecuvântarea nădejdi și a dedicării sfinte.....	104
Psalmi 70-71, Binecuvântarea perseverenței sfinte.....	107
Psalmul 72, Binecuvântările domniei alături de Împărat.....	111

Partea I: Introducere în citirea psalmilor

Prezentarea generală

Așa cum știm, pe ansamblul lor, psalmii sunt cântări de închinare evreiești, care îmbină mai multe genuri, rugăciunea, poezia, doxologia, sfaturi și cugetări înțelepte⁴. Ei exprimă o gamă largă de sentimente și cugetări, de la declarații de crez, la rugăciuni personale, la rugăciuni și cântări de sărbătoare națională, ori de înscăunare pe tronul țării, de plecare la luptă, de cântare a familiei sau de cuprindere a lacrimilor și plânsului în caz de durere, suferință, înfrângere. Sunt psalmi de plângere (lamentatie), psalmi de pocăință (penitență), psalmi de victorie, psalmi de înfrângere, psalmi de revoltă, chiar psalmi de blestem (imprecatorii), psalmi de mijlocire, de bucurie, de tristețe etc.

Psalmii conțin o teologie profundă, mulți privesc la momentul creației, la destinul omului, la judecata lui Dumnezeu pe pământ și la dreptate, la viitor, la venirea lui Mesia – Hristos, la etapele istoriei omenirii, la moștenirea eternă a celor sfinți și la pedepsirea celor răi. Epistola către Evrei (Evr.1,2) și evangheliile sinoptice (Mat.22:43-45, Mc. 12:36, Luca 22:42-44 etc), Faptele Apostolilor (Fapte 1:20, 2:25, 4:25 etc), precum și Pavel în diverse epistole ale sale, menționează direct psalmii atunci când descriu venirea Mântuitorului, când declară divinitatea Lui, când vorbesc despre arestarea, judecata, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, sau despre judecata divină, despre vremurile din urmă, starea omenirii etc. Psalmii sunt, așadar, și o carte despre Hristos. Isus i-a cunoscut, i-a citat și i-a cântat, în drum spre grădina Ghetsimane, în noaptea trădării, și probabil și în alte sărbători de Paște, împreună cu ucenicii sau singur (Mc. 14:26, Mat.26:30).

Psalmii formează o carte, dar sunt compuși, de fapt, din cinci cărți mai scurte:

Cartea întâi (Psalmi 1—41) și *Cartea a doua* (Psalmii 42—72), vorbesc despre David și împărăția sa, cei mai mulți fiind compuși de David;

Cartea a treia (Psalmii 73—89) și *Cartea a patra* (Psalmii 90—106) reflectă problemele israeliților din timpul exilului în Babilon; ei se referă adesea la închinarea la Templu, și la istoria lui Israel

Cartea a cincea (Psalmii 107—150) cuprinde psalmi post-exilici, reflectând rugăciuni și cântări de după întoarcerea din Babilon, adesea despre izbăvirea Domnului.

Rugăciuni asemănătoare cu psalmii au existat și la unii regi egipteni (de exemplu, imnul către Aten, al regelui Ackhenaten, asemănător cu Psalmul 104) și la poporul hittit (de exemplu, rugăciunile lui Mursili), ori la locuitorii Mesopotamiei (Plângerea căderii cetății Ur și Psalmul 137; cântările sumeriene numite *balag*, etc).

Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar el, David, a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Domnului și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ceea ce a început David, a fost continuat de alții cântăreți la corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii.

Cartea Psalmilor are mai mulți autori, în funcție de epocă. Între aceștia pot fi amintiți David, Solomon, Moise, fiii lui Asaf, fiii lui Core, Etan Ezhrahitul, în timp ce altora nu li se menționează numele, iar psalmii lor sunt anonimi.

Istoric vorbind, psalmii au fost printre primele părți de scriptură traduse în limba română și neamul românesc i-a prețuit foarte mult. Diaconul Coresi a tradus și tipărit Psaltirea la Brașov, în 1557, iar mitropolitul Dosoftei, a versificat și publica Psaltirea în versuri în 1673.

Pași de studiu și aplicații

În studiul psalmilor este bine să privim la autor, dacă este menționat, și la împrejurarea compunerii psalmului, când aceasta apare în titlu. Aceste detalii ne vor ajuta să privim rugăciunea în contextul ei inițial. Apoi este bine să observăm structura psalmilor pentru că uneori există elemente care se repetă, strofe sau idei, ca în orice cântare (strofe, refren), cuvinte și teme cheie.

Fiecare psalm este o invitație și o provocare să re trăim experiența celui care l-a scris, precum și, prin Duhul Sfânt, să vedem în ce fel cântarea vine și în ajutorul vieții noastre de rugăciune, în ajutorul experiențelor prin care trecem noi în prezent.

¹ J. M. Boice, *Psalms*, Grand Rapids, MI: Baker Books, c1994-c1998, 2005; C.A. and E.G. Briggs, *A critical and exegetical commentary on the book of Psalms*. New York: C. Scribner's Sons, 1906-07; R.G. Bratcher & W.D. Reyburn, *A translator's handbook on the book of Psalms*. Helps for translators, New York, NY: United Bible Societies, 1991; C.C. Broyles, *Psalms*, New International

Biblical Com. 11, Hendrickson, 1999. James Johnston, *The Psalms: Rejoice, the Lord is King, The Psalms 1 to 41*, vol. 1, ed. R. Kent Hughes, *Preaching the Word* series, Crossway, 2015; John Schultz, *Commentary to Psalms, 1 thru 41 (vol.1) and Commentary to Psalms, 42 thru 72 (vol.2)*, 2002, online commentary, Bible-Commentaries.com.

În cadrul aceste introduceri la Psalmi, studiul va privi la a doua parte a primei cărți de psalmi, adică la psalmii lui David de la Psalmul 1 la Psalmul 72.

Fiecare lecție este concepută să aibă două secțiuni: o secțiune de explicații și una de aplicații. Nici o lecție nu pretinde să acopere toate detaliile psalmului, ci dorește să fie un ghid în studierea lui. De aceea, citește psalmul cu atenție, meditează asupra lui, pune-ți întrebări despre situația în care a fost scris, despre experiența psalmistului și despre mesajul său pentru noi.

Trei întrebări ar fi importante, la fiecare psalm:

a. Ce spune psalmul acesta despre viața lui David, despre situațiile și problemele cu care s-a confruntat? Ce ne spune David despre sine și despre relația lui cu Dumnezeu? Felul în care se vede David pe sine însuși și relația lui cu Dumnezeu este foarte important. Experiențele sale personale sunt importate și din punct de vedere istoric, dar și teologic. Prin comparație, vom înțelege mai bine cum putem să aplicăm psalmul în viața noastră.

b. Ce ne spune psalmul despre Hristos, despre suferința și victoria lui prin înviere, despre mântuirea noastră, despre relația sa cu Dumnezeu, Tatăl? Ce ne spune psalmul despre Dumnezeu, ca întreg, despre suveranitatea lui, despre puterea sa? Despre Dumnezeu, Tatăl, și despre Duhul Sfânt? Adesea, este important să ne întrebăm cum se vede experiența cu Dumnezeu, din perspectiva vechiului legământ și din perspectiva noului legământ.

c. Ce ne spune psalmul acesta despre viața noastră de de închinare, de rugăciune, despre reacțiile noastre în dificultăți, despre experiențele noastre cu Dumnezeu în viață? Ce ne spune despre cum să facem față îndoielilor, greutăților, persecuțiilor, amenințărilor, despre cum e bine să ne purtăm cu adversarii sau oponenții noștri? Ce ne spune despre felul în care trebuie să ne rugăm și să așteptăm ajutorul Domnului? Ce alte texte din Noul Testament se ocupă de aceste probleme și

cum lămuresc ele afirmațiile din psalmi? Aplicațiile psalmilor sunt foarte importante și are sens să fie contextualizați la viața prezentă a creștinului.

Ca notă specială, ar fi de recomandat să citim și predica de pe munte a mântuitorului Isus, din Matei 5-7, și epistolele 1-2 Petru.

Predica de pe munte cuprinde multe „fericiri” și prezintă standardele omului după voia lui Dumnezeu, prezentate de Isus. Așa cum se va vedea, și psalmii lui David 1-41, din prima Carte a Psalmilor, sunt plini de astfel de „fericiri” sau „binecuvântări” și explică standardele omului cu caracter sfânt care este primit să stea în prezența Domnului și să îl vadă pe Dumnezeu. Este bine să înțelegem că Hristos și învățătura lui sunt subiecte centrale în psalmi, pentru că David l-a înțeles bine pe Mesia care va veni în istorie și ce schimbări profunde va aduce el, ce confruntări adânci va avea de suferit și înfruntat, ce victorie minunată împotriva păcatului și blestemului va câștiga, și cât de sus va așeza standardele vieții etice. Abordarea hristică a psalmilor este centrală pentru viața creștină.

În ce privește epistolele generale ale apostolului Petru, 1-2 Petru, ele sunt importante pentru creștini pentru că și ele se ocupă cu problema încercărilor și persecuțiilor, cu suferința creștinilor fără să fie vinovați și cu nevoia de mărturie care să îi dea glorie lui Dumnezeu, prin Hristos. De suferință se ocupă și 1-2 Tesaloniceni și Epistola către Evrei. O lectură paralelă a psalmilor 1-41 și a acestor epistole ne echilibrează viața de rugăciune și de mărturie.

Este important să vedem, de exemplu, că David a fost milos față de vrăjmașii săi, dar a fost și viteaz și fără ezitări în luptă, în vreme ce Petru, ca apostol al Mântuitorului, sau Pavel, văd mai ales victoria prin răbdare, prin mărturie și prin iertare, prin puterea crucii lui Hristos. Ambii, de fapt, învață lucruri care se potrivesc perfect, fiind inspirați de Duhul Sfânt și fiind slujitori ai lui Mesia – Hristos, unul, regele David, înainte de Hristos ca uns al Domnului și profet, și celălalt, apostolul Petru, după Hristos, ca trimis împuternicit al lui Hristos.

Aceleași lucruri rămân valabile și pentru Psalmii 42-72 care reprezintă A doua Carte a Psalmilor. La sfârșitul psalmului 72 există o încheiere care anunță „Sfârșitul rugăciunilor lui David, fiul lui Isai” (72:20), astfel că această grupă de psalmi (1-72) este delimitată în mod precis. În mod deosebit, însă, psalmul 72 este un psalm al lui Solomon, foarte probabil scris chiar pe timpul lui David, și inspirat din încoronarea lui Solomon. În ce psalmii 42-50, aceștia sunt notați ca avându-i drept autori pe fiii lui Core (42-49, ei au mai scris și psalmii 84-85, 87) și pe Asaf (50). Psalmii 51-71 sunt psalmi ai lui David (20 de psalmi) și ei încep cu diverse detalii despre momentul scrierii lor și

experiențele de viață ale regelui David. Datorită nivelului foarte personal la care sunt scriși psalmii 42-50 se crede însă că și aceștia sunt, de fapt, tot ai lui David, și au fost dați spre completare și păstrare fiilor lui Core și lui Asaf. În mod deosebit, psalmii 42-43 sunt tratați ca un singur psalm și sunt considerați de mulți comentatori că aparțin clar lui David.

Temele generale ale psalmilor 42-72 se referă la închinare în Casa Domnului (prezența Domnului), căutarea sfințeniei, centrarea vieții pe învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu.

Privind mai în detaliu, observăm că psalmii atribuiți fiilor lui Core se referă la nevoia de nădejde în ciuda mahnirii și nelămuririi în fața suferinței (42-44), la împărăția lui Dumnezeu (Elohim) și a lui Mesia (45-48) și la chemarea Domnului la închinare (49-50).

Psalmii lui David din această a doua carte, sunt cuprinși în psalmii 51-71. David se axează foarte mult pe Cuvântul Domnului, pe comunicarea voiei Domnului către popor, chiar și către vrăjmașii poporului, pe proclamarea domniei lui Dumnezeu. El se dedică slăvirii Numelui lui Dumnezeu, încurajării la credință (Psa 53). Psalmii aceștia cuprind multe dialoguri între David și Dumnezeu, între David și popor, între David și dușmanii săi, și între Dumnezeu și oameni. În mod deosebit, psalmii 56-60 sunt identificați în titlu cu cuvântul *michtam* – care înseamnă „învățătură”, și se poate referi și la instrumente cu corzi. În mod special, se pare că David a intenționat transmite o serie de învățături importante în cuprinsul lor.

În mod deosebit, la finalul fiecărei serii de studiu, notează-ți versetele sau subiectele care ți se par relevante și roagă-te. Cere ca Domnul să îți dea putere și să îți schimbe viața prin prezența lui și binecuvântările lui. Transformă tezaurul rugăciunilor din psalmi într-un tezaur care să îți îmbogățească propria viață.

Partea II: Gânduri de lectură și rugăciune asupra Psalmilor 1 - 72

Psalmi 1, 15, Cultivă un caracter frumos

Psalmul 1 este o introducere frumoasă și cuprinzătoare la Cartea Psalmilor. Este scris cu o mare dragoste de Dumnezeu, cu credință și cu dorința profundă de a căuta sfințenia, după voia Domnului. Autorul psalmului face din acest psalm o prefață la toată cartea Psalmilor, care urmează imediat după aceea, și te face să dorești să fii după voia lui Dumnezeu, oricine ai fi, bărbat sau femeie (chiar dacă el vorbește despre bărbatul credincios ideal). Tematic, există o corespondență frumoasă între psalmul 1 și psalmul 15, ambii arătând portretul ideal al omului după voia lui Dumnezeu.

PSALMUL 1

Psalmul 1 se compune din două părți mari, soarta celor credincioși (1-3) și soarta celor necredincioși (4-6), care ar putea primi titluri diferite: Omul binecuvântat și omul rău, Calea bună și calea celor răi (1:6). Primele cuvinte ale acestor două secțiuni pot funcționa și ele ca două titluri: „Fericit este omul care...” și „Nu tot la fel este cu cei răi”.

La mijloc, psalmul folosește imaginea biblică a omului roditor care este ca un pom binecuvântat sau ca o viță binecuvântată, care apare și în Ier. 17:8, Ezech. 17:8, 10, 22-24; 19:10, 13; și 47:12b; în Psalm 92:12-14, precum și în Apoc. 22:2. Omul roditor, se hrănește cu apa și hrana Cuvântului divin (Iosua 1:8). Astfel, deosebirea între omul sfânt și cel rău, este ca deosebirea dintre un pom roditor și pleava grâului (3-4). Pleava este uscată, nu are sevă, nici viață, nu aduce roadă.

Un om cu un caracter sfânt se separă clar de influența vieții de păcat. El se ferește de trei lucruri: de sfatul rău, de asocierea păcătoasă și de participarea la acțiunile oamenilor care îl sfidează pe Dumnezeu. Aceste trei cerințe (sfatul, calea, scaunul) sunt, de fapt, foarte stricte (1:1). Augustin, unul din părinții Bisericii primare, spunea că numai Mântuitorul Isus s-a ridicat la înălțimea psalmului 1 (nici Avram, nici Moise, nici David nu s-au putut atinge această sfințenie și integritate a caracterului). Dar, dacă nu putem fi perfecți, măcar să ținim cu credincioșie și pocăința la standardele Domnului!

Psalmul dă, apoi două direcții clare legate de Legea Domnului (2): o direcție estetică (să îți placă Cuvântul Domnului) și o direcție etică (să cugeți zi și noapte la Legea Domnului). Citirea cu plăcere a Bibliei și meditația la cuvintele Domnului, te vor hrăni cu înțelepciune și îți vor da putere spirituală, o nouă bucurie. Statul în prezența Domnului este înviorător, re-clădește prioritățile, plăcerile, dorințele, deciziile, motivează la perseverență.

De abia atunci devenim oameni cu viziune, cu perseverență, cu roade bune (Duhul Sfânt este Cel ce ne ajută să aducem roadă bună în caracterul nostru). 1:3 ne arată poziția și profilul omului după voia lui

Dumnezeu: este ca un pom roditor, lângă râul vieții (prezența Domnului), și care aduce rod la timpul său, cu bun succes în toate.

PSALMUL 15

Psalmul 15 se concentrează și mai mult pe caracterul oamenilor credincioși. Fă o listă cu trăsăturile plăcute lui Dumnezeu și aplic-o la propria persoană: credincioșii sunt oameni de caracter, au o vorbire aleasă și spun adevărul, nu bârfesc și nu aduc acuzații false, au valori sufletești înalte și evaluează corect oamenii și prietenii, sunt integri și își țin cuvântul dat, folosesc resursele cu înțelepciune și onestitate, nu urmăresc foloase financiare necuvenite și nu primesc mită ca să dea decizii incorecte. În psalmul 15, omul ideal este neclintit ca o stâncă și este invitat pe muntele sfânt al Dumnezeu, în adunarea celor credincioși.

Viața oamenilor „răi” (aceasta este denumirea folosită de psalmul 1), este împotriva acestor cerințe. Cei răi nu sunt drepecți, nu spun adevărul, sunt înșelători și, de aceea, vor fi copleșiți de vinovăție, în ziua judecării. Ei nu se vor putea justifica înaintea Domnului.

Psalmul 1 și psalmul 15 ne spun că Domnul cunoaște nu numai faptele noastre, ci, în mod profund, caracterul și intențiile tuturor, și buni și răi. Cultivă un caracter după voia lui Dumnezeu.

APLICAȚII:

Cum crezi că închinarea și citirea Bibliei te pot ajuta în creșterea în caracter?

Ai experimentat situații când prioritățile, deciziile ți s-au schimbat după ce ai stat în rugăciune? Poți împărtăși cuiva această experiență?

De ce oamenii lipsiți de credință și ascultare de Domnul sunt asemănați cu pleava dusă de vânt?

În dreptatea Sa, Domnul analizează și cunoaște în profunzime gândul și calea celor buni, precum și a celor răi. Ce consecințe are acest fapt?

Cum se clădește mărturia bună a celui credincios, prin declarații verbale și vestirea evangheliei sau și prin etica vieții? De ce?

Psalm 2, Onorează-l pe Hristos ca Împărat

La fel ca psalmul 1, nici psalmul 2 nu are o introducere care să menționeze autorul și situația în care a fost compus. Cei doi psalmi se completează bine însă și se citeau adesea împreună, deoarece psalmul 1 începe cu o binecuvântare, iar psalmul 2 se încheie și el cu o binecuvântare (fericire).

Psalmul 2 este un psalm regal citit la încoronarea regelui, și vorbește în mod profetic și despre domnia lui Mesia într-o lume care nu este gata să îl recunoască și să îl primească. Psalmul 2 este citat în Fapte 4:25-26, 13:33, și în Evrei 1:5, 5:5. Imaginea conducătorului care judecă neamurile cu un toiag de fier apare și în Apocalipsa 12:5, 19:15 (vezi și 2:27).

Așa cum se vede și în Fapte 4:25-26, psalmul afirmă o perspectivă veșnică, a lui Dumnezeu care ia decizii eterne și veghează asupra împlinirii lor în istorie. Dumnezeu Tatăl discută cu Fiul veșnic, în cadrul Sfintei Treimi, despre cum va avea loc întruparea Fiului și cum se va așeza domnia dreptății prin împărăția lui Hristos.

Domnia lui Hristos este importantă pentru că ea cuprinde tot Universul creat, pentru eternitate. Să privim la ce subliniază psalmul 2 despre domnia lui Hristos:

- a. Multe din popoarele lumii și din liderii lor, fiind afundați în păcat, nu doresc domnia lui Hristos peste ei (1-3); li se pare că regulile lui Dumnezeu și ale lui Hristos sunt ca niște lanțuri și sunt gata de răzvrătire. Cum te simți tu: iubești domnia lui Hristos sau o simți ca o limitare, ca un lanț care te leagă?
- b. Dumnezeu nu are alt plan decât să instaureze domnia sfântă a lui Mesia peste întreaga lume, chiar dacă popoarele păgâne se răzvrătesc (4-9). El râde de această revoltă și are forța dreptății de partea Sa, precum și urgia condamnării și a pedepsei. Mesia este Unsul divin (6), El ascultă de Tatăl ca Fiu (Hristos, v.7), și Tatăl promite ferm sprijinirea totală a domniei Sale (Cel născut, cel întronat, 8-9). Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt conduc lumea și nu își vor schimba planul de sfințenie și dreptate.
- c. Îndemnul general al psalmistului este la ascultarea de Domnul și la cinstirea domniei lui Hristos - Mesia (10-12; unii spun că aici e glasul specific al Duhului Sfânt, care îl glorifică pe Fiul). Cinstirea domniei lui Hristos conduce la înțelepciune, învățătură, dreptate, slujire cumsecade și ascultare de Dumnezeu, la închinare cu bucurie – dar și cu reverență, la respect față de autoritatea și dreptatea Domnului.

Cei ce îl onorează pe Hristos, în viața personală și în public, și se încred în Domnul vor fi binecuvântați: fericite de ei!

APLICAȚII:

Ce înseamnă, în vs. 1, descrierea revoltei popoarelor drept o cugetare la „lucruri deșerte”?

Este adevărat că esența păcatului este răzvrătirea față de Dumnezeu? Cum se vede această răzvrătire la nivel personal și la nivel de națiune, în multe din popoarele lumii?

Care este atitudinea lui Dumnezeu față de răzvrătirea păcătoasă a popoarelor față de conducerea lui Hristos? Poate Dumnezeu râde și poate El să își ironizeze oponenții? Are El puterea să îi aducă pe toți la judecata mâniei Sale? Cum poate acest lucru să îți informeze (sau formeze) principiile tale politice și viziunea de viață?

Va fi învinsă Împărăția lui Dumnezeu de abuzurile și setea de stăpânire a oamenilor răzvrățiți față de Dumnezeu?

Cum ar trebui să se vadă în închinare și bucuria mântuirii și onorarea domniei glorioase a lui Hristos?

Cum ar trebui să se vadă onorarea domniei lui Hristos în viața personală și în viața Bisericii?

Cum ascuți tu, în viața ta personală de Hristos, în detaliile zilnice? Poți da exemple?

În care lucruri ții cont de domnia lui Hristos și în care nu ții seamă? Până unde merge ascultarea ta de Dumnezeu?

Ce înseamnă în Biblie imaginea stăpânirii cu toiag de fier, peste popoarele văzute ca oale de lut?

Ce înseamnă în v. 11, expresia „slujiți Domnului cu frică și bucurați-vă, tremurând”? Dar în v. 12 expresia „dați cinste Fiului, să nu se mânie...!” (unele traduceri spun „sărutați (picioarele) Fiului, să nu se mânie...”, sau „puneți-vă în genunchi la picioarele Fiului, să nu se mânie”).

Psalmi 3-4, Fii liniștit în încercări

Psalmi 3-4 folosesc un limbaj militar (Psa. 3) și regal (Psa. 4), care corespunde cu situația anuțată în titluri: David este înconjurat de vrăjmași și își caută (și găsește!) scăparea la Domnul. Psalmii sunt compuși în situația în care David fugea de fiul său Absalom care urmărea să-i ia viața și împărăția, iar rugăciunea lui personală a devenit reprezentativă pentru poporul Israel și, de asemenea, și pentru dificultățile credincioșilor de azi.

În diverse comentarii, psalmul 3 este numit „rugăciunea de dimineață” (vezi 3:5, „mă culc, adorm și mă trezesc”), în vreme ce psalmul 4 este numit „rugăciunea de seară” (4:8, „mă culc și adorm în pace”). Amândoi psalmii ilustrează același mare adevăr: încrederea în Dumnezeu este o mare binecuvântare în necazuri. Ce ne învață ei, practic?

1. Chiar atunci când ești înconjurat de multe probleme și ai mulți adversari, Domnul îți este scut, ajutor, glorie. Lui poți să i te rogi și să îi spui necazul – și El te ascultă (3:1-4; 4). Numărul adversarilor și strigătele lor sunt, adesea, intimidante, dar relația personală de prietenie cu Dumnezeu este singurul mijloc de refacere sufletească, de încurajare, de rezistență în dificultăți (#rezist). Domnul ascultă rugăciunea și răspunde (uneori, răspunsul poate fi cel așteptat, alteori altul).
2. Relația de încredere în Dumnezeu îți poate modifica întregul comportament. Cine se încrede în Dumnezeu (3:5-6, 4:8), doarme liniștit în mijlocul stresului și al atacurilor. De fapt, nu absența dușmanilor contează, ci prezența lui Dumnezeu lângă tine. Fii conștient de dragostea lui Dumnezeu, prețuiește-o, încrede-te în El, caută sfințenia, fii încurajat de prezența Lui (4:3-4, 5-6). Ești fericit atunci când ești în prezența Domnului și ai ajutorul Lui, nu atunci când nu ai probleme (4:6).
3. La Domnul este scăparea, El poate opri forțele răului (3:7-8). Deși creștinilor Domnul nu le-a promis o împărăție pământească (Ierusalimul cel nou, într-un nou Univers), Domnul este gata să vină și în ajutorul nostru. Psalmul în sine, nu promite uciderea vrăjmașilor, ci oprirea lor. Roagă-te pentru mântuirea vrăjmașilor, ca să își schimbe viața și să fie transformați. De exemplu, persecutorul Saul a fost transformat în apostolul Pavel, prin intervenția Domnului în viața lui.

APLICAȚII:

Uneori dușmanii vin din exterior, alteori creatorii de necazuri pot veni din propria ta familie, ca în cazul lui David: ești pregătit să stai drept, să ai o mărturie frumoasă, de om credincios, să te rogi pentru ei? Cum s-a purtat David cu Absalom?

Una din experiențele mari ale vieții este să eviți dificultățile, să le prevezi, să le rezolvi înainte ca să se instaleze deplin. Există însă și situații greu de prevăzut, independente de noi, în care te confrunți direct. În aceste cazuri este important să ceri ajutorul Domnului și să îți păstrezi liniștea prin credință. Te-ai întâlnit cu asemenea situații? Cum a fost?

Ce mărire are Dumnezeu, ca sursă a bucuriei tale, pe scara satisfacțiilor tale? Psalm 4:7 spune că Domnul îi dă mai multă bucurie lui David decât au popoarele la petrecerile de recoltă îmbelșugată, cu mâncare și vinuri. Putem spune și noi la fel? De ce?

Psalm 5, Bazează-te pe călăuzirea Domnului

După o copilărie fericită și o adolescență cu încercări – dar și cu împliniri mari, David a devenit un om care a purtat multe bătălii în numele Domnului și a cunoscut în tinerețe prigonirea, fuga de adversar, acuzațiile mincinoase, nedreptatea socială. A făcut cu bine față la toate, uneori cu teamă și soluții neașteptate și, din nefericire, el însuși, la aproximativ 50 de ani, a comis o mare nedreptate (păcatul față de Urie și Batșeba). Este adevărat însă că s-a pocăit profund de această greșeală (psalm 51).

Marea lecție a lui David pentru noi este ca, în greutăți, să te încrezi în Domnul, să cauți prezența Domnului, să cauți sfințenia și dreptatea, pocăința, și așa să aștepti călăuzirea Sa. În privința aceasta, Psalmul 5 are câteva cerințe importante pentru atitudinea noastră:

1. Roagă-te cu încredere. Rugăciunea este un dialog real între noi și Dumnezeu. David înalță rugăciuni dimineața (5:3), îl numește pe Domnul: „Împăratul meu și Dumnezeul meu” (5:2) și așteaptă răspunsul lui Dumnezeu. Rugăciunea nu este doar o descătușare a durerilor personale, o defulare, ci este un dialog real între noi și Dumnezeu. David spune că el se roagă, își spune plângerile și suspinurile, apoi așteaptă răspunsul Domnului. Evrei 11:6 spune că „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută”.
2. Caută curăția și sfințenia (4-6). Domnul nu răspunde celor care fac răul, nelegiuirea, care înșală, care sunt gata să ucidă. El este împotriva celor care fac comploturi, pun capcane nelegiuite și împotriva celor lingușitori (9-10). Între celelalte, lingușeala nu pare un păcat mare, dar este totuși un fel de înșelătorie. Politețea și diplomația pot fi calități de dorit, dar lingușeala, complotul, sfatul rău și minciuna (mărturia mincinoasă) sunt nelegiuiri clare, nu forme de relații sociale admisibile. Un creștin ar trebui să se ferească de ele.
3. Caută închinarea cu temere și respect (5:7). Domnul răspunde închinătorilor sinceri, în Duh și în adevăr. Dacă închinarea vine doar de pe buze, nu din inimă, nu sunt șanse multe de un răspuns din partea Domnului.
4. Cere Domnului izbăvire și călăuzire. David cere călăuzire aici dintr-un motiv aparte: „din pricina vrăjmașilor mei” (5:8; vezi și Psalm 27:11, 69:11). Într-adevăr, în confruntările cu cei răi ai nevoie de călăuzire divină, ca să știi în ce parte să mergi, ce cale de acțiune să adopți etc. Domnul nu o dă oricum, are niște condiții: când ești în dificultăți, fii curat și sfânt, închină-te în adevăr și

atunci vei primi călăuzirea Domnului. Atunci vei experimenta bucuria Domnului (5:11).

APLICAȚII:

Este posibil să dialoghezi cu Domnul în rugăciune sau este un monolog: noi vorbim și El ascultă? De ce da, de ce nu?

Cum poți să aștepți răspunsul Domnului, cum este mai bine să aștepți?

Care sunt condițiile călăuzirii, în Psalmul 5?

De ce este importantă o închinare curată?

Ce greșeli urăște Dumnezeu la oamenii prigonitori, în Psalmul 5?

În ce fel poate fi Domnul un scut pentru cei credincioși, conform Psalmului 5?

Psalmi 6-7, Verifică-ți faptele și motivele

Psalmi 6-7 sunt doi psalmi înrudiți, de plângere și îndurare (Psa. 6) și, respectiv, un strigăt după dreptatea Domnului (Psa. 7). Ambii se cântau în mod deosebit: psalmul 6 se cânta pe o tonalitate joasă, cu o harfă specială cu 8 corzi, iar psalmul 7 este, și el, o cântare de jale (încearcă să cânti psalmul 6 pe note joase, ca să simți efectul). În mod special, psalmul 6 este un psalm de penitență – primul de acest fel din Psalmi, o cerere de iertare alături de alți psalmi cum sunt psalmii 32, 38, 51, 102, 130, 143.

Cum ai putea să treci cu bine printr-o astfel întristare sau supărare? Psalmul 6 ne învață două lucruri de bază:

- a. Mărturisește Domnului întristarea ta! (6:1-7). Uneori supărarea poate avea efecte fizice (David simte regretul în oase, plânge, nu doarme bine noaptea, simte că îmbătrânește). Domnul poate da vindecare și liniște (2). Nu uita lauda și închinarea (5).
- b. Încrede-te în Domnul (Psa. 6:8-10; aici se schimbă starea de spirit a rugăciunii). Chiar dacă Domnul te apasă pentru greșelile și păcatele făcute, pocăiește-te și așteaptă iertarea lui și eliberarea.

Ce atitudine să ai când treci prin prigonire? Psalmul 7 ne învață să privim la noi înșine și apoi la dreptatea Domnului:

- c. David își verifică acțiunile și motivațiile atunci când cere izbăvire de la Domnul (Psa. 7:3-5). Se verifică să nu fie el însuși unul care îi prigonește pe alții și îi lovește pe alții cu fapte nelegiuite.
- d. David se bazează pe judecata Domnului. El știe că Dumnezeu nu se uită doar la fapte, ci și la inima și interiorul omului (Psa. 7:9-10, inima și rinichii). Doar El va scoate la lumină și va judeca corect toate nedreptățile. Totuși, până atunci, fiecare generație are încercările ei, provocările ei și luptele ei.

Psalmul 7 are două metafore importante. Prima metaforă descrie premeditarea și nașterea răului (răul este conceput, dezvoltat, apoi născut – adică, înfăptuit, 7:14-16). De aceea, răul trebuie evitat, pentru că el nu se întâmplă accidental, ci implică un proces de creștere în înăuntrul persoane. Procesul însă poate fi redirectionat de Dumnezeu (cel rău face o groapă, o sapă, dar cade el în ea, 7:15).

A doua este metafora vânătorului care își prinde vânatul (7:11-13). Domnul este comparat cu un vânător care pornește să îl prindă pe cel rău: își ascute sabia, își încordează arcul și ocheste, și lansează săgețile pedepsei asupra celui care nu se pocăiește. Dacă cel rău s-ar pocăi la timp, Domnul l-ar ierta și nu l-ar mai lua la țintă... Verifică-ți, deci, faptele și motivațiile, ca să fii iertat și înnoit!

APLICAȚII:

Uneori, povara păcatului nemărturisit și neiertat este foarte mare. Efectele acestei apăsări pot fi asemănătoare cu cele ale depresiei: nu-ți mai vine să ieși din pat și să te îmbraci, nu mai vrei să mergi nicăieri afară din casă, ești prea obosit să faci curat, să-ți ducă copiii la școală, să mergi la Biserică, să citești Biblia, chiar și să te rogi... Te rogi pentru iertare? Îți mărturisești păcatul?

Cum sunt este de folos, în acest context, 1 Ioan 1:9-10 „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuț, îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi”.

De ce lasă Dumnezeu să existe nedreptate?

De ce sunt menționați rinichii și inima, în 7:9-10? La ce se referă?

Psalmi 8-9, Bucură-te de puterea laudei lui Dumnezeu

Psalmul 8 laudă măreția Domnului în creația sa și, în același timp, privește la destinul glorios al omului, în vreme ce psalmul 9 laudă dreptatea Domnului, care domnește peste oameni și îi învață dreptatea Sa. Psalmul 8 este compus ca un sandwich, vorbind despre gloria Domnului la început și sfârșit (v. 1-2 și v. 9), iar la mijloc, de destinul omului (v. 3-4, micimea lui; v. 5-8, măreția lui). Psalmul 9 are strofele în ordinea literelor din alfabetul ebraic (fiecare strofă începe cu o literă) și, împreună cu psalmul 10 acoperă întregul alfabet. Prin ei David ne invită să îl lăudăm pe Domnul și să descoperim câteva adevăruri de bază ale închinării:

PSALMUL 8

Bucură-te de puterea lui Dumnezeu! Psalmul 8:2 este citat de Domnul Hristos, în Matei 21:15-16, la intrarea în Ierusalim, din ultima săptămână înainte de Crucii, iar 8:4-5 este citat în Evrei 2:5-9, în contextul discutării întrupării lui Isus și a destinului omului (Dumnezeu a făcut lumea viitoare pentru oameni, nu pentru îngeri, iar omul este mai pe jos de îngeri doar pentru o scurtă vreme). Ambele citate arată că împlinirea viziunii psalmului 8 are loc în Hristos. În mod uimitor, pruncii au lăudat intrarea lui Isus în Ierusalim și lucrarea mântuirii, în vreme ce adulții iudei, farisei, saduchei și cărturari, erau gata să o respingă (vezi 8:1-2). Chiar dacă cei religioși ai vremii au devenit vrăjmași ai lui Isus și gata de răzbunare, Dumnezeu și-a scos lauda prin inima sinceră a copiilor. Copiii își păstrează sinceritatea și lauda neprefăcută. Dumnezeu acționează la timpul Său, și i se cuvine toată lauda! De asemenea, să nu uităm că, în ce privește destinul nostru, Isus, Fiul întrupat este cel dintâi care a ajuns la gloria cerească, prin înviere. Și pe noi, frați ai lui Isus întru omenire, Domnul ne-a chemat să îl reprezentăm pe pământ cu cinste și onoare (8:3-9).

PSALMUL 9

Laudă dreptatea Domnului și judecățile lui! În psalmul 9 este scoasă în evidență domnia dreaptă a lui Dumnezeu (9:1-4). Domnul este un judecător drept (4, 7-8). El poate judeca și persoanele individuale și popoarele întregi (5-6, 16, 17). Domnul, chiar dacă întârzie în răsplătiri, nu îl uită pe cel nenorocit și prigonit (18). Împărăția omului este supusă împărăției Domnului și dreptății lui (9:19-20).

Puterea Domnului este motiv de înviorare spirituală, o încurajare în rugăciune. Merită să vii la Domnul cu toate problemele, pentru că El poate și vrea să intervină – întotdeauna la timpul Lui.

APLICAȚII:

Ce responsabilități are omul, dacă Dumnezeu l-a pus stăpân peste planeta aceasta (8:4-8)? Care este destinul final al omenirii?

Cum își slăvește și astăzi Dumnezeu numele Său prin mărturia copiilor? Cum trebuie educați copiii ca să înțeleagă voia Domnului?

Cum intervine Domnul pentru eliberarea celor nedreptățiți (9:1-4, 9-10, 11-14, 18-19)?

Cum intervine Domnul pentru pedepsirea celor necredincioși și asupritori (9:5-9, 15-17, 19-20)?

Ai experimentat vreodată în vreun fel că lauda adusă Domnului poate fi o putere spre vindecare sufletească, poate aduce curățire în închinare și o bună re-așezare în voia lui Dumnezeu?

Psalmi 10-11, Nu uita că Domnul aude rugăciunile

Psalmul 10 este o cerere de dreptate, în confruntarea cu cei nelegiuți din poporul Israel. Dacă psalmul 9 se referă la Israel și problemele sale internaționale, psalmul 10 se referă la problemele și nedreptatea din țară. Tot la nevoia după ajutorul Domnului, în mijlocul nedreptății, se referă și psalmul 11 (este mai scurt, dar are un mesaj foarte puternic).

Psalmii 10 – 11 au un mesaj extrem de actual și pun întrebarea: cum poți să faci față nedreptății și prigonirii? Ce resurse ai? Ce abordări adopți? Ce trebuie să faci atunci când ți se pare că Dumnezeu este departe, că se ascunde și că ești singur la vreme de necaz? Oare există oameni care nu au experimentat aceste trăiri, astfel de situații? Să privim la câteva adevăruri de bază în rugăciunea de așteptare a izbăvirii Domnului:

PSALMUL 10

Îndrăzneala și bunăstarea celor fără credință te pot zdruncina. Ei sunt aroganți (2-4; sunt mândri, fac caz de poftele lor, binecuvintează cu cuvinte false – adică blestemă, nu au loc pentru Dumnezeu în mintea lor), sunt prosperi (5; sunt bogați și îl desconsideră pe Domnul), sunt siguri pe ei (6), sunt defăimători și amenințatori (7), sunt violenți și lipsiți de credință, batjocoritori (8-11; aici apar trei metafore: asasin, vânător, leu). Oamenii care se poartă așa sunt fie atei, fie „atei-în-fapt”, adică ei pot spune „noi credem în Dumnezeu”, dar se poartă ca și cum Dumnezeu nu există, nu îi pasă de nimic, ori nu contează. Și psalmul 11:1-3 descrie batjocura celor asupritori. Ei nu cred că la Domnul este scăparea și îi strigă celui credincios să fugă în munți ca o pasăre vânată, pentru că totul este în mâna celor răi, iar neprihăniții nu mai pot face nimic când zidurile cetății încep să se surpe...

PSALMUL 11

Dumnezeu este vrednic de încredere. Crezi că nu mai contează dacă ești drept? Sau crezi că oamenii răi își vor vedea planurile împlinite, fără excepție? Ai ajuns să nu mai sperii în nimic bun? Psalmul 10:12-18 dă câteva răspunsuri pentru astfel de situații: are sens să te rogi, pentru că Dumnezeu ascultă rugăciunea, El nu îi uită pe cei nenorociți, El vede necazul și suferința, El le dă rezistență sufletească, El va face dreptate ca un Împărat atotputernic. Domnul le întărește inima celor credincioși ca să facă față opresiunii (10:17-18). Răspunsul celui credincios apare și în 11:4-7. Domnul este drept și domnește în ceruri, peste tot Universul. Domnul privește la tot ce se întâmplă între oameni, ne verifică pe toți, ne vede pe toți (11:4). Uneori, Domnul lasă dificultăți în viața celor neprihăniți ca să îi testeze, să îi curețe, să îi purifice, dar îi respinge pe cei ce fac nelegiuiri și nedreptăți, și îi va

pedepsi (11:5). Pedepsa celor răi va fi focul nimicitor (11:6), dar cei drepecți vor fi răsplătiți să stea în prezența Domnului, să îi vadă Fața glorioasă.

Psalzii 10 și 11 tratează o problemă foarte acută și astăzi, într-un mod foarte realist. Ei recunosc gravitatea abuzului și corupției, a necinstei, dar afirmă integral și încrederea în acțiunea dreptății Domnului. Trebuie să îți pui nădejdea cu tărie în Domnul și să nu uiți că El ascultă rugăciunea.

APLICAȚII:

Te-ai simțit vreodată ca și cum Dumnezeu este departe și se ascunde, și nu te aude? Ce crezi că trebuia să faci?

Psalzii sunt scriși înainte de Domnul Isus. În ce fel domnia cerească a Mântuitorului și prezența Duhului Sfânt ne ajută să nu fim dezorientați când vedem nedreptățile din jurul nostru?

Ce cuvinte din 10:14,17 și 11:4 arată că Dumnezeu este prezent și știe ce se întâmplă?

Citește 2Petru 3:9, „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință”. Crezi că acest pasaj ne ajută să înțelegem mai bine dreptatea lui Dumnezeu?

În ce fel suferirea răului poate să aducă o mărturie bună a credinței în Dumnezeu și a curăției? Citește 2 Tesaloniceni 1:4-9; ce spune această Scriptură?

Într-o societate democratică există și mijloace civile, legale, de luptă împotriva nedreptății. Pe care din ele le poate folosi cu rezultate bune un credincios?

Psalm 10:18 (vezi și 9:19), afirmă ceva important despre omul păcătos. Psalmistul se roagă ca Domnul să intervină, iar omul cel din pământ să nu mai răspândească groaza. Este trist că un om slab răspândește groaza. Ar trebui să reflectăm în alte feluri chipul lui Dumnezeu în noi.

Psalmi 12-13, 17, Veghează asupra vorbirii curate

Cei trei psalmi selectați pentru pentru studiu, 12-13 și 17, se ocupă de două probleme majore din viața omenească: vorbirea curată și așteptarea izbăvirii Domnului.

Psalmul 12 și 13, atrag în mod deosebit atenția asupra importanței vorbirii. Când pier oamenii evlavioși și credincioși din țară, pier și vorbirea aleasă, cu miez. Rezultatul este o societate unde minciuna și falsul aduc dezbinare și suferință, o societate și, respectiv, o Biserică cu probleme.

Vorbirea, cuvântul este unul din marile daruri ale lui Dumnezeu pentru oameni. În privința aceasta omul se aseamănă cu Dumnezeu. Dumnezeu a creat lumea prin cuvânt și a dat nume ființelor. Puterea și sfințenia cuvintelui sunt ale lui. Apoi, i-a dat darul vorbirii și lui Adam și i-a dat ocazi să dea nume tuturo viețuitoarelor, să îi dea nume Evei, apoi împreună cu Eva, să dea nume copiilor lor; a primit darul vorbirii ca să vorbească cu Dumnezeu și să comunice între oameni, etc. Pentru alte ființe vorbirea este ceva cu totul neobișnuit, un miracol, dar pentru om, vorbirea este un dar și o binecuvântare.

Din nefericire, cuvintele pot să fie atât de ușor pervertite! Vorbirea poate să devină un blestem. O comunitate în care nu există puritate în cuvinte, în care nu există forță în promisiuni, în jurăminte, în asigurări, este o comunitate unde caracterele sunt deformate, unde încrederea s-a erodat, iar relațiile se dezintegrează. Iată problemele unei astfel de comunități: în ea domnește minciuna, lingușeala, inima prefăcută, aroganța, violența și o exacerbată siguranță de sine, o comunicare mass-media mincinoasă, care stăpânește prin manipulare (12:1-4). În 17:10, cei răi au inimi impenetrabile, închise și cuvinte arogante. Când comunicarea este înșelătoare, cei răi mișună fără restricții (12:7).

Prin comparație, cuvintele Domnului sunt foarte curate și foarte valoroase, ca argintul curățit de 7 ori în cuptor (12:6). În 17:1, 3, David arată că și el caută vorbirea neprefăcută, sinceră, și vrea să asculte cuvintele Domnului (17:4).

Putem să ne întrebăm, atunci, ce calitate și ce efecte au cuvintele noastre? Cât de mult motivează spre bine sau spre rău? Spunem adevărul, suntem onești sau ipocriți, suntem moderați sau aroganți, suntem transparenți sau manipulatori? Fă o verificare asupra calității cuvintelor tale în comunicarea de acasă, din familie, de la biserică, între prieteni, și la serviciu.

Psalmul 13 este psalmul așteptării izbăvirii Domnului, pentru că în primele versete se repetă de mai multe ori întrebarea „până când” sau „cât de mult”: „1. Până când, Doamne, mă vei uita neîncetat? Până când Îți vei ascunde fața de mine? 2. Până când voi avea sufletul plin

de griji și inima plină de necazuri în fiecare zi? Până când se va ridica vrăjmașul meu împotriva mea?”

Ce ar trebui să se întâmple în perioada când aștepți intervenția Domnului? Este un timp în care să crești în comuniune cu Dumnezeu, în care să recunoști muștrările Lui, să îți acordezi viața cu voia Lui, și să înveți să te încrezi în El. Psalmul 13 se încheie cu una din cele mai frumoase declarații din toată Biblia. După ce a mărturisit Domnului necazurile sale, David spune: „Eu am încredere în bunătatea Ta, sunt cu inima veselă, din pricina mântuirii Tale: cânt Domnului, căci mi-a făcut bine!” (13:5-6). Vorbirea curată și inima curată se transformă într-o inimă veselă și în cântare, din cauza binecuvântărilor Lui.

APLICAȚII:

Încearcă să construiești o listă de acțiuni pozitive, în contrast cu lista din 12:1-4. Cum ne putem îmbunătăți vorbirea?

Adu-ți aminte de Efeseni 5:19. În ce fel este relevant îndemnul de aici prin comparație cu Psalmul 12?

Gândește-te la comunicarea de acasă, din familie: ce ar putea fi îndreptat în ce privește tonul, subiectele, vocabularul abordare? Sunt cuvintele tale curate și valoroase? Vindecă ele sau rănesc? Așteaptă cei din familie să îți audă vocea sau nu chiar?

Ce verset din acești psalmi crezi că ar putea reprezenta un motto valoros pentru vorbirea ta și pentru viața ta?

Psalmi 14, 16, Caută părtășia celor sfinți

Cine îți sunt prietenii? În a cui companie îți petreci timpul, cu cine te asociezi, te distrezi, ori mergi la munte, ori la o plimbare? Cu cine îți sărbătorești ziua de naștere sau revelionul, sau Crăciunul, sau Paștele? Cu cine mergi la închinare – și unde? Cât de mult te identificezi cu sesiunile de team-building de la serviciu? Cât de refăcut te întorci din ele și cu ce motivații și apetituri?

Iată întrebări care fac parte din testul caracterului tău într-o lume variată, care nu este aproape de Dumnezeu. Creștinul este prezent și în lumea vieții creștine, dar și în lumea seculară. Care este raportul de timp între aceste două existențe și cum funcționează alianțele sufletești din fiecare domeniu? Cum îți organizezi viața, așa încât să ai timp, tu și familia ta, de o viață echilibrată și să faci loc relațiilor frumoase, cu oameni și familii de credincioși, să ai o viață frumoasă de închinare și de mărturie creștină? Cum menții celelalte relații sociale la un nivel acceptabil?

Psalmul 14 constată și deplânge starea decăzută a oamenilor din societate. Oamenii nu îl mai caută pe Dumnezeu, nu mai cred în existența Lui, și de aceea trăiesc în fapte de plâns. Este adevărat că pot exista oameni ateï, dar morali, până la un punct, dar etica lor este limitată, relativă. Respectul vieții și respectul legii, al dreptății, precum și respectul autorității vin din Dumnezeu. El este modelul cinstei și sfințeniei, precum și sursa ei. Dacă există oameni fără credință mai dreپți decât cei credincioși, atunci ei sunt o critică aspră, a ipocriziei care pune stăpânire peste unii credincioși.

Mesajul psalmului 14 este important, încât este preluat în întregime și de psalmul 53. El este citat și în Romani 3:10-12. În final, el este totuși pozitiv, arătând că Dumnezeu se descoperă pe Sine în mijlocul celor neprihăniți (14:5-6), și că mântuirea vine de la El (14:7).

Precizările despre compania în care este bine să te găsești vin însă, în psalmul 16: „Sfinții care sunt în țară, oamenii evlavioși, ei sunt toată plăcerea mea” (16:3). Ca să fie motivat pentru o viață sfântă, David face trei lucruri importante: el caută compania oamenilor sfinți, păstrează în inimă adevărul că Domnul este moștenirea noastră (16:5-8; cugetă la aceasta ziua și noaptea, se bucură de prezența Domnului, se încrede în El) și, de asemenea, păstrează nădejdea învierii (16:9-11; o profeție mesianică).

În concluzie, iată cum poți supraviețui într-o lume unde se domnește necredința, violența, aroganța: bucură-te în prezența Domnului și caută asocierea cu oamenii dreپți, cu cei credincioși, cu oamenii de caracter.

APLICAȚII:

De ce necredința este asociată cu nebunia și cu pierderea minții (14:1, 14:4)?

De ce, uneori, există creștini cu o viață cu standarde mai joase, mai necinstiți decât unii atei?

Cât de conștienți suntem că Domnul este moștenirea noastră, și în relația cu El se găsește tot viitorul nostru?

Cine sunt oamenii din anturajul tău? Ce calități au?

Credința în înviere îți construiește principii înalte de viață, de etică. Citește și 1 Corinteni 15. Ce principii etice ies la lumină și se impun, dacă tu crezi, într-adevăr, în înviere?

Psalm 18, Fii fără vină și încrede-te în Domnul

Până acum psalmii au fost mai degrabă scurți, miniaturali. Acesta este primul psalm mai lung, cu 50 de versete. Este un psalm al victoriei, al eliberării, o cântare de biruință în care David se roagă cu încredere Domnului, Stânca vieții lui, Marele lui Ajutor în luptă. Este un psalm regal, despre împărat și împărăția lui și un psalm mesianic, în același timp. Provocarea psalmului este să privim la Domnul în încercările noastre, chiar dacă nu suntem regi și regine, și să învățăm de la David atât din încrederea lui în Domnul, cât și din recunoștința și cântarea lui de laudă, să ne încredem în Hristos care ne dă biruința.

Psalmul se aseamănă mult cu cântarea lui David din 2 Samuel 22 (vezi și psa. 144), spusă la sfârșitul vieții lui David, și au multe în comun: introducerea, temele, cuvintele. Astfel, psalmul 18 ar putea să reflecte recunoștința lui David pentru toate victoriile din timpul vieții sale.

Psalmul are o structură în cinci părți mari, care se află într-o anume corespondență sau paralelism intern: A. laudă lui Dumnezeu - Stânca (1-3), B. izbăvirea lui David în luptă (4-19), C. Cele două cauze ale izbăvirii - c1. nevinovăția lui David (20-24) și c2. Dumnezeu răsplătește curăția și smerenia (25-29), D. ajutorul Domnului pentru David, în luptă (30-45), și E. laudă lui Dumnezeu - Stânca (46-50).

Să identificăm câteva adevăruri majore ale psalmului și să le aplicăm în viața noastră:

- A. Este încrederea noastră în Domnul, deplină? David îl numește în mod repetat „stânca mea”. Îl mai numește „scutul meu”, „fortăreața mea”, „răzbunătorul meu”. Este evident că pentru David centrul vieții, puterea, regele vieții sale este Dumnezeu. Cine l-a acceptat pe Hristos ca Mântuitor este într-o poziție de încredere în Dumnezeu ca David. (1-3, 46-50)
- B. Îl lauzi public pe Dumnezeu pentru izbăvirile Sale minunate sau ai rămas dator la capitolul recunoștință?
- C. Cauți (cultivi) curăția și pocăința, așa cum le-a căutat David? El știa că Domnul răsplătește pe oamenii de caracter, curați, buni, drepecți, smeriți - nu mândri, care iubesc lumina nu întunericul. (20-29)
- D. Cugeți la izbăvirile și victoriile Domnului pentru tine ca să înțelegi că Dumnezeu este același, ieri și azi și în veci, iar cel care a creat lumea, care l-a izbăvit pe Iov, pe Israel din Egipt - prin Marea Roșie, prin paza norului și a stâlpului de foc, care l-a ajutat pe Iosua, care l-a răpit pe Ilie la cer, care l-a înviat din morți pe Hristos, este același cu Dumnezeu care ascultă cererile tale și te izbăvește? David vede identitatea minunată a Domnului și credincioșia, constanța Lui, și își descrie victoriile

prin imagini biblice luate mai ales din Geneza, Exod și celelalte cărți ale lui Moise, posibil și din Iov (4-19).

- E. Ai o legătură permanentă, continuă cu Dumnezeu și îi recunoști prezența în toate acțiunile tale? David recunoaște perfecțiunea căilor Domnului, a Scripturii inspirate (30); el îl consideră pe Dumnezeu ca antrenorul său în caracter și în tăria necesară luptei (32-35); el înțelege că oportunitățile și victoriile vin de la Dumnezeu (36-42); el recunoaște paza și ocrotirea Domnului pentru conflictele care nu au mai apărut și pentru autoritatea de care se bucură (43-45).

APLICAȚII:

În ce fel cultivi curăția și pocăința în viața ta? Ce calități ale caracterului le urmărești cu deosebire?

A fost David un om perfect, fără greșeli? Cum de a scris el, atunci lucrurile din versetele 20-30?

De câte ori l-ai laudat public pe Dumnezeu și ai mărturisit binele pe care ți l-a făcut (în Biserică, în familie, în grup de prieteni)?

Îi recunoști Domnului prezența în toate detaliile vieții tale sau El este un Dumnezeu distant pentru tine? Ai o părtășie continuă cu El, prin care să înveți de la El principii, acțiune, ascultare?

Care sunt totuși deosebirile între viața și chemarea noastră și David și chemarea lui? Putem aplica psalmul 18 la viața noastră ca și cum și noi suntem regi sau regine și avem bătălii? De ce da, de ce nu?

Este entuziasmul tău pentru Dumnezeu la fel de mare ca al lui David?

Psalm 19, Lasă gloria creației să te motiveze la sfințenie

Psalmul 19 are trei părți: Cartea măreției creației (1-6), Cartea despre frumusețea Legilor lui Dumnezeu (7-11), și Rugăciunea smereniei și a iertării (12-14).

Frumusețea creației îți dă cunoaștere și entuziasm, aprofundarea Legii lui Dumnezeu îți aduce înviorare spirituală, iar rugăciunea și smerenia aduc la zi relația dintre om și Dumnezeu prin mărturisire și iertare. David este preocupat, așa cum arată încheierea psalmului 19, să trăiască în sfințenie, nevinovat de păcate mari, fără vina mândriei – și, ca o favoare, cere iertare pentru defectele și păcatele pe care nu le-a cunoscut, sau le-a făcut din neștiință că se poate și trebuie mai bine. Cum pot gloria creației și cunoașterea măreției revelației din Scriptură să te conducă la sfințenie, la o viață plăcută lui Dumnezeu?

Mulți privesc la natura din jur, la Univers – atât cât îl putem cerceta, și devin mai nemulțumiți, mai puțin umani. Evoluționismul a privit la natură și a considerat că trebui să supraviețuiești cu orice preț, cel tare ucigându-l pe cel mai slab. Evoluționismul, atrăgător prin teorii și clasificări, privește la natură și nu găsește temelii pentru etică, pentru dreptate, pentru spirit, ci numai pentru relativism moral, eficiență biologică și destin dominat de lipsa vreunui absolut. Dacă, în schimb, privești la natură și vezi Creația lui Dumnezeu, ea îți va arăta mărimea lucrării Lui și mărimea puterii Lui, respectul pentru viața creată.

Psalmul 19 menționează cerurile și întinderea lor, cu astre și tot felul de fenomene asociate, cu succesiunea zilelor și a nopților, cu comunicarea și interacțiunea fără vorbe dintre procese și fenomene, cu acțiunea continuă a luminii soarelui și a căldurii lui dătătoare de viață, cu bucuria viețuitoarelor și plantelor la ivirea luminii și căldurii. Ca să fie mai expresiv, David folosește metafora mirelui bucuros de căsătorie și de mireasa sa, care iese din cortul nupțial și își începe cu entuziasm lucrarea, munca de zi de zi. Mai există, de fapt un simbol implicit: toată existența naturii e un fel de cor al vieții, cerurile „vorbesc”, zilele „proclamă”, răsunetul vocii lor străbate – inaudibil – tot universul. Totul cântă ca un măreț cor tăcut, și totuși admirabil. Ca simbol și temă, aceste imagini ar fi îndeajuns ca să evoce frumusețea și mărimea Universului. Pentru cine iubește natura, însă, lista de fenomene uimitoare ar putea fi continuată, mai în detaliu. Lumea microscopică, atomii, moleculele, elementele chimice și structura lor, lumea macroscopică cu plantele, viețuitoarele, galaxiile în mărimea lor (se estimează că există 2×10^{12} , două trilioane de galaxii), și diversele forme de viață sunt toate surse de uimire și descoperire a măreției lui Dumnezeu. Cum poate exista atâta ingeniozitate și armonie în Univers?

Toate sunt ținute laolaltă de puterea Cuvântului divin. Legile Domnului, arătate în Scriptură, nu se îngrijesc doar de existența naturii, ci ne-au vorbit și nouă, ca ființe după chipul și înfățișarea lui Dumnezeu. Cuvântul revelat îți aduce uriașe beneficii spirituale:

- a. Legea Domnului aduce perfecțiune și te revigorează spiritual; ea dă înțelepciune și adevăr, v. 7;
- b. Ea este dreaptă și aduce bucurie în suflet și în minte; ea este curată și luminează ochii cu noi descoperiri și convingeri, v. 8;
- c. Ea te învață respectul față de Dumnezeu (frica de Domnul), care este o închinare curată și veșnică (puritate și continuitate); ea îți comunică avertizările lui Dumnezeu și dreptatea Lui, v. 9;
- d. Ea te îmbogățește mai mult decât aurul, și te hrănește mai bine decât mierea curată din faguri, v. 10;
- e. Ea îți aduce învățătură bună și o mare răsplată, v. 11;

În urma privirii creației și în urma meditării la Cuvântul revelat în Scriptură, David îi cere Domnului putere să trăiască în sfințenie (12-14). Rugăciunea lui cere iertare pentru greșelile necunoscute, pentru mândrie, și se concentrează, cu modestie, să nu fie vinovat de păcate mari... Tot psalmul este un exemplu de cugetare profundă la natura vieții și curăția cerută de Domnul atotputernic.

APLICAȚII:

Cum citești tu „cartea naturii”, îl găsești pe Dumnezeu în ea, sau găsești, mai de grabă, lipsă de sens, violență, justificare pentru răutate?

Câte din beneficiile cugetării la Scriptură le-ai experimentat în viața ta?

De crezi că are sens să te rogi și pentru păcate făcute din neștiință?

Psalmi 20-21, Prețuiește sărbătorile sfinte

Psalmi 20-21 formează o pereche cu semnificație deosebită. Primul este o rugăciune pentru victorie, înălțată înainte ca împăratul să meargă la luptă, al doilea este o cântare de mulțumire cântată după bătălie, ca recunoștință pentru victoria obținută. Dincolo de felul în care erau folosiți acești psalmi în casa regală, David ne confruntă cu o provocare importantă: transformăm și noi evenimentele majore din viață, în sărbători de închinare aduse Domnului, cu bucurie și cu credință?

Practic, David instaurează noi sărbători, celebrează viața cu Dumnezeu și știe să dedice o cântare Domnului pentru toate bătăliile sale. Viața de credință ar fi mai bogată dacă am ști să sărbătorim după voia Domnului, cu bucurie, cu binecuvântări, cu cântare, evenimentele ei majore cum sunt: nașterea, căsătoria, binecuvântarea copiilor, dedicarea pentru o lucrare – sau re-dedicarea, pensionare, absolvirea de școli, ziua mamei, a tatălui, ziua mulțumirii, ziua copilului, anul nou, celebrarea căsătoriei, jubilee etc. (pe lângă Crăciun, Botezul Domnului, Paște, Rusalii, Înălțare).

Dumnezeu și-a învățat poporul să aibă sărbători sfinte, sabate, momente de aducere aminte și de închinare a vieții în mâna Domnului. În ce îl privește, David se bucură să sărbătorească nu numai sabatele Domnului, ci și alte evenimente ale vieții, pe care le închină lui Dumnezeu. Este important, să te obișnuiești să te oprești din iureșul vieții și, cu diverse ocazii, să ceri har și binecuvântare de la Dumnezeu, să aduci mulțumire, să faci promisiuni.

Să privim la lista de urări și declarații din psalmul 20, dinaintea bătăliei:

- 1.urare de ascultare a rugăciunilor (1)
- 2.urare de ocrotire în necaz (1)
- 3.urare de ajutor divin (2)
- 4.urare de închinare bine-primită (3)
- 5.urare de împlinire a planurilor și a dorințelor (4)
- 6.declarație de bucurie, în anticiparea victoriei (5)
- 7.declarație de siguranță a mântuirii (Unul pentru noi este Hristos, 5-6).
- 8.declarație de încredere în Dumnezeu, nu în puterea armelor și a oamenilor (7).
- 9.declarație de acceptare a unui eșec posibil, dar numai ca eșec temporar, nu definitiv (8).
- 10.mijlocire clar asumată pentru cel sărbătorit (9).

De multe ori, psalmul 20 este citit la zile de naștere sau la aniversări. Gândește-te cum ai putea să reții aceste urări sau declarații și să

încredințezi în mâna Domnului pe cineva care pleacă într-o misiune, la o școală, într-o nouă lucrare etc.

Merită acum să privim la mulțumirile și declarațiile din Psalmul 21, aduse la încheierea unei lucrări (la încheierea bătăliei):

- 1.mulțumire pentru ocrotire, pentru ajutor, pentru bucurie (1)
- 2.mulțumire pentru ascultarea rugăciunii (2)
- 3.mulțumire pentru cununa victoriei (3).
- 4.mulțumire pentru continuarea vieții (4).
- 5.mulțumire pentru succes și strălucire, pentru măreție (5).
- 6.mulțumire pentru motive de binecuvântare (6).
- 7.mulțumire pentru stabilitate (7).
- 8.încredere în victorii viitoare împotriva celor răi (8-12).
- 9.recunoașterea că toată victoria aparține Domnului (13)

Privind la psalmii 20-21, devin mai clare urările din încheierea psalmului 121, „Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și pînă în veac”.

APLICAȚII :

Sărbătorește cu bucurie sărbătorile Domnului!

Care din urările din psalmul 20 și, respectiv, din mulțumirile din psalmul 21, le folosești cel mai des? Pe care le-ai folosit mai puțin?

Gândește-te dacă te poți ruga chiar acum cu urări de binecuvântare și cu mulțumiri pentru cineva cunoscut ție, și mijlocește așa înaintea Domnului.

Psalm 22, Încrede-te în mântuirea Domnului

Psalmul 22 este unul din psalmii mesianici. După doi psalmi plini de urări de bine, pentru ziua victoriei (psalmii 20-21), David scrie acum despre sine ca despre un rege care se vede înconjurat de vrăjmași și care se află în primejdie de moarte. El își descrie încercările și primejdiile (1-18), cere Domnului ajutor (19-21) și laudă Numele lui Dumnezeu (22-31).

În același timp, David știe, prin Duhul Sfânt, că el scrie, într-un mod inspirat, despre suferințele viitoare ale lui Mesia. Astfel, versetul 22:18 apare citat în NT ca profeție despre tragerea la sorți a hainelor lui Isus, de către soldații romani – o profeție care s-a împlinit literă cu literă (vezi Ioan 19:24).

Trei întrebări se pun, prin urmare: cum ne ajută psalmul 22 să îl înțelegem mai bine pe Hristos, ca Mântuitor și Rege, pe David, ca autor și personaj inițial, și pe noi, în încercările sau rugăciunile noastre, ca să putem vedea și înțelege mai bine lucrările lui Dumnezeu? Vedem trei experiențe cu care s-a întâlnit David: s-a simțit părăsit, s-a simțit nefolositor și s-a simțit copleșit de suferință. Ai simțit și tu vreodată aceste lucruri?

Sentimentul părăsirii (1-3)

Sentimentul părăsirii este un sentiment pe care l-a încercat David, dar pe care l-a trăit și mântuitorul Hristos, pe cruce. Isus chiar a strigat: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?” (Mc. 15:24; Mat. 27:46). Pentru Isus a fost o experiență de o clipă, pentru David a fost o experiență de zile și nopți întregi, poate de ani întregi. Pentru noi, durata unei experiențe de felul acesta poate varia, și la fel, ea poate apărea, uneori, în viața unor popoare.

Când trecem prin aceste stări, nu îl mai vedem pe Dumnezeu lângă noi, și să ne simțim fără valoare când ne comparăm cu generațiile trecute. Ele erau parcă mai credincioase, mai active și mai binecuvântate decât suntem noi. Avem atunci nevoie de conștiința chemării lui Dumnezeu, avem nevoie de conștiința victoriei pe cruce a Mântuitorului, a eliberării de vină și a sărbătorii.

Dumnezeu este cu noi, prin încercări, chiar dacă simțim părăsiți. Cel ce ne iubește, ne cunoaște și nu ne părăsește. Situația grea a încercării ne destabilizează, dar omul strigă spre Dumnezeu. Acesta este darul ascuns al încercării: ea te face să strigi către Dumnezeu, te face să îl cauți. De fapt, noi nu putem trăi fără prezența lui Dumnezeu.

Comparația cu generațiile trecute (4-10)

Această comparație este adesea de neevitat. Te gândești, uneori, în mijlocul dificultăților, că nu ești mai bun sau mai bună decât au fost

generațiile dinainte. Un exemplu este profetul Ilie care recunoaște acest lucru în 1 Împărați 19:4, „El s-a dus în pustie, unde, după un drum de o zi, a șezut sub un ienuper și dorea să moară, zicînd: Destul! Acum, Doamne, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decît părinții mei.” Deodată, ți se pare că istoria credincioșilor dinainte este mai sfîntă: ei se rugau și erau ascultați, se rugau și erau eliberați. Suntem afectați cînd cei din jur își bat joc de noi și de încrederea noastră în Dumnezeu. Lui Isus vrăjmașii chiar i-au strigat cuvintele din versetul 8: „S-a încrezut în Domnul! Să-l mîntuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubește!”

Atunci cînd ni se pare că Dumnezeu răspundea altădată mai repede înaintașilor, decît nouă, să ne gîndim că este foarte probabil că tot așa li se va părea și copiilor și nepoților noștri. Totuși, lucrarea lui Dumnezeu este mereu glorioasă, iar izbăvirile lui sunt mereu minunate, chiar dacă diferă de la generație la generație. Cei eliberați din încercări au dat glorie lui Dumnezeu. Martirii care au suferit pentru Hristos, au cunoscut o altfel de eliberare și au dat și ei glorie Domnului. Conștiința că suntem aleși de Dumnezeu și El ne ajută ne dă tărie și perseverență în încercări, indiferent de forma încercării. Și, în plus, Solomon ne avertizează în Eccles. 7:10 să nu zicem: „Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune decît acestea? Căci nu din înțelepciune întrebi așa.”

Conștiința suferinței (11-18)

Suferința ne afectează pentru că este foarte reală. Limitările ei sunt reale. Durerea este reală. David a simțit că nimeni nu îi este de ajutor (11). De aceea, este important să ne ajutăm unii pe alții în suferință. David simte că ființa i se duce ca o apă curgătoare, aproape simte cum oasele i se despart. Imaginile sunt foarte sugestive: puterea se usuca la fel ca lutul, inima se topește ca ceara, limba se lipește uscată de cerul gurii, oasele se pot număra, iar vrăjmașii te înconjoară ca o haită de câini (14-18).

Suferința lui Hristos este anticipată prin amintirea străpungerii mâinilor și picioarelor (16) și prin împărțirea hainelor și a cămășii prin tragere la sorți (18). Acestea sunt imagini simbolice ale execuției, o moștenire forțată a posesiunilor celui condamnat. Este interesant cum Dumnezeu l-a inspirat pe David să își descrie suferința prin imagini care de fapt, i se aplică perfect lui Hristos. Asta înseamnă că Domnul știe tot ce suferim noi. El poate să dea profeții despre acest lucru. Este el cu noi, în noi, ca să ne sprijine? Dacă îl chemăm și credem în El, cu siguranță, da. Atunci, în loc conștiința suferinței vom experimenta conștiința prezenței divine în încercări.

Conștiința ajutorului (19-25)

Domnul merită nume glorioase: tăria mea, stânca mea (19). El vine în ajutor și ajutorul lui este nespus de dulce, de frumos, de binevenit. El poate scăpa și de „lei” și de „bivoli” și de „câini”. Toate acestea sunt nume foarte potrivite pentru vrăjmași. Asigurarea din v. 24 este foarte prețioasă: Dumnezeu nu se ascunde, nu ne urăște, nu ne disprețuiește. El știe de ce ne-a creat. Ce poate fi mai frumos decât să îl lăudăm prin mărturie și cântare în public, să știe toți despre lucrările Lui (25)?

Conștiința victoriei și a sărbătorii (26-30)

Acum poate înțelegem mai bine, Matei 5:6. „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” Psalmul 22:26 spune ceva foarte asemănător: „Cei săraci vor mânca și se vor sătura, cei ce caută pe Domnul, îl vor lăuda: veselă să vă fie inima pe vecie!” Cei săraci și flămânzi care se vor sătura. Ei sunt cei izbăviți de Domnul care se vor bucura de victoria Lui, la masa lui îmbelșugată din veșnicie!

În v. 29 vedem că și cei puternici, conducătorii națiunilor vor înțelege că victoria este a Domnului, nu a lor, și vor lua parte la masa Lui, închinându-se. Conștiința victoriei și a sărbătorii ne dă siguranță. Mărturia noastră vine să îl glorifice pe El. Merită să vorbim despre El, să ne închinăm Lui, să vestim generațiilor care vin lucrările Lui. Datoria celor izbăviți din necazuri este să îi educe și pe ceilalți vestind dreptatea și bunătatea Domnului.

APLICAȚII

Te-ai rugat vreodată cu cuvintele din Psalmul 22? Te-ai rugat împreună cineva care trece prin suferință?

Ai observat că atunci când treci prin suferință sentimentele tale sunt când foarte jos - și te simți părăsit, când foarte încurajat - și îl simți pe Dumnezeu aproape? De ce se întâmplă așa? Cum putem fi mai echilibrați?

De ce generațiile trecute au avut succes? Care au fost punctele lor tari și punctele lor slabe? Unde și cum putem avea noi succes în viața creștină astăzi, cu Dumnezeu?

Cum crezi că putem să îl lăudăm public pe Dumnezeu, astăzi, pentru binefacerile lui? Când ai reușit să faci lucrul acesta ultima oară?

Cum se face că deși îi pasă, Dumnezeu ne lasă să trecem prin greutăți?

Ce îți spune psalmul 22 despre felul în care Dumnezeu a găsit căi să inspire pe alții în suferința lor să scrie despre suferința lui Hristos? Cum ne poate aceasta fi nouă de folos?

Psalmi 23-24, Bucură-te de prezența Domnului

Psalmul 23 și 24 pot fi citați împreună ca psalmi al călăuzirii Domnului în viață și ca psalmi ai victoriei și ai finalului fericit împreună cu Dumnezeu.

PSALMUL 23: PĂSTORIREA ȘI GĂZDUIREA DOMNULUI

Puține rugăciuni sunt atât de puternice și atât de des folosite în viață, cum este Psalmul 23. Psalmul acesta folosește două imagini importante, imaginea lui Dumnezeu *ca păstor* și imaginea lui *ca gazdă*. Imaginea păstorului are, de fapt, două ipostaze: păstorul care dă hrană și pază și păstorul care călăuzește pe drum. De asemenea, imaginea gazdei începe cu o invitație la masă și sfârșește cu o găzduire pentru toată viața și toată veșnicia.

Cum să mă bucur de prezența Domnului în viața mea? Psalmul ne propune două răspunsuri de bază: Bucură-te de prezența Domnului pentru că El este păstorul cel bun, și Bucură-te de prezența Domnului pentru că el este gazda ideală și esențială pentru viața ta.

Bucură-te pentru că El este păstorul cel bun (23:1-4). El păstorește sufletul tău, El nu renunță la tine pentru că a pus pecetea Duhului Sfânt peste tine, ca nimeni să nu se atingă de tine până în ziua mântuirii depline. El știe nevoile tale și asigură ce îți trebuie ca să poți trăi – prin muncă poți atinge tot ce este necesar și chiar mai mult (nu vei duce lipsă de nimic). El asigură hrană spirituală și refacerea sufletească (a inspirat Biblia, l-a trimis pe Hristos, ne vorbește și te încurajează prin Biserică - ne paște în pășuni verzi, ne duce la ape de odihnă). El ne călăuzește pe drumuri drepte. Legea Domnului reprezintă, în gândirea VT, cărările vieții, cărările drepte. Dumnezeu ne călăuzește pe aceste cărări și ne dă călăuzește din cauza Numelui Său, din cauza principiilor Lui, din cauza sfințeniei Lui, din cauza deciziilor Lui veșnice.

În același timp, este o bucurie să știi că în încercări dificile, când treci aproape de amenințările morții, Domnul este cu tine și poți să nu te temi. Toiagul – arată conducerea, iar nuiaua – arată disciplina. Deci, în încercări conducerea Domnului și disciplinarea Lui ne însoțește ca să ieșim mai tari, nu mai slabi, mai vii și puternici, nu morți.

Bucură-te pentru că El este gazda cea bună (23:5-6). Domnul nu este doar un păstor bun (Marele Păstor, Evrei 13:20), ci este și un tovarăș bun, un prieten bun, EL este gazda vieții noastre. De aceea, este extraordinar de benefic că David surprinde acest aspect. Domnul ne invită la masa Sa. El se îngrijește, dacă suntem ai Săi, să stăm la masa vieții împreună cu El, chiar dacă suntem înconjurați de vrăjmași. Masa Lui este îmbelșugată și este plină de bucurie (paharul este plin de se revarsă).

Bucuria, fericirea, sunt de durată la masa Domnului. De fapt, nu doar la masă ne invită Domnul, ca o gazdă bună ce este, ci ne invită la a locui cu EL, în Casa Sa, toată viața, toată veșnicia.

PSALMUL 24: CAUTĂ VOIA DOMNULUI

Subiectul omului după voia lui Dumnezeu, care a mai fost întâlnit și în alți psalmi (Psa. 1, de exemplu) se află chiar la începutul psalmului. Cine dorește să se bucure de ziua victoriei lui Dumnezeu (6-10), trebuie mai întâi să caute o viață după voia lui Dumnezeu (1-5).

Cum să cauți voia lui Dumnezeu? Direcțiile psalmului sunt clare. Recunoaște măreția lui de la creație, până la legile morale și la mântuirea din păcat, prin jertfa lui Hristos. Caută ascultarea de Dumnezeu în mod practic. Toată Scriptura este de învățătură. Noi însă nu mai trăim sub regimul legământului de pe Sinai, legământul Legii, ci sub legământul lui Hristos, prin Cruce și prin har. În acest nou legământ, Duhul Sfânt ne-a dat o nouă viață spirituală (nașterea din nou), și ne ajută să înțelegem esența caracterului lui Dumnezeu și să trăim frumos, curat, în sfințenie – după cum este expresia biblică. Psalmul atrage atenția asupra nevinovăției (faptelor), asupra inimii (gândurilor și planurilor), asupra responsabilității asumate (jurămintelor). Aceștia vor avea parte de binecuvântarea Domnului, de starea după voia lui (adică, starea de iertare și curățire, de înnoire în neprihănire, prin Hristos), de mântuirea și moștenirea cerească, de prietenia cu Dumnezeu (vor fi în prezența feței Lui).

Victoria Domnului este a celor care merg împreună cu El. Porțile veșnice se ridică, se deschid doar pentru Împăratul Hristos. Gloria este a lui. El vine însoțit de oștirile de îngeri și de mulțimea oamenilor răscumparați, pe care îi numește frați (Evrei 2:11) și îi așează pe tron cu sine (Efeseni 2:6). El își împarte gloria Sa cu noi și lucrul acesta este uimitor și binecuvântat pentru destinul nostru.

APLICAȚII

Cum te încurajează imaginea Domnului ca Păstor și Gazdă? Ai simțit grija Lui în viață, până acum?

Care sunt responsabilitățile pe care dorește Dumnezeu să ni le asumăm? Ce standarde are El în privința faptelor și a gândurilor?

Ce versete din Biblie ne spun că Domnul vrea să ne ia alături de sine în Împărăția cerurilor?

Psalmi 25-26, Caută prietenia cu Dumnezeu

PSALMUL 25: PRIETENIA DOMNULUI DĂ MÂNTUIRE ȘI CURAJ

Cuvintele Psalmului 25 ne-au dat un imn creștin binecunoscut. Ele sunt o rugăciune în care David caută prietenia Domnului (14) și ajutorul Său. Rugăciunea are două teme principale, care revin ca un refren: „la tine vin și mă rog”, și „să nu fiu dat de rușine”. În v.1, în v.3, în v. 15 și în v. 20, aceste teme apar din nou, complet sau parțial. Primul refren arată conștiința ajutorului care nu se găsește decât la Domnul, în ascultare de El și în prietenie cu El. Cel de al doilea, indică teama noastră de a nu fi înfrânți, de a nu fi dați de rușine. Este acesta orgoliu omenesc, sau o căutare a gloriei lui Dumnezeu?

Mai întâi, David caută voia Domnului și **recunoaște** că a făcut greșeli în viață. El știe că în tinerețe nu a fost foarte înțelept (oare câți din noi admit asta? v.7, 11, 18). De asemenea, și mai târziu a făcut păcate. Cum își vede David viața (11-19)? El cere să i se ierte fărădelegea (19). Una din cele mai frumoase trăsături ale lui David a fost pocăința. Nu poți căuta prietenia Domnului fără pocăință.

David caută, apoi, **învățatură** de la Domnul. El vrea să învețe despre căile Domnului, despre adevărul lui, despre bunătatea și dreptatea Domnului. Nădejdea lui este sfatul și călăuzirea Domnului. De ce Domnul ne dă călăuzirea Lui (8)? Prietenia lui se arată în sfaturile Lui, iar a noastră față de El se vede în ascultarea de călăuzirea Domnului.

În al treilea rând, David este covârșit de nevoia de **mântuire**, de izbăvire. El este un om foarte sensibil. Este foarte marcat de confruntările și necazurile prin care trece. El se roagă să fie scos din necaz (17), să nu mai fie urmărit de vrăjmași și de ura lor (19), să fie scăpat din laț – din capcană (15), să-i fie izbăvit sufletul (20). Și noi suntem la fel, adeseori, și căutăm eliberarea din situații grele.

Refrenul lui este „să nu fiu dat de rușine, să nu se bucure vrăjmașii mei de mine”. Înfrângerea unui om drept, de vrăjmași nedrepti și ticăloși, este o durere grea, un fel de rușine, o încercare greu de suportat. Lucrurile sunt și mai grele când cei ticăloși se bucură de căderea celui drept. Nu este rușine să fii înfrânt de cei drepti, sau chiar lovit de ei (Psa. 141:5) și să înveți adevărul de la ei, dar este o suferință să fii înfrânt de cei nedrepti și ticăloși, necinstiți și violenți, și să își bată joc de tine.

Poate acum înțelegem mai bine și suferința lui Hristos. El a trecut pe aici și fost batjocorit de cei nedrepti și ticăloși. El, care era drept și sfânt. Desigur, situația lui Hristos este diferită de situația lui David și de situațiile noastre, dar, iată, se vede același fel de suferință trupească și sufletească. Adevărul este că Dumnezeu nu a lăsat ca trupul lui

Hristos să fie batjocorit – și oasele lui nu au fost sfărâmate, și nu a lăsat ca trupul lui să putrezească în mormânt, ci a fost înviat a treia zi. Iar apoi, Isus s-a înălțat la dreapta Tatălui, de unde domnește cu autoritate. El nu a fost dat de rușine, ci a fost proslăvit cu putere.

Psalmul se termină prin extinderea rugăciunii lui David la Israel. David nu se roagă doar pentru sine, ci se roagă pentru întregul popor. Avem nevoie și noi de această viziune pentru țara în care trăim.

PSALMUL 26: ACCEPTĂ EVALUAREA DOMNULUI

David mărturisește că el caută nevinovăția și adevărul Domnului, și se roagă să i se facă dreptate, să fie izbăvit (1, 9, 11). David caută pe mai departe prietenia Domnului și are câteva cereri importante.

De exemplu, el cere să fie verificat de Dumnezeu. El îl roagă să îi fie încercați rinichii (sau „rărunchii”; se referă la instinctele și acțiunile care îl motivează, care îi provoacă un surplus de adrenalină – hormon al glandelor suprarenale, care asigură pregătirea noastră de acțiune). Este deci, destul de curajos. Câți dintre noi am dori să fim verificați cu privire la motivațiile reale ale acțiunilor noastre?

Apoi, cere să îi fie testată inima (prin inimă se înțelege mintea, gândurile, sentimentele, v. 2). Chiar și ochii (standardele etice, bunătatea, dreptatea, v. 3). Oare câți oameni pot spune la fel ca David că evită asocierea cu cei vicleni, care fac răul (4-5, vezi și Psa. 1, care este o „declarație - program” a psalmilor)?

Observați că psalmii lui David adesea se încheie cu dragostea de închinare, cu mărturisirea binefacerilor Domnului (6-8, 12; la fel și Psa. 23).

APLICAȚII

Ce înseamnă să fii prieten al lui Dumnezeu? Cine este numit în Biblie, prieten sau prieteni ai lui Dumnezeu și unde?

În ce privințe David îl roagă pe Dumnezeu să îi verifice viața? Cum este viața noastră în aceste domenii (psa. 26)?

De ce sunt importante cele trei direcții în care David caută prietenia lui Dumnezeu (pocăință, dorință de învățătură, dorință după mântuire)?

În ce privințe psalmii 25-26 se pot aplica lui Hristos și ce ne spun despre El?

Psalmi 27-28, Fii curajos prin credință în Domnul

Una din calitățile importante ale vieții lui David este curajul. Curajul său pus pe temelia credinței și ascultării de Dumnezeu a devenit cunoscut în timpul confruntării cu Goliat, când era adolescent. El s-a văzut bine și mai devreme, când s-a luptat la turma tatălui său cu leul și ursul (1 Sam 17:36). De asemenea, s-a văzut foarte bine și mai târziu, la vârsta bărbăției. Care sunt secretele curajului lui David în fața problemelor, în mijlocul confruntărilor? Psalmii 27 și 28 sunt un ghid bun în descoperirea acestor secrete.

PSALMUL 27: PREZENȚA DOMNULUI, COMUNIUNEA, SCRIPTURA

Primul secret al curajului lui David este prezența Domnului în viața lui și credința în Dumnezeu (27:1). El strigă către Dumnezeu cu încredere. De două ori îl numește pe Dumnezeu „stânca mea”, în Psa 28, în v.1 și v.8.

David are o prietenie adevărată cu Dumnezeu, o relație vie de credință și ascultare de Dumnezeu. El știe că Domnul este lumina lui și umblă în această lumină. Este singurul verset din Vechiul Testament în care Dumnezeu este numit „lumină” (În NT sunt mai multe: Iacov 1:17, 1Ioan 1:5). La lumină vezi bine și înțelegi bine cum stau lucrurile. Vezi natura oamenilor, înțelegi dificultățile situației, înțelegi punctele tari și cele slabe, și știi care sunt soluțiile care au viitor: ascultarea de Domnul. Noi primim lumină din Cuvântul lui Dumnezeu și prin prezența Duhului Sfânt. Dumnezeu însuși este lumină. Domnul dă direcție și lumină vieții noastre.

Domnul este mântuirea lui David (tot v.1). David se pune în mâna lui Dumnezeu și nu se încrede în sine. În mod deosebit, motivele de luptă ale lui David sunt motivele lui Dumnezeu, nu ale sale doar. El nu se luptă pentru ambiții personale, a învățat lucrul acesta de când era un copil. De aceea, pentru că Domnul este mântuirea și sprijinul vieții lui, el poate privi cu curaj înainte, fără frică (2-3). Dumnezeu este fortăreața lui, pentru că el poartă războaiele Domnului (1 Sam 25:28).

Al doilea secret este prețuirea părtășiei cu ceilalți credincioși, în locul de închinare (27:4-6, vezi și 28:7 – aici este vorba de închinare și bucurie!). David se închină lui Dumnezeu și se bucură de creația Lui, de Templul Domnului. Viața de închinare plină de bucurie are un loc important pentru David. El se bucură la cortul întâlnirii, în drum spre cortul întâlnirii, la gândul templului (Solomon a construit Templul, nu David). E adevărat că acum creștinii nu au un templu central. În Biblie, Biserica este identificată cu oamenii care o formează, nu cu clădirile. Noi suntem un Templu din pietre vii. Dragostea de părtășie frățească, prețuirea închinării în comunitate, bucuria de a aduce laudă Domnului

în adunare, este importantă. David caută fața Domnului (8-9) și acesta este secretul închinării și al părtășiei. El vrea să îl vadă cu ochii minții și ai credinței pe Domnul, să îl asculte. Ca în psalmul 23, David dorește să locuiască în Casa Domnului toată viața lui ca să îi vadă și să îi slăvească frumusețea (4).

La fel ca în psalmul 25, David vrea să învețe calea Domnului. De aceea, el studiază Scriptura (11). Acesta este cel de al treilea secret din Psalmul 27. Pentru că îl caută pe Domnul, el știe că Domnul îl primește, chiar dacă toți îl părăsesc, chiar dacă și părinții îl părăsesc (10).

PSALMUL 28: RUGĂCIUNEA ȘI INTEGRITATEA

Psalmul 28 se concentrează pe al patrulea secret al curajului lui David, care este rugăciunea. Toți cunoaștem importanța rugăciunii, dar psalmul 28 ne aduce aminte de ea. El este o rugăciune pentru scăpare de primejdia morții (28:1, David se roagă Domnului și în 27:7, 12).

Când ești confruntat cu răutatea omenească, sau cu alte dificultăți ori cu suferința, nu trebuie să te lași impresionat peste măsură. Vino în rugăciune! Daniel, profetul din VT, așa a făcut (Daniel 6:10). La fel și Neemia (Neemia 2:2-5). Și mulți alți oameni credincioși. Rugăciunea de „rezistență” în încercare, este rugăciunea care vede necazul și pe vrăjmași, dar vede și puterea Domnului, faptul că El este stâncă și scut al supraviețuirii și apărării pentru cel credincios (28:1, 6-8).

În al cincilea secret, omul cel curajos își păstrează inima curată și cinstită rămânând integru. El nu adoptă stilul de viață înșelător și mincinos, viclean și răutăcios al oamenilor care nu cred în Dumnezeu (28:3-5, dar și 27:12). Nu este bine să împrumuți stilul lor ticălos de viață din obidă și supărare. Nu trebuie să nu zici „păi, ei cum se poartă? Am să mă port și eu ca ei, poate așa voi aveamăi mult succes, altfel nu prea văd cum Domnul mă ajută...” Nici să nu folosești felul nedrept de atac și de luptă al oamenilor nedrepți și vicleni (citește și Prov. 20:22, 24:29). Dacă adopți într-o confruntare metodele murdare ale unui oponent lipsit de caracter, înseamnă că el a câștigat deja. El te-a făcut să te asemeni cu el. Iar tu nu mai ești credincios lui Dumnezeu.

Atunci, este nevoie să îți păstrezi curăția și ascultarea de Domnul și să fii vigilent. Curajul crește, atunci când rămâi integru. David este împotriva oamenilor mincinoși și a celor asupritori (27:12). El este împotriva oamenilor ascunși și înșelători care îți vestesc pacea, când te văd, și când încolo, sunt plini de răutate (28:3). Aceasta este etica victorioasă pe care creștinul trebuie să o folosească într-o confruntare cu cei nedrepți.

În final, să observăm că Psalmul 28:9 se încheie, iarăși, cu o rugăciune pentru tot poporul lui Israel, pentru moștenirea Domnului.

În orice conflict sau luptă unde se cere curaj, avem nevoie de viziunea de ansamblu a poporului lui Dumnezeu, a Bisericii, a Împărăției lui Dumnezeu. Să ai o mărturie bună și să cauți păstoria Domnului și sprijinul Lui, să te intereseze soarta poporului lui Dumnezeu, nu numai viața ta personală!

APLICAȚII

De care din aceste șapte secrete ale curajului, din Psalmii 27-28, crezi că ai dus cel mai mult lipsă, până acum? Ce ar fi de făcut să îndreptăm situația?

Crezi că rugăciunea la care ne invită Psalmul 28 este una personală sau este bine să împărtășești cu alții motivele tale de rugăciune?

De ce crezi că, în greutăți, mulți te părăsesc? Ești gata să îi judeci? Ai făcut și tu la fel, vreodată? Cum trebuie să ne purtăm în astfel de situații

De ce este bine să nu copiezi necinstea celor răi, ca să le faci față? Ce are de spus cuvântul Domnului în privința aceasta?

Psalmi 29-30, Laudă victoriile Domnului și mulțumește-i

Psalmii 29-30 sunt psalmi de laudă și de recunoștință. Dumnezeu este înfățișat ca Domn plin de putere, stăpân peste furtună, valuri și tunet, mai presus de orice putere și divinitate (Psa. 29). El este cel care ascultă rugăciunea și izbăvește de la moarte (Psa. 30). Dacă Psalmul 28 este o rugăciune pentru izbăvire din primejdia morții, din mormânt, Psalmul 30 este un psalm al izbăvirii din mormânt, un psalm al învierii.

Psalmul 29: Recunoaște puterea Domnului

În închinare, să lășăm sufletul nostru să vadă măreția lui Dumnezeu și să ne încredem în El. Să nu admirăm și să nu lăudăm lumea idolilor, forțele naturii, zeii păgâni ai belșugului, ai ploii, ai furtunii, ai succesului. Toți comentatorii văd în Psalmul 29 o cântare care ia cuvintele cu care închinătorii la idoli se închinau în sărbătorile lor la idoli și le închină Domnului, împreună cu recunoașterea slavei Sale mărețe. Poate, adesea, suntem prea plini de admirație pentru performanțele lumii noastre și nu vedem în jur gloria Domnului.

Apele mari, munții, pustiul și animalele sălbatice se află toate sub stăpânirea Domnului. Cuvintele „glasul Domnului”, care arată puterea lui Dumnezeu sunt un refren important al psalmului. Astfel, glasul lui sună peste ape, glasul lui sună în nori, glasul lui este puternic, glasul lui este măreț, glasul lui sfărâmă cedrii, glasul lui cutremură munții, glasul lui naște flăcări de foc, glasul lui cutremură pustiul, glasul lui conduce viața animalelor sălbatice. Ca să continuăm ideea, și glasul lui Isus cel înviat și glorificat, în Apocalipsa 1:15, era ca „vuietul unor ape mari”.

Cum credeți că am putea continua aceasta listă cu imagini din lumea contemporană? În ce domenii ale vieții de care suntem noi conștienți astăzi, putem afirma că Domnul împărățește cu putere? Toate îi strigă, fără cuvinte, „slavă!” (9).

Domnia lui Dumnezeu se arată în toate judecățile asupra pământului, așa cum s-a văzut la potop. Atunci, în mod suveran, El a făcut judecată și a dat condamnarea, El a creat și mijlocul de scăpare dar numai opt oameni l-au folosit, familia lui Noe. Dincolo de fenomenele naturii este judecata Lui. Domnul va judeca, în final, tot Universul. Toată lumea este a Lui.

Psalmul 30: Laudă pe Dumnezeu pentru ajutorul Său

David are numeroși psalmi de rugăciune și strigăt de izbăvire, dar și de laudă, după experiența victoriei. Psalmul 30 arată la început primejdia din care a fost izbăvit. David a fost scăpat din drumul care se coboară în mormânt (30:1-3) și vrăjmașii lui nu au avut prilejul să fie biruitori

(1). Și realitatea obiectivă și cea personală a vieții lui David, au cunoscut eliberarea Domnului.

Versetele 4-5 îndeamnă la bucurie și laudă și aduc și o încurajare deosebită. După tiparul zilei evreiești care începe seara, cum se vede și în Geneza 1, psalmul 30:5 spune așa „Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața, veselia”.

Din cauza vindecării și mângâierii Domnului, David a dorit să fie pedepsit de Domnul, nu de oameni, pentru că Domnul vindecă rănilor. Când a fost cuprins de mândrie militară și naționalistă, și Domnul a vrut să îl pedepsească, David a spus așa în 2 Samuel 24:14, „Sunt într-o mare strâmtoare! Oh! mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite, dar să nu cad în mâinile oamenilor!” Iov 5:17-18 mărturisește acest lucru, „Ferice de omul pe care-l ceartă Dumnezeu! Nu nesocoti mustrarea Celui Atotputernic. El face rana și tot El o leagă; El rănește, și mâna Lui tămăduiește.” Această atitudine arată o profundă cunoaștere a caracterului lui Dumnezeu și o profundă pocăință: cine se întoarce la Domnul, va avea parte de aceeași experiență.

Pasajul din 30:6-7 atrage atenția asupra naivității noastre. Când ne merge bine, nu vedem cum ar putea să se strice situația. Când suntem tineri, nu credem că și noi vom îmbătrâni. Practic, însă, totul depinde de hotările Domnului. Dacă El este prezent, suntem binecuvântați, dacă El permite sau dacă, în cuvintele lui David el „își ascunde fața”, suntem tulburați. Este bine să prețuim succesul și nici să nu cădem când vin vremuri de restriște, ci să ne încredem în Domnul. În privința aceasta, avem nevoie să devenim creștini maturi care se bucură în reușite și stau puternici și în greutăți.

Rugăciunea ascultată (30:8-10) duce la cântece de laudă și mulțumire (30:11-12). Lauda este o închinare, este o formă de recunoștință, este o formă de mărturie în fața întregului Univers că Domnul împărațește și asigură libertatea, succesul binelui.

APLICAȚII

Într-o lumi idolatră, Domnul ne așteaptă să cunoaștem puterea Lui și să nu ne îndreptăm spre idoli. Există această primejdie azi?

De ce a judecat Dumnezeu lumea la potop? Ce anume condamnă El în viața lumii, astăzi?

De ce cred unii creștini că ei nu vor trece niciodată prin încercări sau dificultăți? Este o așteptare corectă?

De ce este bine să apelăm la Domnul în încercări? Cum este caracterul lui?

Ai experimentat vreodată îndurarea Domnului și faptul că „seara vine plânsul, iar dimineața veselie”? Când și cum?

Psalmi 31-32, Prețuiește pocăința și iertarea Domnului

Psalmi 31-32 ne îndeamnă la pocăință și la prețuirea iertării Domnului. Pocăința și rugăciunea sunt două forțe mari în viața creștinului și ele te fac tare și puternic în încercări (Psa.31). Iertarea și restaurarea sunt socotite și ele o adevărată fericire și o mare binecuvântare (Psa.32).

A. Fii tare în încercări (Psa. 31)

Psalmul 31 recapitulează unele din subiectele preferate ale lui David, dar are și nuanțe specifice. Mai întâi, vs. 1 și 17 arată rugăciunea lui David de a nu fi dat de rușine, când se roagă, ci vrăjmașii care se slujesc de răutate, ei să fie rușinați. Aceasta este o rugăciune cu care ne putem identifica bine. Adesea ne rugăm ca omul credincios și drept să nu rămână de rușine că se încrede în Dumnezeu și Dumnezeu nu intervine. Rușinea înfrângerii și condamnării aparțin celor care nu îl ascultă pe Domnul. Toți dorim o societate perfectă, dar lumea este făcută din oameni drepti și nedrepti, din oameni cu teamă de Dumnezeu și credincioși și oameni care nu cred și nu au frică, nici de Domnul, nici de cei din jur sau de legi. De aceea, aceste rugăciuni sunt foarte actuale.

Chiar Domnul Isus a rostit pe cruce, cuvintele din Psalmul 31:5, „în mâinile Tale îmi încredințez duhul!” Această siguranță trebuie să fie în viața fiecărui credincios. Doar El trebuie să primească spiritul nostru și toată închinarea. Când Jan Hus a fost ars pe rug în 6 iulie 1415, pentru că a predicat evanghelia și l-a critica pe papă, episcopul care l-a condamnat a spus: „încredințăm sufletul tău diavolului”, dar Hus a răspuns: „Eu îl încredințez îndurătorului Domn Isus Hristos”.

David arată în Psalmul 31:7-13 că este foarte afectat de atacurile celor răi. El este neliniștit (7) și se roagă pentru eliberare (8). Înfațișarea celui care este trist și este acuzat pe nedrept, se schimbă (David scrie că fața, sufletul și trupul i se topesc, sunt de nerecunoscut – v. 9). Bârfa și veștile neadevărate îl fac să fie evitat de ceilalți (10). Se simte uitat, fără putere, simțurile sunt parcă și mai acute: aude și mai tare vorbele rele și vede și mai tare nedreptățile din jur (12-13). David se simte aproape de moarte (13). Dacă ai trecut prin dificultăți, tu cum ai reacționat, ce te-ai simțit? Cine te-a înțeles? Cum te-ai rugat Domnului în acea situație?

Reacțiile noastre pot fi atât de intense în astfel de încercări, încât putem să ne simțim părăsiți de Dumnezeu (22-23). Două semne de imaturitate pot apărea în viața creștinului. Să creadă, atunci când îi merge bine că niciodată nu vor veni încercări (30:6) și să creadă, atunci când trece prin încercă că Dumnezeu l-a părăsit, l-a alungat și nu îl mai

ascultă (22). De aceea, trebuie să învățăm să fim credincioși experimentați. În necaz, să știi că Domnul continuă să te iubească, te păzește și va răspunde rugăciunilor. Smerenia sufletească și iubirea de Domnul sunt calități care ne țin aproape de El (23).

Versetele 14-16, 19-21 și 24 ne îndeamnă să fim tari, să ne îmbărbătăm și să ne încredem în Domnul. Tăria în dificultăți vine din pocăință, din rugăciune și din încrederea în Domnul.

B. Puterea mărturisirii și a iertării (Psa. 32).

Ținta și idealul oricărui om păcătos și a oricărui credincios care a greșit în vreun fel, este să aibă parte de iertarea Domnului și de oportunitatea unui nou început. Astfel, David își începe psalmul 32 cu una din fericirile celebre din Vechiul Testament: „ferice de cel cu fărădelegea iertată... ferice de cel în duhul căruia nu este viclenie” (1-2). Conform poeziei ebraice, David echivalează trei expresii aici la care ar trebuie să medităm un pic: fărădelege iertată, păcat acoperit, nelegiuire neimputată.

Este importantă iertarea păcatului, dar o primești dacă mai întâi are loc și o mărturisire sinceră. Onestitatea are mare preț înaintea lui Dumnezeu. Ce se întâmplă dacă nu suntem onești și nu mărturisim păcatul înaintea lui Dumnezeu? David enunță câteva efecte psihologice și somatice (fizice, trupești): gemi în sufletul tău, chiar oasele le simți slabe, îți pierzi energia (3-4). Toate acestea au o explicație, nu sunt doar efecte ale păcatului. Ele sunt și rezultatul unei influențe a lui Dumnezeu asupra noastră. O conștiință informată biblic este un instrument prin care Dumnezeu poate lucra intens în viața ta. Dacă cineva nu este muștră de conștiință, ori nu cunoaște adevărul, ori Dumnezeu nu îl apasă pentru că nu îi aparține lui acel om. Evrei 12:8 spune că Dumnezeu nu îi disciplinează decât pe copiii săi. Aceasta poate fi adevărat și despre muștrările conștiinței.

Trebuie să iei o decizie să îți recunoști păcatul înaintea Domnului, în rugăciune, și doar atunci vei beneficia de iertare și eliberare. 1 Ioan 1:9 spune „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.”

David știe din experiență sa proprie – de o viață – că Dumnezeu nu rămâne dator celui care își mărturisește păcatele și își cere iertare. „Orice om evlavios să se roage la momentul potrivit și Domnul intervine”, spune Psalmul 32:6-7. Aceasta este experiența lui David și mulți pot da mărturie la fel.

Domnul dă călăuzire, dar este nevoie de cooperarea și ascultarea noastră. Natura noastră păcătoasă ne face să încercăm, să testăm, dacă se poate și altfel. Iar Dumnezeu zice – Nu. De aceea, El ne învață și ne

călăuzește atent (8) dar nu trebuie să fim „ca un cal sau ca un catâr fără pricepere, pe care-i strunești cu un frâu și o zăbală cu care-i legi, ca să nu se apropie de tine” (9). Oare a fost David, vreodată, așa neascultător? Credeți că întrebarea lui Isus din Fapte 9:5, pentru Saul: „ți-ar fi greu să să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș?” se referă la același lucru? Ați experimentat vreodată, atunci când doriți să corectați un defect de care sunteți lămuriți bine, sau să vă lăsați de un viciu, că încă ai nevoie de strunire sau de corecții repetate?

Finalitatea pocăinței este binecuvântarea Domnului. Lucrul acesta se vede bine în 32:10-11. Nepocăința duce la multe dureri și suferință, și răutatea prelungită, dar cine vine la Domnul are altă soartă. El experimentează îndurarea lui Dumnezeu, sănătatea spirituală, dreptatea și bucuria. Ar fi bine ca psalmii 31-32 să ne conducă pe această cale a tăriei și bucuriei care vin prin pocăință și mărturisire.

APLICAȚII

În câte feluri descrie David pe omul cu păcatul iertat, în Psa. 32:1-2? De ce o numește „fericire”?

Care sunt greșelile pe care le poate face un creștin din lipsă de maturitate, atunci când toate îi merg bine și atunci când trece prin dificultăți?

Ce se întâmplă când nu ne mărturisim păcatele lui Dumnezeu? Cum acționează El?

Ce vrea să spună Iacov 5:16. „Mărturișiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați”? Păcatele trebuie mărturisite lui Dumnezeu sau și oamenilor?

Cum ne avertizează Dumnezeu cu privire la încercările de continua cu greșelile sau erorile (păcatele) noastre? Cum tratăm cazurile de dependență biologică sau psihologică?

Psalmi 33-34, Prețuiește dreptatea și bunătatea Domnului

Cine cunoaște și prețuiește dreptatea și bunătatea Domnului, este gata să se închine cu bucurie și este pregătit să persevereze în credință, chiar dacă trece prin greutăți.

A. Prețuiește dreptatea Domnului (Psa 33)

Psalmul începe cu un îndemn mare la bucurie și laudă (1-3). Lauda ne stă bine nouă, credincioșilor, zice David. Lauda cu instrumente este plăcută, spune el. Lauda cu cântări vechi și noi este frumoasă. Lauda adusă Domnului trebuie să fie frumoasă, diversă, cântată sau spusă cu bucurie.

Ce motive avem pentru o laudă bogată adusă Domnului? David ne dă câteva motive în versetele 4-12. Ar fi interesant să vedem dacă aceste motive apar și în cântările și poeziile noastre și cât de mult (ori cât de des):

Cuvântul Domnului este adevărat.

Lucrările lui Dumnezeu se împlinesc cu credincioșie.

El este drept și bun.

Tot universul a fost creat de El. El este puternic.

Domnul conduce națiunile, le aprobă și le dezaprobă planurile.

Domnul binecuvintează poporul său iubit. Israelul și Biserica.

Domnul este implicat zilnic să facă dreptate. Cum face Domnul dreptate? David trece în revistă faptul că Dumnezeu verifică lumea creată și verifică purtarea și gândurile oamenilor (13-19). În mod deosebit, El ne arată că Domnul se uită la vieților noastre din ceruri (13, 18).

El ne vede pe toți. El cunoaște inimile tuturor și evaluează faptele. Nu puterea adunată de oameni hotărăște victoria, ci planurile și aprobările Domnului. Nimic din puterea noastră nu asigură victoria, nici eliberarea. Astea înseamnă că noi ne pregătim de luptă și luptăm, dar totul trebuie încredințat în mâna Domnului.

Psalmul se încheie cu îndemn la nădejde și încredere, la bucurie în Domnul (20-22).

B. Încrede-te în Domnul în necazuri încurcate (Psa 34)

Aproape ostentativ, psalmul atrage atenția încă de la bun început că a fost compus în timp ce David fugise la Achiș, împăratul Gatului, ca să scape de urmărirea neîncetată a lui Saul și primejdia uciderii. Înainte de asta, fusese la preotul Ahimelec și îi ceruse pâine pentru călătorie (vezi 1 Sam 21:12-15; vezi și Marcu 2:25-28). Introducerea îl numește

„Abimelec” pe Achiș, dar „Abimelec” este un titlu aici, nu neapărat un nume. El înseamnă Abi-Melec, Tatăl-Rege sau Regele-Tată, indicând un rege filistean principal. Plin de teamă că a fost recunoscut de slujitorii regelui care și-au adus aminte de victoriile sale împotriva filistenilor, David se preface că este nebun la curtea lui Achiș, ca să fie lăsat în pace. Or, tocmai atunci a fost compus și acest psalm de încredere în Domnul. Ce vrea să spună David? El vrea să ne spună cum să te încrezi în Dumnezeu în vreme de necaz.

Chiar dacă treci prin greutăți să înălțăm numele Domnului. Lauda lui să îi inspire pe toți cei nenorociți, care trec prin necazuri (1-3).

Cântarea lui David arată că el se întoarce cu privirea spre Domnul (5), care îi răspunde la rugăciune și îi dă bucurie. Domnul îl ajută și îl scapă de rușinea înfrângerii. Deși a luat pe cont propriu, în mod discutabil, să fugă la filistenii din cauza lui Saul, David ne asigură că el, de fapt, tot în Domnul se încrede. Măcar teologia lui a rămas corectă.

David este foarte serios în credința sa și ne învață principiile sale de viață (6-19). Unele din învățăturile lui au devenit adevărate motto-uri de viață (34:5, Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine; 34:8, Gustați și vedeți ce bun este Domnul; 34:14. Depărtează-te de rău și fă binele; caută pacea și aleargă după ea! etc.). Să vedem care sunt aceste învățături:

- a. Îngerii Domnului își fac tabăra militară lângă cei credincioși (7); Domnul te ajută cu resursele sale, în greutăți. Poți să te încrezi în El.
- b. Merită să vii la Domnul și să te hrănești cu prezența Lui, căci este bun (8). Aceasta este o chemare la hrănirea cu Cuvântul Bibliei și la ascultarea de Domnul, la experiențe noi.
- c. Ascultă de Domnul, în necaz, nu te dezamăgi, căci El îngrijește de tine. Chiar și leii duc lipsă, dar de cei credincioși Domnul are grijă.
- d. Fii drept și nu viclean, iar Domnul îți va aduce zile bune în viață.
- e. Domnul scapă pe credincioși, chiar dacă de multe ori se poate întâmpla să fie atacați și să cadă (18-19).

Învățăturile lui David încep să aibă tonul din Proverbe și se poate să fi fost baza gândirii lui Solomon. David profetește din nou, despre Mesia, în 34:20 „Toate oasele i le păzește, ca niciunul din ele să nu i se sfărâme”. Psalmul 34 este o mare încurajare. În timpuri grele, încă poți lauda numele Domnului, poți rămâne credincios și poți să vezi ajutorul Lui. De asemenea, poți deveni foarte creativ și profund în învățătură. Chiar profetic.

APLICAȚII

În câte feluri îi aduci tu laudă Domnului?

De câte ori te încrezi în forțele tale mai mult decât în sprijinul Domnului? Înseamnă asta că nu trebuie să te pregătești prin muncă pentru realizări și confruntări?

Cum verifică Domnul viețile oamenilor?

Care sunt învățăturile lui David pentru cei ce trec prin prigoniri, așa cum a trecut El?

Ce vorbe de seamă din acest psalm au ajuns celebre și sunt citate adesea? Pe care le indentifici ca atare și pe care le folosești și tu?

Cum l-a scăpat Dumnezeu pe David din exilul său filistean? Cum a fost muștrat David pentru auto-exilarea la curtea regelui filistean Achiș și de teama prea mare față de Saul? Citește 1 Samuel 27-30.

Psalmi 35-37, Nu fii copleșit de descurajare

A. Domnul este judecătorul drept (Psa. 35)

Psalmul 35 este un psalm al blestemelor (al imprecățiilor). Pentru creștini este un psalm greu de citit și, mai ales, de recomandat pentru rugăciune. David îl cheamă pe Domnul să lupte pentru el, împotriva vrăjmașilor săi. Primul verset, 35:1, este un verset cu care toți ne putem identifica. El arată inima lui David și nevoia sa: el nu dorește să rezolve singur problemele cu care se confruntă, ci apelează la Domnul, ca voia Lui să fie îndeplinită și răzbunările omenești să fie evitate! David știe bine că omul se luptă, Dumnezeu este cel care dă victoria (Vezi Psa. 33:16-17, nu mărimea oștirii, nici vitejia cailor nu îl scapă pe împărat).

Pentru restul versetelor este nevoie însă să înțelegem mai bine viața lui David și luptele sale. Chiar atunci când poporul Israel a fost condus bine au existat unii lideri în popor care au avut tendința să se depărteze de Dumnezeu, de dreptate și adevăr, și au condus și poporul în neascultare de Domnul. Să nu uităm cum a fost Moise contestat de unii lideri (Datan, Core și Abiram; chiar Aaron și Maria, etc). La fel, și judecătorul și profetul Samuel a fost contestat, cel care l-a uns pe David ca urmaș la tron.

David a fost înconjurat de oameni violenți și mândri care de abia așteptau să instaureze o conducere nereligioasă și plină de comploturi politice, unde să se vadă priceperea și forța lor politică. Printre ei a fost Ioab, chiar și Absalom, fiul lui David, Ahitofel – un consilier regal, și mulți alții. Un rege credincios era pentru ei o curiozitate interesantă, de mare efect popular, dar reprezenta o mare eroare politică. De aceea, de la Saul încolo, mulți politicieni și militari evrei i s-au opus lui David pe față sau secret. El a trebuit să ducă o luptă continuă, ca să afirme principiile credinței și ascultării de Dumnezeu. Din păcate, mai târziu, chiar și Solomon a încercat politici fără Dumnezeu, când s-a căsătorit cu multe principese ca să își asigure pacea la granițe. De asemenea și fiul său Roboam, a încercat să sperie poporul prin duritate politică, și să-i trimită să fie ascultători, dar a greșit, pentru că nu a căutat sfatul Domnului. Era bine dacă acești lideri ar fi învățat principiile conducerii bune, de la David.

De aceea, versetele 2-8 conțin o listă impresionantă de judecăți pe care David se așteaptă să le execute Dumnezeu:

- a. Să îl apere cu pavăza și scutul său, în luptă.
- b. Să îl ajute cu lupta directă, cu sulită și săgeată, și cu încurajarea.
- c. Să îi facă de rușine pe vrăjmași.

- d. Să îi răsfire ca pleava, cu îngerii lui (seamănă cu judecată divină de la sfârșitul istoriei, din Apocalipsa)
- e. Să îi ajungă nimicirea pe neașteptate, să cadă în propria lor capcană.

Bucuria lui David în momentul victoriei este însoțită de smerenie. El se vede „sărac și nenorocit” și doar Domnul îl poate izbăvi de cei mai tari decât El (9-10). În mod interesant, Isus pare să se refere la aceste cuvinte în Luca 11:15-22, mai ales 20-22. Cu alte cuvinte, acest pasaj are un înțeles mesianic, Isus ca Fiul lui Dumnezeu ne izbăvește de puterea lui Satan, pentru că este mai tare decât acesta și îl leagă. Este uimitor cum Dumnezeu se folosește de viața lui David ca să ne spună ceva despre victoria lui Hristos pentru noi. Explicați cum se vede tăria lui Hristos ca rege și mântuitor în acest psalm.

Uneori viața este ca un proces într-o sală de judecată, sau cel puțin finalul vieții este așa. Cu siguranță, așa au stat lucrurile în cazul lui Isus, apoi al lui Petru și Pavel. Versetele 11-28 arată această judecată. Ca și în cazul lui Isus, David a fost înconjurat de martori mincinoși (11), de pireteni falși (12-14), de oameni hotărâți la rău (14-15). De aceea, el se roagă ca Domnul să intervină cu o judecată dreaptă. Este posibil ca destul de mulți dintre noi să se fi întâlnit cu martori mincinoși și mărturii false și cu prieteni trădători. Atunci îl vom înțelege pe David mai bine. În același timp, putem înțelege ravagiile pe care le face păcatul în viața omului și de ce este nevoie de mântuire și de transformarea caracterului.

B. Dreptatea și bunătatea Domnului (Psa 36)

Psalmul 36 continuă comparația între cei credincioși și dreptatea lui Dumnezeu, pe deoparte, și răutate celor nelegiuiți, pe de cealaltă parte. Care sunt trăsăturile răutății? Ele se văd în Psalmul 36:1-4. Lipsa credinței și fricii de Dumnezeu, mândria și auto-măgulirea, ura, minciuna și înșelătoria, perseverența în răutate și în planuri premeditate gândite spre rău.

Prin contrast, Dumnezeu este de o bunătate desăvârșită, este drept și judecă profund, el dă viață tuturor, și oamenilor și animalelor. Domnul este cel care dă viața și apără viața. Judecată celor răi a început deja, deși poate încă nu se vede că ei au început să cadă.

În final, înțelegem de la David, că trebuie ca fiecare om să se decidă foarte clar în ce tabără este. Fie în tabăra lui Dumnezeu, unde se află bunătatea, viața, și dreptatea, fie în tabăra celui rău, unde se domnește răutatea, moartea și nedreptatea. Puterea de a alege o primim prin lumina Domnului: prin lumina Lui vedem lumina (9).

C. Perseverența creștinului (Psa. 37)

Cine nu se lasă copleșit de descurajare, înseamnă că a găsit calea de a trăi cu încredere în Dumnezeu, într-o lume care se strică tot mai mult în dorințe și fapte rele (vezi și Efeseni 4:22). Psalmul 37 este plin îndemnuri la încredere în Domnul și perseverență. Să vedem principiile lui David

Sufletul trebuie păzit de mânie și revoltă prea mare, ori de invidie. Nu are rost să jinduiești la bogățiile celui rău, pentru că viața lor și tot ce au este trecător (2, 35-36, 38). Ascultarea de Domnul este ceea ce rămâne (1-2).

Țara are nevoie de oameni credincioși și de buni martori ai lui Dumnezeu: fii un bun cetățean și încrede-te în Domnul. Mai mult, trebuie să ne găsim plăcerea în Domnul, relaxarea, nu doar să fim credincioși în El. Aceasta este o treaptă mai înaltă a credinței: să te desfășezi în Domnul (3-4).

Domnul va lucra dacă te încrezi în El și îți va face dreptate (5-6).

Reacțiile disproporționate, mânioase, nu își au rostul, pentru că Domnul face dreptate. Succesul celor răi – și apoi prăbușirea lor, în loc de confirmare, este el o formă a judecății. Cine, din mânie și revoltă devine violent și supărat, ajunge și el să fie nedrept (7-12; vezi și Iov 36:17-18). Versetul 11 aduce aminte de fericirile lui Isus din Mt 5:5 (la fel și 37:22, 29).

Domnul va face judecată și va opri ascensiunea celor răi, dar cei neprihăniți vor fi binecuvântați chiar și prin vremuri de lipsă (16, 18-19, 21-22). Realismul biblic este remarcabil. El reapare în vs. 23-26. Mila Domnului se vede că atunci când greșești – sau „cazi”, nu ești doborât de tot, ci îți revii (23). De asemenea, Domnul binecuvintează și vârsta înaintată a celui credincios și pe urmașii săi (24-26).

Viziunea pozitivă asupra vieții celui credincios continuă și în 27-40. Vs. 27 este un motto pentru întreaga viață, pentru etica celui credincios: „Depărtează-te de rău, fă binele și vei dăinui pe vecie”. Domnul îi scapă pe credincioși din orice rău, îi păzește cu puterea lui. Cei dreپți devin înțeleپți și îl laudă pe Domnul și dreptatea lui în toată țara și sunt bun și evangheliști (30). Ei se gândesc mereu la Cuvântul Domnului (31). În versetul 33, David parcă se gândește cu mintea lui Ioan din Ioan 5:24, „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Lucrul acesta se întâmplă pentru că este vorba despre același Dumnezeu iubitor și pentru că pe amândoi i-a inspirat același Duh Sfânt.

Psalmul 37 ne aduce o mare încurajare și este foarte realist. Scăparea noastră e Domnul, El e ocrotitorul nostru în ziua când ne întâlnim cu necazuri, să ne încredem în El.

APLICAȚII

Ești conștient că bogățiile și succesul celui rău este trecător și este doar o capcană sau ești afectat de ele?

Ce calități spirituale subliniază David în 35-37 și pe câte le ai în viața ta? Fă o listă cu ele și bifează ce crezi că ai și ce crezi că trebuie să ai.

De ce trebuie să fim realiști în viața de credință? Cum ne ajută Domnul în necazuri și conflicte, ne ferește total de ele?

Psalmi 38-39, Cere ajutorul Domnului

În Psalmii 38-39 David nu se mai roagă doar în legătură cu vrăjmașii săi (12, 16, 19-20), ci se roagă lui Dumnezeu în principal despre starea sa, despre păcatele sale proprii. Omul lui Dumnezeu trebuie să fie sincer: uneori este clar că te confrunți cu oameni răi și violenți, dar și cei buni au păcatele lor, greșelile lor, și trebuie să își ceară iertare de la Domnul. Ei au nevoie să ceară curățire și înnoirea vieții. Chiar și cei buni pot păcătui, de aceea trebuie să fim atenți. Uneori, chiar în mijlocul confruntării celor răi, îți dai seama că există și o suferință interioară, o luptă interioară pentru curățirea propriului suflet.

A. Caută îndreptarea vieții proprii (Psa 38)

David își dă seama de greșelile sale proprii. De aceea, el spune „nu mă pedepsi în urgia ta”. El își recunoaște păcatul (3, 18). Uneori, suferim din cauza păcatului pentru că Domnul ne mustră sau ne pedepsește. Alteori, există o suferință interioară adâncă pentru că resimțim efectele păcatului: durere, povară, lipsă de putere, un miros neplăcut, o stare de infecție generală, o lipsă de sănătate spirituală (3-5).

Păcatul în sine și chiar și regretul față de păcat are nu doar efecte spirituale, dar are chiar și efecte fizice, biologice. Chiar și mersul este afectat pentru că simțim durerile sufletești (6), suntem întristați și simțim dureri aparte în organele interne (7), lipsește puterea fizică și morală (8), ne simțim zdrobiți și cu sufletul tulburat (8), dorințele nu le putem împărtăși că nu suntem înțeleși, suspinăm și vedem cum și prietenii se depărtează de noi (9-10). În aceste ultime două versete, David se compară cu Iov (Iov 2:8-13). Este clar că își dă seama că există o anumită asemănare: este părăsit de toți. E posibil să își fi dat seama și de o cauză neștiută pentru suferințele sale, așa cum a fost cu Iov, pe care Dumnezeu l-a lăsat să fie încercat de Satan, ca să se vadă frumusețea dreptății, sfințeniei și a caracterului lui Iov. Adevărul este că și pe David Dumnezeu l-a încercat, dar l-a și susținut prin Duhul Sfânt și l-a inspirat să scrie psalmi. Ei sunt spre inspirația noastră sufletească și, așa cum am văzut de multe ori, acești psalmi născuți din rugăciunile durerii și confruntării cu cei răi, vorbesc de măreția luptei și victoriei lui Hristos împotriva păcatului și a celor răi.

La fel ca în cazul lui Hristos, cei răi i-au întins curse și au plănuit capcane (12). Înainte ca să scrie Isaia capitoul 53, David spune „Iar eu sunt ca un surd, n-aud; sunt ca un mut care nu deschide gura. Sunt ca un om care n-aude și în gura căruia nu este niciun răspuns. Doamne, în Tine nădăjduiesc; Tu vei răspunde, Doamne Dumnezeule!” (13-15). Asemănarea cu smerenia și suferința lui Hristos în fața acuzațiilor false este uimitoare. Versetul 38:19 este citat de Isus în

evanghelia după Ioan 15:25. „Dar lucrul acesta s-a întâmplat ca să se împlinească vorba scrisă în Legea lor: M-au urât fără temei.”

B. Planul lui Dumnezeu este bun (Psa 39)

Atunci când treci prin greutăți, nu mai vezi că Dumnezeu are, totuși, planuri bune pentru noi. Asemănarea cu suferința lui Iov continuă și în Psalmul 39 (ca în 39:13, Iov 10:20-21). Și la fel, ca în cazul lui Iov, când crezi că nimeni și nimic nu te ajută, El vine în ajutor cu mântuirea sa cea mare. Să observăm trei sfaturi importante:

a. Uneori, planul lui Dumnezeu se îndeplinește într-un timp mai lung. Nu este suficient să taci, să veghezi, și să rezisti față de ispitele celui rău (39:1). Este nevoie de perseverență.

b. Uneori ne rugăm gata să îi cântăm slavă lui Dumnezeu. Alteori, inima se umple de o durere irezistibilă, de o dorință intensă să dăm glas tristeții. Așa se întâmplă cu David în 39:3. El se roagă în 39:4-11 și se smerește înaintea Domnului. Viața e scurtă, puterea noastră este mică, comorile noastre sunt trecătoare, suntem doar o suflare (5).

c. David folosește două îndemnuri speciale spre meditație și luare aminte, în acest psalm, exprimate prin cuvântul „oprire” (**shelah**). El îl folosește în versetele 5 și 11, la sfârșitul a două propoziții cu același mesaj „omul este doar o suflare”. Să ne oprim, deci, și noi ca înțelegem acest cuvânt. Pe deoparte, este grav și adevărat: suntem doar o suflare care încetează, și murim (heb: *tot un abur* (**hebel**), *omul tot*; ca în Iacov 4:14, „viața voastră este ca un abur care se arată puțințel, apoi pierе”, vezi și Iov 7:9). Viața noastră este foarte scurtă. Pe de altă parte, omul (**adam**) este o ființă vie din cauză că Duhul (**ruach**) lui Dumnezeu a fost suflat în el. Deci, suflarea sa este mult mai prețioasă decât aburul... Avem, deci, două imagini pentru scurttimea vieții omului: comparația cu iarba sau floarea de pe câmp, care se usucă, și comparația cu aburul care pierе.

APLICAȚII

În mijlocul încercărilor, uită-te și la viața ta sufletească. Cum poți folosi ocazia aceasta ca din încercări să ieși mai puternic și mai curat?

Vino cu pocăință și bazează-te pe ajutorul Domnului. Crezi că pot fi eviate efectele fizice ale tristeții, regretelor și ale deznădejdiei? Cum poți lupta împotriva deznădejdiei? Dar a depresiei?

Fă-ți timp și mulțumește-i lui Dumnezeu că ne-a dat Duhul său și nădejdea unei moșteniri veșnice.

Psalmi 40-41, Urmează căile Domnului

Cu psalmii 40-41 se încheie prima carte de psalmi a lui David (1-41). Psalmul 40 este un final glorios, în care David vorbește despre relația sa cu Dumnezeu veșnic al lui Israel și al întregii lumi și își aduce mărturia cu privire la încercările și izbăvirile de care s-a bucurat. Aici aflăm cine este Domnul, cum s-a implicat El în viața lui David. Apoi, Psalmul 41 adoptă un ton mai personal și reia subiectele rugăciunilor zilnice ale lui David. Marile momente de bilanț sunt importante, dar și continuarea părtașiei zilnice cu Domnul. Desigur, în ambii psalmi aflăm profeții despre slujirea, lupta și victoria lui Hristos, Domnul nostru.

A. Urmează modelul ascultării lui Hristos (Psa 40)

Domnul nu înșală nădejdea și credința copiilor săi. Primul verset spune „Îmi pusesem nădejdea în Domnul... și El mi-a ascultat strigătele”. David scrie, de fapt „am așteptat și am așteptat pe Domnul... și El mi-a ascultat strigătele”. Viața adesea include această așteptare a Domnului. Nu trebuie să te grăbești, El lucrează în viețile multor oameni. David a așteptat și nu și-a luat singur împărăția, nu s-a răzbunat el pe Saul. Pe de altă parte, regele Saul nu a putut să îl aștepte pe profetul Samuel pentru aducerea jertfei, nici împăratul Ozia nu a așteptat preoții (2 Cronici 26:17-20). Așteptarea și perseverența sunt calități deosebite. Cum spunea cineva „a aștepta nu înseamnă inactivitate... ci să lucrezi intens înăuntrul tău”.

David dă o mărturie frumoasă care poate fi mărturia fiecăruia dintre noi: „m-a scos din groapa pieirii,... mi-a pus picioarele pe stâncă” (2-3). Mărturia bună a credinciosului îi încurajează pe cei ce trec prin greutăți asemănătoare (3).

De la 4-9 găsim o declarație care se potrivește Domnului Hristos. O putem numi, chiar „declarația lui Mesia”. David declară o nouă fericire sau binecuvântare: „fericit este cine se încrede în Domnul” și nu caută (ajutor) dela cei mândri și mincinoși. Parcă amintește de Psalmul 1. Ajutorul vine doar de la Domnul. El lucrează minunat. Ce dorește El, în schimb? El așteaptă o ascultare și o dedicare pe viață (6-8). De fapt, 6-8 ni se potrivesc și nouă, dar mai ales s-au potrivit în viața lui Isus, așa cum se vede și din Evrei 10:5-7. Nu jertfele îl interesează pe Dumnezeu, nici chiar cele de ispășire – ci ascultarea de poruncile Lui. Să îl ascultăm pe El, așa cum un slujitor îl slujește cu dragoste și dedicare pe stăpân, așa cum un fiu îl ascultă pe tatăl său (într-o familie ideală, bineînțeles). Să îl ascultăm printr-o viață sfântă cu trupurile noastre, pentru că de aceea El ne-a dăruit un trup. 1 Corinteni 6:13 „... trupul nu este pentru curvie; el este pentru Domnul, și Domnul este pentru trup”.

David este un împărat mare, dar și un mare evanghelist. Aceasta este ceea ce spune el în 9-11. Noi trebuie să vestim îndurarea lui Dumnezeu, bunătatea și credințioșia Lui (caracterul Lui frumos și de încredere), în fața tuturor oamenilor.

Psalmul 40:12-16 conține „rugăciunea lui Hristos”. Isus și-a dat viața pentru noi, dar toți vrăjmașii săi au fost rușinați, toți ce au râs de El, când era pe cruce. Domnul nostru este victorios. Un singur verset nu s-ar potrivi, poate, anume 40:12. Domnul nu a avut păcate, într-adevăr, dar el s-a încărcat cu păcatele noastre, pe cruce, iar povara a fost uriașă.

În final, relația noastră cu Dumnezeu există datorită lui Hristos. Chiar dacă suntem săraci, neînsemnați și lipsiți El se gândește la noi. Psalmul se termină la fel ca Apocalipsa: Vino, Doamne Isuse!

B. Ascultarea și îndurarea vor fi răsplătite (Psa 41)

Psalmul 41 continuă de unde se încheie Psalmul 40. Sunt sărac și lipsit, dar Domnul se gândește la mine. Ferice de cine se îngrijește de cel sărac (41:1). Totuși, Psalmul 41 ne îndreaptă în altă direcție – ferice de cel milostiv! Dumnezeu binecuvântează pe cel care se îndură de oameni în lipsurile lor (41:1-3).

Psalmul 41 începe, astfel, cu o nouă fericire. Avem o serie întreagă de fericiri, începând cu Psalmul 1. Nu este de mirare că și Domnul Isus a descris împărăția lui Dumnezeu prin mai multe astfel de „fericiri” sau „binecuvântări”. Totuși, merită făcută o observație importantă. Dacă în Psalmul 1 aflăm că Hristos – sau omul după voia lui Dumnezeu, este drept și victorios, până în Psalmul 41 am aflat că Hristos – sau omul după voia lui Dumnezeu este și vulnerabil. El poate suferi, el este atăcat, el se roagă pentru victorie și ajutor de la Domnul. Domnul nostru a murit pentru păcatele noastre și a fost înviat de Dumnezeu a treia zi (Fapte 2:24; 10:40, Romani 10:9).

Versetele 4-9 cuprind un conflict al rugăciunilor. Cei răi se roagă să moară cel credincios. Trădarea prieteniei este unul din efectele majore ale păcatului. Astfel, 41:9 este versetul care i se potrivește foarte bine lui Iuda, cel ce l-a trădat pe Hristos: „Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea.”

Finalul psalmului este o rugăciune de mulțumire și laudă (12-13). Dumnezeul lui Israel îl binecuvântează pe Împăratul lui Israel, pe vecie, adică pe Hristos.

APLICAȚII

Câte fericiri ai observat în seria de psalmi 1-41? Câte le poți aplica în viața ta?

În ce fel psalmii 40-41 îl vestesc pe Hristos în suferința Sa și în victoria Sa veșnică?

De ce și cum răsplătește Dumnezeu pe cel care este generos față de cei săraci și îndurător?

De ce este bine să aștepti lucrarea Domnului, răspunsul lui și să nu deznădăjduiești în greutate? Ce este bine să faci în timpul așteptării? Așteptarea Domnului înseamnă să nu faci nimic?

Este Domnul interesat de jertfele noastre sau de ascultarea noastră și de felul în care trăim în trupurile noastre? Ce versete ne explică acest lucru?

Psalmi 42-43, Nevoia de închinare și puterea nădejzii

Psalmi 42 și 43 sunt recunoscuți ca fiind o singură rugăciune, de fapt. Ei reprezintă o rugăciune personală, nu colectivă, în care autorul îl caută intens pe Dumnezeu, în mijlocul greutăților și își aduce aminte cu plăcere de vremurile de altădată. Versetele din 42:5, 11 și 43:5 sunt identice și formează un fel de refren în ambii psalmi, exprimând unitatea lor. În psalmii 42-72 vom întâlni adesea versete-refren, care ne oferă ideea principală a psalmului.

Deși psalmii sunt numiți o „cântare a fiilor lui Core”, unii comentatori cred că acești psalmi sunt compuși, de fapt, de David (vezi 42:4, de exemplu) și doar au fost încredințați spre păstrare fiilor lui Core (de exemplu, Calvin, Spurgeon). Există mai multe indicii că autorul este David, de exemplu, natura foarte personală a rugăciunii. Autorul se întreabă pe sine: de ce te mâhnești, sufletul meu? Răspunsul este foarte interesant și exprimat clar în refrenul celor doi psalmi: eu îmi păstrez nădejdea în Domnul, și știu că va veni iarăși ziua când îl voi lăuda cu bucurie, pentru că El este Dumnezeul meu și mântuirea (izbăvirea) mea, și va aduce cu siguranță această zi (vezi 42:5, 11, 43:5). Acest gând ne aduce aminte de proverbul românesc care zice „lasă, că o să răsară soarele și pe strada noastră”, dar aceste cuvinte sunt spuse cu multă credință în Dumnezeu și multă cunoaștere de Dumnezeu. Când ai motive de întristare, dar privești la Domnul cu încredere, într-o închinare profundă, te umpli de nădejde și de putere spirituală.

PSALMUL 42

Psalmul 42 începe cu imaginea foarte cunoscută a cerbului însetat care dorește un izvor și strigă după el (o imagine foarte asemănătoare apare și în Psa 63:1). Așa este și sufletul nostru. Setea după Dumnezeu ajunge să aibă forme fizice.

Pentru evrei, psalmul este interpretat uneori ca o dorință aprinsă de a vizita Templul de la Ierusalim, din partea unui tânăr care ajuns în nordul lui Israel (muntele Mițear, Hermon, 42:6, 8). Pentru noi este vorba despre o dorință aprinsă a lui David de a sta în prezența lui Dumnezeu, în rugăciune, de a vedea puterea lui, din nou, chiar dacă acum este departe și înconjurat de vrăjmași. De asemenea, creștinul se gândește și la Ierusalimul ceresc, pe care îl va vedea și în care va locui împreună cu Dumnezeu în istoria de după crearea unui pământ nou și a unui cer nou. Noi însetăm după Dumnezeu pentru că Dumnezeul nostru este viu și atotputernic, și pentru că este tatăl nostru.

Uneori simțim și noi cum vin peste noi încercările, una după alta, ca niște valuri într-o furtună a lui Dumnezeu (42:7, valurile sunt asemănate uneori cu prigoana și minciunile, cu răutățile din jur). David simte asupra sa vrăjmașului și batjocura atunci când este

întrebat, unde este Dumnezeuul tău și de ce nu te mai ajută (42:3)? Simte că se hrănește zilnic cu lacrimi (42:3). Toți ne amintim cu plăcere de timpurile bune de altădată și dorim să vedem din nou puterea Domnului în viața noastră atunci când trecem prin încercări (42:4, 8). Atunci când suntem mâhniți însă ne mai putem încrede în Dumnezeu, ne mai putem încuraja? Forța sufletească a lui David este remarcabilă. În mijlocul încercărilor și batjocurilor, el tot se încrede în Dumnezeu.

Versetele din 42:9 și 43:2, ne aduc aminte de strigătul lui Hristos pe cruce, „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu pentru ce m-ai părăsit?” Acesta este paradoxul lui David și al lui Hristos. Dumnezeu este Dumnezeul nostru și vorbim cu el, el este stânca noastră și ne ocrotește, și totuși, ne lasă să trecem prin încercări și nu înțelegem de ce. În ce-l privește pe David, înțelegem de ce a trecut prin încercări: fără ele nu profetea despre Hristos și nu scria pentru ajutorul nostru acești psalmi. Și în ce-l privește pe Hristos înțelegem de ce: el a suferit pentru păcatele noastre, și în profunzimea adevărului, nici el nu a fost, într-adevăr, părăsit de Dumnezeu când era pe cruce. Adesea însă nu înțelegem de ce trecem noi prin încercări – și atunci ni se pare că suntem părăsiți. Adevărul este că Dumnezeu este în continuare în viața noastră. Psalmii 42-43 sunt psalmii omului care suferă, dar care știe că Dumnezeu este cu el, și că în final, iarăși va avea parte de bucurie în prezența lui Dumnezeu.

PSALMUL 43

Psalmul 43 continuă această plângerea a lui David și căutarea lui după Dumnezeu și după binecuvântările lui. Aici, David se roagă direct și cere dreptate și izbăvire (43:1, două trăsături importante ale Domnului). El cere călăuzire, lumina și credincioșia Domnului (43:3, toate fiind binecuvântări importante ale Domnului).

Este important că și în Psalmul 42 și în Psalmul 43, David spune de mai multe ori că îl va lăuda pe Domnul. Ne aducem aminte că atunci când Pavel și Sila erau în închisoare, pe nedrept, în cetatea Filipi, ei îl lăudau pe Domnul (Fapte 16:25-26). Deodată, au fost izbăviți, pentru că s-a cutremurat închisoarea și porțile s-au deschis. În momentul când, în mijlocul încercării îl lauzi pe Domnul se întâmplă ceva deosebit: deodată, te porți nu ca un om învins, ci ca un învingător. Mare putere are lauda adusă Domnului!

APLICAȚII:

De ce ne dorim profund să îl vedem pe Domnul lucrând cu putere în viața noastră?

Cât de mult este inima creștinului legată de locuri sfinte de pe pământ?

Ce lucruri ne întristează atunci când suntem nedreptățiți?

Cum îi descrie David pe vrăjmașii săi? Am folosi și noi aceleași cuvinte?

Care este refrenul laudei din Psalmii 42-43?

De ce este lauda adusă Domnului un mare ajutor și încurajare în timpuri dificile?

Ce efect are amintirea zilelor bune, de altădată, atunci când trecem prin dificultăți?

David avea mai multe cărți biblice la dispoziție, pe timpul său. De exemplu, cele 5 cărți ale lui Moise, cartea Iov, Rut și Judecători (scrise de Samuel). De acolo el știa să nădăjduiască în Domnul, în dificultăți. Ați găsit astfel de încurajări în Biblie?

Psalm 44, Confruntarea cu întrebările dificile

Psalmul 44 a fost numit și „psalmul înfrângerii de moment” (44:9-10). Într-adevăr, după o introducere glorioasă (1-8), urmează plângerea că israeliții sunt învinși în bătălii, lepădați, uitați de Dumnezeu (9-16). Lucrul pare de neînțeles, pentru că psalmul arată clar în 44:17-22 că poporul nu a părăsit căile Domnului și nu s-au dus după alți dumnezei. În final, psalmistul cere ajutorul Domnului, din cauza bunătății Domnului (23-26). Lupta cu mâhnirea sufletească apare și aici, în 44:25, în mod asemănător cu psalmii 42-43. Din acest psalm învățăm că Dumnezeu este acela care ne dăruiește victoriile. Aflăm, de asemenea, ce trebuie făcut când ne confruntăm cu adversitatea și cum trebuie să menținem tot timpul legătura cu Dumnezeu prin credință și rugăciune. Încercările vieții aduc multe întrebări dificile, dar venim cu ele la Domnul în rugăciune și căpătăm călăuzire. Psalmul ne învață cum să rezistăm în vremuri grele și să aducem întrebările noastre dificile înaintea Domnului, în rugăciune.

Cine este cel ce asigură victoria? 1-8

Dumnezeu este cel ce ne dăruiește victoriile. Aceasta este istoria lui Israel. Noi vedem lucrările lui sau le cunoaștem din istorie, din istorisirile despre vremurile de altădată. Fiii lui Core știu bine istoria glorioasă a lui Israel și știu bine cui i-au datorat strămoșii lor victoriile. Psalmul zice clar că Dumnezeu a intervenit să izgonească popoarele dinaintea lor și să le-a dat israeliților șansă să crească, să se dezvolte. Nu forța militară a evreilor a fost hotărâtoare, ci dragostea Domnului pentru ei, puterea Domnului, lumina Domnului. De aceea, în 44:4, autorul se roagă lui Dumnezeu, ca împărat al lui Israel, ca Domnul să decreteze El izbăvirea lui Israel.

Bineînțeles, vitejia are mare preț. Buna pregătire a examenelor este absolut necesară. Buna pregătire a temelor te vor ajuta să ajungi un bun specialist. Dar în marile bătălii ale vieții, cel ce te izbăvește de vrăjmași este Domnul. Bătăliile le poartă oamenii, dar victoriile le dăruiește Domnul. Toți ar trebui să putem mărturisi ca în 44:6-7, spunem „6. Căci nu în arcu meu mă încred, nu sabia mea mă va scăpa; 7. ci Tu ne izbăvești de vrăjmașii noștri și dai de rușine pe cei ce ne urăsc.”

Ce-i de făcut când treci prin dificultăți?, 9-22

Dacă psalmistul știe bine adevărurile din 1-8, el totuși este gata să mărturisească tristețea că în bătăliile recente, nu a mai văzut ajutorul Domnului (9-10). Este prezentul la înălțimea trecutului? Mai este Dumnezeu la fel de puternic și de prezent azi, cum a fost ieri?

Psalmiștii se simt, împreună cu poporul, ca și cum ar fi uitați, ca și cum ar fi o pradă oferită pe gratis dușmanilor, un bun vândut pe un preț de nimic (11-12). Tot ce se întâmplă îl face să se rușineze, toți se miră că în viața poporului ales pot apărea și înfrângeri (13-16). Unde este Dumnezeu în prezent?

Probabil că toți am fi tentați să spunem că poporul a greșit cu ceva, într-un fel, iar acum Dumnezeu îi pedepsește. Și totuși, versetele 17-22 afirmă cu tărie că lucrurile nu stau așa.

În mod special, versetul 22 este amintit literal în Romani 8:36, „din pricina Ta suntem înjunghiați în toate zilele, suntem priviți ca niște oi sortite pentru măcelărie.” Iar aici, în Romani 8, este vorba despre exact contrarul înfrângerii: deși creștinii suferă persecuții, ei vor fi în toate mai mult decât biruitori, pentru că nimic nu ne va despărți de dragostea lui Dumnezeu în Hristos Isus (Romani 8:37-39). Apostolii, chiar dacă au suferit și au fost martirizați, au dus cu succes cuvântul Domnului în toată lumea.

Există, astfel, un război spiritual în care ieșim învingători, chiar dacă în prezent suferim. Dumnezeu are lecții mari pentru noi și planuri mari în istorie, și în planul său chiar și înfrângerile, dacă stăm în voia lui, se vor transforma în victorii răsunătoare, veșnice.

Cum să menținem legătura cu Dumnezeu în încercări? 23-26

În încercări, deci, nu trebuie să fim doborâți de mâhnire. Cel credincios trebuie să se roage cu nădejde și să fie conștient de prezența Domnului. Rugăciunea noastră trebuie să fie vie și, la fel, și cererile de ajutor. Domnul ne poate veni în ajutor, întotdeauna, din cauza dragostei și bunătății sale (26) și chiar dacă ne credem părăsiți, El este alături de noi cu dreapta sa biruitoare!

APLICAȚII:

Cu ce întrebări dificile te confrunți în prezent? Ai reușit să vii cu ele înaintea Domnului? Cum? Ce se întâmplă când te rogi despre ele?

Ce evenimente din istoria lui Israel ne arată că Domnul este cel ce dă victoria, nu forța omenească? Ce evenimente din viața ta personală arată același lucru? Se vede acest adevăr și în istoria popoarelor, în general? Dar în istoria poporului român?

De ce pot apărea încercări și bătălii pierdute, înfrângeri, în viața celor credincioși? Cum ne simțim, atunci când știm că nu am greșit în nici un fel înaintea lui Dumnezeu? Are El vreun plan, vreo explicație? Ce facem dacă, totuși, vedem că noi suntem cei care au greșit?

Cum se aplică versetul 44:22 în viața creștinilor de astăzi? Cum s-a aplicat în viața lui Pavel și a apostolilor din primul secol?

Explică pe ce te poți baza ca să faci față atunci când treci prin greutăți și prin înfrângeri temporare?

Psalmi 45, Binecuvântările nunții și ale domniei

Psalmul 45 este un psalm mesianic și urează multă binecuvântare împăratului lui Israel, de sărbătoarea nunții. Psalmul îi aduce laude regelui ca unui domn viteaz și drept, și o încurajează pe mireasa – împărăteasă, să fie o soție iubitoare, credincioasă și dedicată. Este un psalm de nuntă regală. Limbajul este dublu, uneori, deoarece de la simpla adresare unor regi pământești, umani, deodată, în anumite locuri, se adresează împăratului ca și cum este de natură divină. Știm că la popoarele vecine păgâne, împărații erau chiar priviți ca divini (egipteni, asirieni, babilonieni, greci, romani). Dar în cazul lui Israel, dincolo de aceste posibile împrumuturi din imnurile glorioase ale altor popoare, este evident un înțeles profetic, mesianic. Adevăratul și veșnicul împărat este Hristos, iar poporul său – sau mireasa sa, este chiar Biserica. Iar nunta și domnia sunt planul lui Dumnezeu pentru poporul său credincios, pentru Biserică.

PSALMUL 45: NUNTA ÎMPĂRATULUI

Psalmul este numit o „cântare a crinilor”, o „cântare de dragoste”. Cuvântul folosit pentru dragoste, în evreiește, este un cuvânt aparte care se referă la o dragoste nobilă, de cea mai bună calitate a caracterului. Cuvântul este *iedidot*, la plural, dar ne aduce aminte și de faptul că Solomon fusese numit Iedidiah, cel iubit de Dumnezeu (2 Sam 12:25). Apoi, fie cei doi miri sunt asemănați cu crinii, fie că imnul le este oferit ca un buchet de flori de crin. De aceea, psalmul 45 ar putea fi și un fel de prefață la Cântarea Cântărilor, a lui Solomon.

Din punct de vedere istoric, au fost mai multe propuneri de identificare a celor doi miri: ei ar putea fi Solomon și fiica lui Faraon, sau un rege din Israel (case de fildeș, 45:8, vezi și 1 Regi 10:18, ori 22:39) și fiica împăratului din Tir (45:12).

La fel ca în cartea Cântarea Cântărilor, în psalmul 45 sunt implicate două coruri, al bărbaților (*sheminit*) și al fecioarelor (*alamot*). Vocile lor și instrumentele lor se adresează împăratului și împărătesei, mirelui și miresei. Aici este vorba, de fapt, despre căsătoria cerească între Hristos și Biserica. În același timp, și familiile obișnuite au principii importante de învățat pentru relația soț-soție.

A. Lauda împăratului mire, 1-5

În cuvinte foarte strălucite, mai întâi este lăudat mirele. Deși este scris pentru oameni, primul verset merită spus și despre Domnul, așa ar trebui să fie cuvintele noastre pentru el, pline de farmec, de laudă și de măiestrie. Caracteristicile lăudate reprezintă și astăzi frumusețea adevărată a unui bărbat credincios: o vorbire cu har, binecuvântarea Domnului, o îmbrăcăminte cu gust, gloria biruințelor în lupta pentru

dreptate, adevăr, bândețe și neprihănire. 1 Timotei 6:11-12 vorbește despre lupta cea bună, despre neprihănire și evlavie, credință, dragoste, răbdare, blândețe. Proverbe 19:22 spune „ceea ce face farmecul unui om este bunătatea lui”. În Coloseni 4:6 se spune „vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare”, iar în Coloseni 3:16 „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.” Portretul marelui credincios, de caracter, ar trebui să inspire pe fiecare om credincios la un caracter nobil și pe orice soț credincios la o conducere frumoasă în familia sa.

B. Lauda lui Dumnezeu, ca împărat, 6-9

În această a doua parte a psalmului, deja este vorba despre Dumnezeu, în mod clar. Psalmul devine un psalm profetic. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu este veșnic, domnia lui e dreaptă (toiag de dreptate), neprihănită. Versetul 7 este folosit în epistola către Evrei, ca referire la faptul că Hristos, Fiul cel veșnic întrupat, este așezat în domnie mai pe sus de îngerii (Evrei 1:9). Împărăteasa lui Hristos este una, Biserica, mai presus de îngerii cei glorioși și de celelalte lucrări care îi plac lui Dumnezeu foarte (9). În casa Domnului este un mireasmă plăcută, bucurie și cântare (7-8). Aurul din Ofir era foarte curat și prețuit – el este semnul adevăratei bogății, al faptelor bune, după voia lui Dumnezeu (2 Tim. 2:20, Apoc 3:18, 21:18-21).

C. Lauda împărătesei, mireasa marelui, 10-17

Cuvintele din 10-17 sunt adresate miresei. Este important ca o soție bună să fie dedicată în întregime noii sale familii. La fel și Biserica, a lăsat în urmă trecutul păcatului și trăiește acum doar pentru Dumnezeu. Dacă Hristos este mirele atunci versetul 11 se înțelege perfect: „Și, fiindcă este Domnul tău, adu-i închinăciunile tale”. O soție nu trebuie să se închine soțului, dar Biserica se închină lui Hristos. Luca 14:26-27 spune că dragostea de Hristos trebuie să fie mai mare decât atașamentul nostru față de oricine altcineva. În viața noastră pe primul loc este Dumnezeu, pe al doilea soția, soțul, familia (dacă suntem căsătoriți, vezi 1 Corinteni 7:32-35), pe al treilea Biserica și lucrarea Domnului, și apoi, celelalte.

Hainele miresei sunt și ele țesute din aur din Ofir (9 și 13), un loc biblic care, deși este acum de nelocalizat, este recunoscut ca sursa unui aur curat, de mare calitate. În Apocalipsa 19:7-9, îmbrăcămintea miresei (a Bisericii) este de in subțire, curat și strălucitor (faptele bune ale sfinților). Locuința miresei este plină de bucurie și veselie. Copiii ei vor domni peste toată țara. Ea va fi lăudată de toate popoarele, în veci

(16-17). Adesea, credincioșii sunt asemănați cu „copiii” Bisericii (de exemplu, 1 Ioan 1, „către aleasa Doamnă și către copiii ei”).

APLICAȚII:

Ce calități trebuie să aibă soțul credincios ca să fie un lider după modelul lui Hristos?

Ce calități trebuie să aibă soția, conform psalmului 45?

Ce calități trebuie să se vadă în viața Bisericii, potrivit psalmului 45?

Psalmi 46-48, Binecuvântare în necazuri: alegerea divină

Când trecem prin situații grele, alergăm la diverse resurse ca să putem face față. Acești trei psalmi 46, 47 și 48, ne atrag atenția că există două încurajări spirituale puternice în asemenea dificultăți și ele sunt paza Domnului și alegerea divină. Paza Domnului este legată de prezența Lui în viața noastră și fără El nu avem siguranță și stabilitate. Alegerea divină este cunoștința așezării în voia lui Dumnezeu și în planurile sale, și ea exprimă legământul pe care Dumnezeu îl dorește cu noi și care are standarde sfinte.

Binecuvântarea în necazuri vine de la Domnul, spune psalmul 46, și El este adăpostul nostru și cel mai mare ajutor. El ne-a ales să fim poporul său și, ca încurajare pentru viitor, ne-a dat simbolul cetății Ierusalimului. Această cetate, cucerită de David și transformată în capitală, a fost dotată cu o fortăreață puternică, fortăreața Sion, zidită pe muntele Moria și înconjurată cu ziduri tari. Solomon a contribuit mult la întărirea și înfrumusețarea cetății, zidind Templul și palatul regal. Ierusalimul a ajuns un simbol al prezenței Domnului, al nădejzii în Dumnezeu și al pazei lui pentru poporul Israel. A fost admirată mult în istorie. Profilul ei glorios, deasupra văii Mării Moarte, la aproape 1000 de metri deasupra mării, a rămas în memoria multora. Ierusalimul a devenit și simbolul Bisericii, modelul locuinței lui Dumnezeu cu oamenii, imagine folosită în Apocalipsa unde găsim detalii despre Noul Ierusalim, cel ceresc. Dumnezeu ne face clar că El a ales această cetate ca simbol al prezenței sale. Noi suntem în mod deosebit binecuvântați prin paza sa divină și prin alegerile lui Dumnezeu cu privire la noi, ca popor al său.

PSALMUL 46: CETATE TARE-I DUMNEZEU

Avem în imnologia evanghelică un imn, *Domnul îmi este adăpost*, care spune în refren „Da, Eu mă-ncred în Domnul, cetatea mea, cetate tare-n vreme rea”. Prezența Domnului este sursa binecuvântării noastre. Fiii lui Core au preluat tema lui David (Domnul este adăpostul și sprijinul nostru) și au inclus-o în cântarea lor. Cât de mare este încrederea noastră în Domnul? Cât de mare este ajutorul lui? Psalmul spune că ajutorul Domnului nu lipsește niciodată în nevoi. Chiar și în caz de cutremur devastator, pe pământ și în oceane, chiar și în timp de furtună sau tsunami nimicitor, sau de potop, Domnul este paza celui credincios. În extrem, pe timpul lui Noe, cetatea Domnului a fost chiar corabia lui Noe.

Versetele 46:5-6, ne aduc aminte de Apocalipsa 21:2-4 și de Apocalipsa 22:1, 3-4. Râul vieții aduce înviore în cetate, Domnul este în mijlocul ei, lumina ei și închinarea ei. Fiii lui Core au văzut, într-un

fel profetic, deosebit, Ierusalimul ceresc din viitor, și au înțeles ce vremuri binecuvântate va aduce Dumnezeu, în final.

În versetele 6-10, psalmul 46 descrie puterea lui Dumnezeu și felul în care El va supune și va învinge popoarele păgâne răzvrătite. El desființează răutatea și pune capăt războaielor. Dumnezeu este cel ce aduce împărăția păcii. Și 46:6 și 46:10 au aceeași expresie la sfârșitul lor, „Domnul este un turn de scăpare pentru noi”.

PSALMUL 47: PSALMUL ÎNĂLȚĂRII REGELUI

Împăratul se înalță victorios și glorios în cetatea lui, aceasta este imaginea din psalmul 47. Este posibil să fie inspirată din aducerea chivotului la Ierusalim, în timpul lui David, când David s-a bucurat și a jucat înaintea Domnului „din răspuțeri” (2 Sam. 6:14, 2 Cronici 20:26-28). Menționarea trâmbiței în 47:6, a făcut ca să fie psalmul folosit de anul nou la evrei (*Rosh ha-shannah*, septembrie-octombrie).

Totuși, psalmul este un psalm profetic și teologic care vorbește despre puterea lui Dumnezeu și despre întâmpinarea cu bucurie a domniei lui Dumnezeu peste toate popoarele. Versetele 2, 7-9 vorbesc despre domnia lui Dumnezeu peste toate popoarele lumii. Aceasta desigur, se referă la domnia finală a lui Hristos, peste toți împărații și toate împărățiile.

În același timp, iese în evidență rolul principal al lui Israel în lucrarea lui Dumnezeu: Dumnezeu își alege moștenirea, adică pe Iacov pe care îl iubește și îi supune toate popoarele. Toți domnitorii se adună la închinare cu poporul Dumnezeului lui Avraam (9). Toate popoarele bat din palme cu bucurie, la proclamarea domniei lui Dumnezeu (1). Mântuirea întregii lumi se bazează pe alegerile lui Dumnezeu, pe planurile sale înțelepte. Toată apărarea pământului (scuturile pământului) ține de Dumnezeu (9).

Luther, reformatorul, spunea că Hristos s-a înălțat la cerurile fiilor lui Core pentru că versetul 5 se potrivește perfect acestui eveniment: „Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței” (v. 5). Cu siguranță, psalmul 47 este un psalm despre Biserică și domnia lui Hristos, despre rolul central al Israelului în mântuirea lumii, despre stăpânirea lui Dumnezeu peste întregul pământ, cu glorie și putere, cu autoritate înfricoșată (2), biruitor (5, 8), deasupra oricărei puteri sau nume din univers (9). Interesant este că v.7 îi cheamă pe toți să cânte „o cântare înțeleaptă”. A-i da glorie lui Dumnezeu pentru măreția sa fără egal este, într-adevăr, o cântare înțeleaptă.

PSALMUL 48: SIONUL, CETATEA DE NEÎNVINS

Psalmul 48 începe, asemănător cu 47, cu adevărul că Dumnezeu este măreț și laudat de toți (1), și continuă cu viziunea despre Ierusalim ca cetate de neînvins a Marelui Împărat (2).

Imaginea este idilică, Ierusalimul fiind prezentat ca o înălțime frumoasă, bucurie a întregului pământ. Ierusalimul avea în colțul său de nord fortăreața Sionului, și aceasta era simbolul puterii și pazei lui Dumnezeu peste cetate (2, 3). În același timp, în toată literatura profetică a răsăritului (asirieni, babilonieni, canaaniți), muntele din extremul nord era locuința lui Dumnezeu, prin excelență. Iar, de aici, și la evrei. Cu alte cuvinte, micul plan al cetății Ierusalim, cu Sionul în nord (și muntele, ori dealul, Moria, pe care va fi zidit templul), îi făcea să se gândească la marea fortăreață a lui Dumnezeu, din nordul pământului (Tsaphon). Din punct de vedere istoric și geografic, este posibil ca munții Libanului, din nordul lui Israel, ori Ugarit, din Siria, să fi fost la originea acestei idei. De asemenea, este posibil să avem de-a face cu un simbol târziu al muntelui Ararat pe care s-a oprit corabia lui Noe, și unde Noe a adus prima jertfă Domnului, după potop. După acest model s-au făcut și piramidele din antichitate, care aveau, sus la vârf, un templu închinat zeilor. Sau, este posibil, alternativ, ca luminile aurorei boreale, care să văd spre polul nord, din Suedia, Norvegia, chiar Danemarca, Rusia, etc., să fi fost interpretate ca semn or simbol al locuinței lui Dumnezeu.

Pentru israeliți, templul sfințește acest nord al capitalei și este bucuria întregului popor (9-10) pentru că le întreprinde atenția spre domnia lui Dumnezeu în Israel.

Ierusalimul a fost scena unor izbăviri absolut minunate și între ele se pot număra și cea din timpul regelui Iehosafat (2 Cronici 20:1-30) sau din timpul regelui Ezechia (2 Regi 19:1-37). Au fost, așadar, multe asedii ale Ierusalimului, în care populația din cetate s-a încrezut în Domnul și au așteptat ajutorul lui, iar intervenția lui Dumnezeu a fost una cu adevărat miraculoasă. În mod special, în timpul lui Ezechia și Isaia, Dumnezeu a trimis îngerul său să-i lovească armata siriană, iar conducătorii ei, generalul Rabșache și împăratul Senacherib a trebuit să se întoarcă acasă, în alte bătălii. Astfel de izbăviri uimitoare sunt cele la care se referă versetele 48:4-7. Ele sunt expresia poetică a bucuriei trăite în timpul istoriei victorioase, cu Dumnezeu.

De aceea, fiii lui Core spun că „Dumnezeu o va face să dăinuie pe vecie” (8). În același timp, vedem că dreapta lui Dumnezeu nu este doar puternică, dar și plină de îndurare (10).

Admirația pentru Ierusalim este totală (11-14). Ierusalimul merită cu adevărat admirat (12-13). Ne aduce aminte de Ierusalimul ceresc, Apoc.

21:2-3, 10-27. În final, toți recunoaștem că Dumnezeu este veșnic și călăuza noastră în toată viața (vezi și Psa. 23).

APLICAȚII:

Cum înțelegem noi, creștinii, astăzi, binecuvântările asupra Ierusalimului? În ce fel aceste binecuvântări ne fac să ne gândim la frumusețea Ierusalimului ceresc?

Te-ai oprit să îi dai slavă lui Dumnezeu pentru domnia lui peste orice popor și civilizație, peste întregul pământ și peste întregul univers?

Unde este, cu adevărat, locuința lui Dumnezeu? În nord? De ce psalmii 46-47 vorbesc despre muntele Domnului, în miazănoapte? Ce spune Biblia despre felul în care va locui Dumnezeu împreună cu poporul său în Ierusalimul ceresc?

Se poate referi psalmul 47 și la mileniul de pace, dar și la veșnicia domniei lui Hristos?

În ce fel înălțarea Domnului se potrivește cu descrierea regelui victorios din Psalmul 47?

Care versete din acești trei psalmi pot deveni un motto sau un refren important al vieții tale?

Psalmi 49-50, Binecuvântarea meditației și a curăției

Psalmul 1:2 îi numea fericiți pe aceia care își găsesc „plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugetă la Legea Lui!”. Psalmii 49-50 ne dau ocazia să devenim astfel de oameni cugetând despre soarta celor nedrepți (49, psalm al fiilor lui Core) și despre adevărata închinare care îi place Domnului (50, psalm al lui Asaf).

PSALMUL 49: ÎNȚELEGE SOARTA CELOR NEDREPȚI

Versetele 1-4 sunt o introducere în psalmul propriu-zis. Spre deosebire de alți psalmi adresați lui Israel, sau împăratului, sau credinciosului evreu, acest psalm este adresat în mod limpede tuturor oamenilor, bogați sau săraci, mari sau mici, oricărui popor (1-2). Este un exemplu că Scriptura este pentru toți oamenii, iar psalmii nu sunt doar niște cântări naționale. În plus, în versetele 3-4, aflăm câteva secrete despre inspirația divină. Gândul oamenilor (inima) devine plin de cuvinte înțelepte, dar ele vin prin insuflare divină și, uneori, contextul sau mediul, este foarte important (sunetul harfei). Acestea sunt, adeseori și condițiile bune înțelegerii a Scripturii: înțelepciune (învățătură și seriozitate), prezența Duhului Sfânt și o stare de închinare, și un mediu bun, o meditație dedicată.

Psalmul are două părți și un refren important despre soarta omului care are poziții înalte în societate, dar nu îl are pe Dumnezeu (12, 20).

În prima parte, 49:5-14, se arată soarta celor necredincioși și faptul că poți trăi o viață de credință de succes, chiar dacă ești înconjurat de oameni nedrepți și mândri. Într-adevăr, poți trăi fără teamă de ei (1) deoarece încrederea celor răi în bogății, este greșită. Ea nu le va răscumpăra sufletul, nici nu le va lungi viața. Orgoliul și trufia lor îi face să se creadă centrul pământului așa încât ei își pun numele peste firme, peste țări și peste regiuni, peste orașe (Stalingrad, Leningrad, etc.).

Cine se mândrește și crede că averea poate rezolva totul greșeste profund: mântuirea este atât de scumpă încât nu o poate plăti nimeni, niciodată (8). În evanghelia după Luca 18:18-27, ucenicii se întreabă cine mai poate fi mântuit, dacă bogații vor intra cu greu în împărăția lui Dumnezeu (24), iar Isus răspunde: „Ce este cu neputință la oameni este cu putință la Dumnezeu” (27).

Dar, așa cum spune refrenul psalmului (49:12), omul pus în poziție de cinste, nu va dăinui veșnic, ci, dacă nu îl are pe Dumnezeu, va pieri ca un animal destinat tăierii. Problema nu este că a ajuns în poziție de cinste, de conducere, cum s-ar crede, ci faptul că este acolo, dar nu are pricepere să creadă în Dumnezeu (49:20).

A doua parte a psalmului, 49:13-20, deplânge soarta celor ce se încred în acești lideri orgolioși, și arată binecuvântările celui

credincios. Cei ce îi urmează pe acești lideri încrezuți, fac așa pentru că le place discursul lor trufaș. Ei însă nu își dau seama că merg la moarte, ca o turmă a răutății, și că vor pieri ca iarba călcată în picioare (13-14). În schimb, sufletul celui credincios va scăpa de Locuința morților, căci Dumnezeu îl va ocroti. Aici Locuința morților, Șeolul, este nu doar mormântul, ci locul de pedeapsă al celor ce au murit.

Versetele 16-19, arată că încă o dată că nu trebuie să ne temem de succesul vizibil al celor bogați și mândri. Toate nu vor dura decât o viață de om, și vor trece. Problema celor răi este că, deși au poziții de cinste, dacă nu au pricepere, vor sfârși ca niște biete animale sortite tăierii (20).

Psalmul, deși are un mesaj de judecată și muștrare, este totuși un psalm de încurajare pentru cei credincioși. Ei nu trebuie să își trăiască viețile frământați de teamă și invidie pentru cei puși în poziții înalte, ci să știe că Domnul le scapă sufletele. Aceasta este miza cea mare a vieții pe pământ: mântuirea vieții noastre, iertarea, împăcarea cu Dumnezeu, învierea finală la venirea lui Hristos, și moștenirea cerească.

PSALMUL 50: ADU O ÎNCHINARE ADEVĂRATĂ

În mod interesant, și Psalmul 50 are un refren specific, în versetele 14-15 și 23, un refren despre adevărata închinare. Acest refren spune că mulțumirea și împlinirea promisiunilor sunt închinarea cea adevărată. Ascultarea de Dumnezeu care înseamnă să îl chemi în ajutor în ziua necazului, iar apoi, după ce Domnul intervine, să îi dai slavă (15), aceasta este închinarea adevărată. Cine mulțumește lui Dumnezeu, ca jertfă, și îl aduce glorie fiind atent la viața sa (adică, veghind), acela va vedea mântuirea lui Dumnezeu (23). Refrenul acesta trebuie ținut bine minte, pentru că este esența psalmului.

La fel ca psalmul 49, și psalmul 50 este adresat, de fapt, întregului pământ (1), iar mesajul vine din Ierusalimul ideal, spiritual, perfect de frumos de unde ne vorbește Domnul. Adică, din nou, este Ierusalimul ceresc, templul sfânt din ceruri.

Psalmul 50 are și el, două părți. În prima parte (1-13), poporul Israel este muștrat că aduce doar jertfele poruncite de Lege, fără să aibă o închinare adevărată din inimă, cu sinceritate, cu laudă și ascultare de Domnul. Domnul vrea să vorbească cu poporul său cu care are legământ prin jertfă (5), și noi ne gândim în primul rând la jertfa lui Hristos. Această primă parte ne aduce aminte de cele șapte mesaje către cele șapte biserici din Apocalipsa 2-3. Domnul știe și ce facem bine, și ce facem greșit și vrea să ne îndreptăm.

Domnul vine și nu tace, el vine cu un foc sever al cercetării și judecății, cu o furtună a judecății (3). Adevărurile de aici, din prima

parte, nu sunt pentru păgâni, ci pentru cei credincioși (5). Aici se includ și evreii și creștinii, deși primii destinatari sunt, totuși, israeliții (50:7). Este o problemă de dreptate cerească (6).

Declarația lui Dumnezeu în 50:7 sună ca prima din cele 10 porunci: „Ascultă, Israele” (*Șema Israel*, Deut. 6:4). Jertfele poruncite de Lege sunt importante, și Israelul le aducea cu regularitate, dar problema era alta. Dumnezeu are nevoie de inimi noi și caractere sfinte, el nu se hrănește cu jertfele. Jertfele trebuia să arate ascultare și pocăință, și dragoste de Dumnezeu. Aceasta este esența formalismului: să aduci jertfe lui Dumnezeu ca și cum îi faci o favoare, și să nu îi mulțumești din inimă sinceră, trăind sfânt, ca un om de caracter.

Apostolul Pavel ne îndeamnă în Romani 12:1 să aducem trupurile noastre ca o „jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. Adevărata jertfă este o viață sfântă, o viață de ascultare. Și așa, cum spune Psalmul 50, adevărata jertfă este mulțumirea și recunoștința noastră. Mărturia Bisericii în lume ar fi mai bună, dacă nu ne-ar interesa doar programele bune dinăuntrul clădirii, ci experiența personală cu Dumnezeu și recunoștința față de El.

Partea a doua a psalmului 50 cuprinde un mesaj din partea lui Dumnezeu către cei răi (16-22). Cei răi și neascultători se află, de regulă, în afara poporului sfânt, dar aici se pare că este vorba de cei neascultători dinăuntrul poporului Israel. Ei cunosc legile Domnului și legământul Domnului, dar nu le țin. Ei resping Cuvântul lui Dumnezeu, Scriptura. Cel neascultător este lipsit de caracter: el fură, nu se ferește de adulter, bârfește, urăște, vorbește de rău. Dumnezeu este în mod clar împotriva acestui mod de viață și îi avertizează (21-22). De aceea, în 50:23 apare din nou refrenul psalmului 50 și îndemnul de a aduce mulțumirea ca jertfă, și un caracter frumos. Doar aceștia, care nu se limitează la o religie exterioară, ci vor o inimă nouă, vor cunoaște mântuirea Domnului.

APLICAȚII:

Cum ne ajută psalmul 49 să înțelegem inspirația Bibliei? Cum trebuie să medităm astăzi la Cuvântul lui Dumnezeu, ca să îl înțelegem?

Care sunt lucrurile care te fac să te temi în viață, când privești la succesul oamenilor nedrepți? Ce spune psalmul 49 că trebuie să facem?

Care este marele neajuns al vieții de pe pământ, chiar și pentru cei bogați sau în poziții de conducere? Cine ne poate da mântuirea și de ce este importantă?

Care este refrenul psalmului 49? Dar al psalmului 50?

Cum te asiguri că în viața ta eviți închinarea legalistă, formală, și cauți închinarea adevărată, cerută de Domnul? Care sunt formele unei închinări legaliste, astăzi?

Ce reproșuri aduce Dumnezeu poporului său cu privire la închinare, în psalmul 50?

Ce avertizări dă Dumnezeu celor necredincioși? Cum se poate ca în poporul lui Dumnezeu să existe oameni necredincioși?

Psalmi 51-54, Binecuvântarea mustrării

Psalmii 51-54 ne arată că unele din primejdiile mari în viața celui credincios, vin din propriile căderi (psalm 51), din dezamăgirea și capcanele aduse de trădarea celorlalți (psalm 52 și 54), și din ispita necredinței (psalm 53). Binecuvântarea Domnului vine peste noi din belșug însă, atunci când acceptăm mustrarea Domnului și ne bazăm pe El cu încredere deplină.

PSALM 51: ASCULTAREA MUSRĂRII DUC LA POCĂINȚĂ

Psalmul 51 este psalmul frământărilor și pocăinței lui David în urma păcatului său și a mustrării primite de la profetul Natan. Acesta l-a mustrat pentru adulterul comis și pentru crima premeditată, într-un mod respectuos, pentru că era rege, dar foarte clar și direct, în același timp. Poate un creștin să păcătuiască? Da, este posibil, dar dacă este cu adevărat credincios, pocăința va apărea destul de curând și va fi radicală, fără compromisuri și ocolișuri. Practic, această pocăință radicală a lui David este subiectul principal în psalmul 51.

Ar fi folositor să observăm etapele pocăinței lui David. Putem să deosebim șapte pași importanți, șapte principii ale pocăinței.

1. El apelează la îndurarea Domnului, și cere să fie iertat și curățat de păcat (1-2, 7)
2. El își recunoaște păcatul și îi dă dreptate Domnului în judecată sa. El nu se ceartă cu Dumnezeu. David recunoaște că din naștere este un om cu înclinații păcătoase (3-5).
3. David caută adevărul lui Dumnezeu și înțelepciunea lui, o curăție deplină (6, 9).
4. David cere Domnului harul iertării, adică bucuria în Domnul (8, 12). Pocăința adevărată e sinceră, dar nu trebuie să fie disperată și depresivă.
5. David dorește un caracter nou și dorește să fie în continuare în prezența și sub călăuzirea Duhului Sfânt (10-11). Pocăința adevărată caută lucrarea și conducerea Duhului Sfânt.
6. David este gata să vestească și altora bunătatea Domnului și calea pocăinței (13-15).
7. În final, David arată, la fel ca Asaf, psalmul 50, că nu jertfele de animale sunt dorite de Dumnezeu, ci „un duh zdrobit”, o „inimă zdrobită și mâhnită” (16-19). Adevărata pocăință și adevărata închinare se interesează de un caracter nou și ascultător, nu se limitează la jertfe și reguli religioase.

PSALM 52 ȘI 54: CUM SĂ SUPRAVIEȚUIEȘTI TRĂDĂRII

O a doua sursă de încercare în viața credinciosului este trădarea prietenilor. Poate că ne-am obișnuit să credem că toți oamenii în jur sunt binevoitori și drepecți. Cei realiști observă însă că lucrurile nu stau așa. Există multe situații în care suntem trădați, înșelați, disprețuiți, alungați și ne simțim îngrozitor. David a avut mai multe experiențe de felul acesta. Chiar și în familia sa au fost unii care l-au trădat (de exemplu, fiii săi, Absalom și Adonia, cu privire la tronul țării). Trădările sunt experiențe care nu sunt controlabile – deși, uneori, ele pot fi anticipate. Este Dumnezeu în control și atunci, ne putem încrede în El și atunci, sau acelea sunt momente de prăbușire ale existenței noastre și a planurilor de viață pe care ni le-am făcut?

În psalmul 52 este vorba de trădarea lui Doeg, edomitul, care s-a dus să îi spună lui Saul că David îl vizitase pe preotul Ahimelec și a primit merinde și sabia lui Goliat de la acesta (1 Samuel 21-22). În psalmul 54 este vorba despre locuitorii din Zif, care, pe când David își pusese tabăra lângă ei, înaintea pustiei, într-o pădure, l-au pârât lui Saul ca să vină și să îl prindă acolo (1 Samuel 26:1-2). Cele două porțiuni din Biblie merită citite ca să înțelegem încercările lui David și starea lui de spirit.

Psalmul 52 cuprinde, în sine, o discuție imaginară cu Doeg, edomitul. David știe că din cauza mărturiei rele a lui Doeg au fost uciși 85 de preoți, inclusiv Ahimelec, pentru că l-au ajutat pe David. Cînstea lor nu a fost prețuită deloc, și nici faptul că erau slujitori credincioși ai Domnului. Doeg, din neamul edomiților, al lui Esau, șef peste turmele lui Saul din pustiu, și-a lingușit stăpânul și i-a făcut să pară trădători.

De aceea, David rostește judecăți importante asupra lui Doeg și a caracterului său. Limba lui a fost „înșelătoare”, iar cuvintele au fost „nimicitoare” (4). El a mințit cu privire la intențiile preoților, iar Saul l-a crezut. Doeg este un exemplu de om care iubește răul, nu binele (3) și care se încrede în bogăția lui și în poziția lui. Isaia 5:20 și Romani 1:32 vorbesc împotriva acestui fel de oameni. David se încrede în dreptatea lui Dumnezeu care va pedepsi răutatea lui Doeg (5, 7) și îl va binecuvânta pe David ca pe un „măslin verde” (8). Cei răi nu se vor mândri în veci cu răutatea lor (1, 5, 7).

Când suntem confrunțați cu nedreptate extremă, nu trebuie să deznădăjduim. Domnul va aduce o judecată dreaptă pentru cei răi și o binecuvântare durabilă pentru cei credincioși. Numele lui merită întotdeauna să fie lăudat!

În psalmul 54, David cere ocrotirea Domnului, în fața capcanelor celor asupritori. Cei din pustia Zif, l-au trădat și Saul a putut să-l urmărească la marginea pustiei și era să îl prindă. David a avut și el ocazia, atunci, să îl ucidă pe Saul, așa de aproape ajunseseră cele două

grupuri înarmate, dar Dumnezeu i-a dat înțelepciune să se înfrâneze și să lase judecată în mâna Domnului. Cei asupritori pot gândi diverse acțiuni înșelătoare și pot căuta doborârea oamenilor credincioși prin diverse capcane. Dar Domnul este cel ce ascultă rugăciunile și dă victorie. Răutatea celor răi se va întoarce împotriva lor (5).

În viață pot apărea situații dificile din partea unor oameni individuali, sau din partea unor comunități care acționează nedrept. În ambele situații, Domnul este suveran și el va răsplăti pe fiecare cum se cuvine. Aici avem o teologie a istoriei. Merită să nu fii descumpănit de trădările celor din jur, ci să mergi înainte pentru că Domnul va da izbăvire. Merită însă să reținem și răspunsul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego din cartea Daniel 3:17-18. „Iată, Dumnezeul nostru, căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!”.

PSALM 53: NU TE LĂSA INFLUENȚAT DE NEBUNIA NECREDINȚEI

În timpul regimului comunist, acest psalm era amintit des în relație cu ideologia atee a statului de atunci: „nebulul zice în inima lui, Nu este Dumnezeu. S-au stricat oamenii, au săvârșit fărădelegi urâte, nu este niciunul care să facă binele” (53:1). Richard Wurmbrad scria odată că Dumnezeu nu face nimănui complimente pe gratis. Într-adevăr, din punct de vedere al Bibliei, este o nebunie să te amăgești că nu există Dumnezeu. Mulți vor să creadă însă că Dumnezeu nu există, pentru nerecunoașterea lui Dumnezeu funcționează ca un paravan pentru nedreptățile la care se gândesc. Necredința nu are o fundație ultimă, puternică, în lipsa de dovezi în favoarea Domnului, ci temelia neascultării se pune în liniștirea etică de care mulți au nevoie ca să trăiască în păcat. Blaise Pascal spunea că este destulă lumină pentru cei ce vor să creadă și destulă întuneric pentru cei ce nu vor să creadă în Dumnezeu. David spune că necredința este o nebunie (1), o pierdere a minții (4). Versetul patru este un citat din înseși cuvintele lui Dumnezeu: este grav să săvârșești nelegiuirea, să-i ataci pe cei credincioși ca și cum vrei să-i devorezi, să nu mai existe, și să nu te închini Domnului.

David așteaptă cu încredere izbăvirea Domnului, care va aduce multă bucurie poporului Domnului (6).

APLICAȚII:

Care sunt cele trei dificultăți majore pe care trebuie să le învingi în viață, potrivit psalmilor 51-54? De trebuie să fim pregătiți pentru ele?

Care sunt principiile pocăinței, conform psalmului 51?

Cât de tare merită să fim afectați de posibilitatea trădărilor? Ne putem încrede că Domnul știe toate și toate sunt sub controlul suveranității sale? Ce ne spun experiențele de viață ale lui David? Sunt rugăciunile lui aplicabile și nouă?

De ce spune Biblia că necredința este un fel de nebunie?

De ce unii oameni preferă să afirme că Dumnezeu nu există? Cum putem să vestim vestea bună a evangheliei unor astfel de oameni?

Psalmi 55-56, Binecuvântarea încrederii în Domnul

Psalmii 55-56 se referă, în principal, la un singur gând: în mijlocul confruntării cu cei răi, în viață, trebuie să ne încredem în Domnul și să așteptăm izbăvirea lui. Aceasta este starea sufletească în care se află David și scrie acest psalm. Amenințările sunt atât de mari și de clare încât David simte că ar fi vrut să aibă aripi și să zboare într-un loc liniștit, cât mai departe de probleme, dacă ar fi fost posibil. Într-adevăr, psalmul 55:6-7 ne spune pe față această dorință, iar în titlul psalmului 56, se arată, de asemeni, ceva asemănător, faptul că rugăciunea lui David urmărește melodia dintr-o altă cântare, numită „Porumbel din stejarii depărtați”. În psalmul 55 se pare că David se plânge de oameni care îl persecută în Israel, chiar foști prieteni, în vreme ce în psalmul 56 este vorba de filistenii care umblau să îl ucidă. Ca să spunem așa, este vorba despre dușmani dinăuntru și din afară.

PSALMUL 55: RUGĂCIUNEA PAZEI DE TRĂDAREA PRIETENILOR FALȘI

Psalmul 55 te invită la încredere în Domnul, în vremuri de persecuție și de trădare din partea celor apropiați. Asemenea complicații arată cât de adânc poate pătrunde păcatul omenesc în viața familiei, a comunității, și cât de mult de poate afecta. Comunismul și nazismul, dar nu numai acestea, au arătat destul de clar ce înseamnă trădarea adusă în mijlocul familiei. Părinții și-au trădat copiii, copiii și-au trădat părinții, la serviciile de securitate a statului, iar soții s-au trădat între ei. Multe familii din China, Rusia, și chiar din România sunt mărturii ale acestor drame. Multe prietenii au fost distruse de această formă a păcatului, iar cei care se știu informatori, au trăit și trăiesc cu o povară grea, apăsătoare, în sufletul lor. Chiar și Bisericele au trăit astfel de drame în comitetele lor, între pastori și între membrii Bisericilor. De aceea, și noi îl putem înțelege pe David și avem nevoie de vindecare sufletească și de puterea Domnului ca să mergem înainte, pentru că aceste încercări pot apare în diverse forme, chiar și astăzi.

O primă rugăciune a lui David apare în 55:1-3 și ne spune greutățile prin care trece. El se frământă și rătăcește, din cauza presiunii enorme puse asupra lui de adversari (apăsare, gălăgie, urmărire, nedreptăți). Persecuția nu vine niciodată simplu, ci vine cu gălăgie, cu presiune din partea multora, cu urmărire, cu zarvă nedorită în jurul persoanei tale. De aceea, David insistă ca Domnul să îi asculte rugăciunea.

Presiunea poate ajunge foarte intensă, încât ești cuprins de frică și ți-e teamă de tot felul de repercusiuni (4-5). Dacă am putea am fugi cât mai departe să scăpăm de astfel de situații, sau dileme, și să găsim noi oportunități (6-8). Ce este de făcut însă, atunci când nu poți fugi nicăieri? Când nu îți poți da demisia? Când nu poți ieși din grupul acela dificil? Desigur că părăsirea grupurilor nocive și a persoanelor nocive,

care îți fac rău fiind mereu nemulțumite și agresive, este un tratament foarte folositor. Ne putem reveni mai ușor și să ne refacem sufletește, dacă schimbăm mediul. Dar, ce-i de făcut, uneori, când nu se poate părăsi confruntarea? Chiar și David a încercat să fugă de Saul, drept la Filistenii, dar nu a rezolvat problemele așa (exemplu, 1 Sam 27-31).

Atunci avem nevoie să ne bazăm pe intervenția lui Dumnezeu, să ne întărim în rugăciune și în caracter. David se roagă să vină un timp de confuzie peste adversarii lui, ca la Babel (9-11). El constată că unii din prietenii lui l-au părăsit (12-14). De aceea, dorește nimicirea totală a celor răi (15). Desigur că, în cazul conflictului cu Saul sau cu filistenii, o asemenea rugăciune era mai ușor de spus. Ce era de făcut, însă, atunci când tocmai fiul său Absalom l-a trădat și dorea să îi ia împărăția și viața? Atunci David a ajuns foarte frământat de aceste dileme. Neemia 4:1-5 și 6:1-14 sunt exemple asemănătoare, iar Neemia se roagă în sensul ca Domnul să își aducă aminte de aceste bârfe și presiuni, de oamenii care urzesc planuri rele... Rugăciunea lui Neemia este mai pașnică, mai controlată, dar ne dăm seama din ea că presiunile care era supus erau foarte mari. Gândește-te și la persecuțiile lui Daniel sau ale profetului Ieremia. Cum ar trebui să fie rugăciunea noastră în situații de încercare și criză?

David este plin de încredere în Domnul – și la fel trebuie să fim și noi (16-19^a). El ne aude și va domni cu dreptate. Rugăciunea aceasta este continuată în 55:22-23. Avem și aici un motto faimos: „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit” (22).

Să observăm descrierea celor răi și să ne ferim de ea (19b-21). Ei nu se mai tem de Dumnezeu și s-au împietrit total (nu mai este nădejde de schimbare – o judecată foarte radicală, 19). Ei nu își țin cuvântul și legămintele, și îi atacă pe cei care sunt pașnici (20). Ei vorbesc foarte mieroși (ca untdelemnul, ca smântâna, 21), dar cuvintele lor sunt tăietoare ca săbiile. Sunt oameni prefăcuți, ipocriți, ascunși. Cum te poți feri de ei? Cum poți lupta cu ei? Doar prin ajutorul Domnului și perseverență înțeleaptă în bine. David își încredințează soarta, sau destinul, în mâna Domnului (22). În limba ebraică este vorba de moștenirea care se trage la sorți – încredințează-ți sorții în mâna Domnului. El știe să ne dea o moștenire binecuvântată. Nu există noroc, există paza și ocrotirea Domnului, binecuvântarea lui.

PSALMUL 56: RUGĂCIUNEA PAZEI DE TRĂDAREA VRĂJMAȘILOR MÂNDRI

Psalmul 56 urmează parcă același model cu psalmul 55. De data aceasta, vrăjmașii sunt filistenii cei bine înarmați și trufași. Ei îi priveau cu dispreț pe evrei, ca pe niște primitivi. Este mai greu să te

lupți atunci când ești disprețuit. David se roagă ca Dumnezeu să îi arate îndurare (1-2).

Trebuie să ținem minte câteva lucruri importante. Domnul ține cont de durerile și frământările noastre (8). David își imaginează că Domnul are un burduf unde sunt strânse toate lacrimile și durerile noastre, că are o carte unde le scrie pe toate. Dumnezeu nu le uită pe niciuna, ci ne ascultă întotdeauna. Apoi, soluția noastră în primejdii, este cea din 56:3, „ Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine”. Omul credincios își ține promisiunile față de Dumnezeu și îl laudă (10-13).

APLICAȚII:

De ce credeți că subiectul atacului celor răi revine în psalmii lui David atât de des?

Creștinul poate fi cuprins vreodată de teamă? Ce trebuie făcut atunci (56:3)?

Care sunt trăsăturile sufletești ale celor răi în psalmii 55-56?

Cum trebuie să fie rugăciunea noastră dacă ajungem în împrejurări de persecuție și presiune sufletească? Cum trebuie să acționăm ca să avem o mărturie bună și să nu cădem de oboseală?

Care sunt versetele din psalmii 55 și 56 care s-au aplicat și în viața lui Hristos?

Ce versete din psalmii 55 și 56 sunt adevărate și în viața noastră și le putem adopta ca un motto? Fă o listă cu ele și gândește-te cum te poți ruga pe baza lor.

Psalmi 57-59, Binecuvântările ocrotirii Domnului

Toți acești trei psalmi, 57, 58 și 59, au în introducere un titlu comun, „nu nimici” sau „nu distruge” (în ebraică *al-tasheth*, care apare doar în psalmii 57-59 și în psalmul 75). Este posibil să fi fost o melodie cunoscută atunci, fie o expresie des folosită, pe care a împrumutat-o și David. Ea poate fi chiar rugăciunea personală a lui David, deoarece el i-a cerut adesea Domnului să nu îl lase la voia dușmanilor săi. Ocrotirea Domnului este singura speranță a lui David și, la adăpostul ei, regele vrea să fie un om cât mai drept. În același timp, îndemnul poate fi o interdicție de felul cu care David l-a oprit pe Abişai să îl ucidă, în peșteră, pe Saul (1 Samuel 26:9). Psalmii aceștia ne învață să prețuim și să cautăm ocrotirea Domnului, pentru că doar la El găsim adăpost și pază de amenințări și primejdii.

PSALMUL 57: RUGĂCIUNEA UNEI INIMI TARI

În situația dramatică a fugii de Saul, David a căutat scăpare într-o peșteră. De fapt însă, ocrotirea cea mai importantă i-o dădea Domnul. David cere mila Domnului și se încrede în Dumnezeu (1). El știe că Dumnezeu din ceruri îl aude (2), și ca va lucra în favoarea lui, trimițând o izbăvire din ceruri (3). În timp ce prigonitorii îi trimit insulte, dar Domnul îi trimite izbăvire. Aceasta este concluzia la care se oprește David în 57:3 (prima *Oprire*, *shela*). Singurul care poate îndrepta semnificativ situația este Dumnezeu, El poate acționa invers față de răutatea oamenilor.

Nevoia de izbăvire se vede în 47:4-6. Primejdia este mare, iar violența vrăjmașilor este evidentă. David îi compară cu niște lei. Gurile lor varsă flăcări, au dinții ca sulițele și săgețile, iar limbile le sunt ca o sabie. Ei sapă gropi și capcane. Aici este a doua *Oprire* a psalmului (*shela*). Primejdiile prin care trecem pot fi redutabile. Ele ne pot face să ne încovoiem (6).

Ultima parte a psalmului, 47:7-11, ne arată încrederea lui David, care știe că Domnul îl va izbăvi. Inima lui este tare și el este gata să cânte (7-9). Bunătatea și credincioșia lui Dumnezeu sunt înalte cât cerurile (10-11). El își va face cunoscută autoritatea și puterea pe pământ. Isaia 26:3 spune astfel: „celui cu inima tare, Tu-i cheazășuiești (asiguri) pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine”.

PSALMUL 58: JUDECAREA JUDECĂTORILOR NEDREPTI AROGANȚI

Psalmul 58 încheie un subiect deschis de David în psalmul 52, despre trădare și despre judecata nedreaptă. El are nevoie de ocrotirea Domnului în fața judecătorilor nedrepti. Într-un fel, vocea lui David se aseamănă aici cu plângerile lui Iov, când era acuzat pe nedrept. Judecătorii nedrepti tac în fața abuzurilor și au inima plină de

nelegiuiri ei înșiși (1-2). Ei au o istorie lungă de nedreptăți, parcă de când s-au născut (3). Încăpățânarea lor în facerea răului este remarcabilă. Ei își toarnă otrava în continuu ca un șarpe surd, care nu poate fi fermecat de nici un îmblânzitor de șerpi, oricât i s-ar cânta la ureche (4-5; psalmul sună de parcă David ar fi vizitat Egiptul sau India).

De aceea, David cere Domnului să intervină (6-11). Armele (dinții) să le fie zdrobite, săgețile să li se tocească (6-7)! Să treacă din viață ca un melc care se topește și ca un embrion care nu mai apucă să se nască (8)! Este o mare ușurare când răutatea își pierde eficiența, când cei răi cad în anonimat. Aici David vine cu o imagini rare. Focul răutății lor să își piardă tot combustibilul, chiar înainte de a se aprinde (9). Victoria dreptății are parte de o comparație grea: pământul va fi plin de sângele celor răi (10). Isaia 26:21 are o idee asemănătoare, dar Apocalipsa 14:16-20 arată că judecata celor răi, va fi ca zdrobirea strugurilor în teascul mare al mănii lui Dumnezeu. Domnul va judeca pământul și va răsplăti pe cei fără vină și fără prihană (11). Aceasta este o dorință legitimă, și când ne aducem aminte de atrocitățile comise de ISIS, califatul musulman, în Siria și Irak, împotriva creștinilor, dar și a multor altora, parcă dorim și noi o judecată aspră împotriva lor, cât mai curând. Se mai potrivește aici rugăciunea „nu nimici”?

PSALMUL 59: JUDECAREA VRĂJMAȘILOR AROGANȚI

Al treilea psalm, 59, este dedicat și el pentru directorul cântăreților și are tema „nu nimici”. Situația este mai dramatică decât cele dinainte, și, cronologic, ea avut loc înaintea evenimentelor din ceilalți psalmi. De data aceasta, Saul își trimisese soldații să îl omoare pe David acasă la el (1 Sam. 19:11-17). David înțelege foarte bine că doar la Dumnezeu este ocrotirea.

Cei răi fac planuri, trădează și stau la pândă (1-3). David protestează că este nevinovat (3), dar deși este fără vină, dușmanii lui tot îl urmăresc (4).

Urmărirea lor îl intimidează pe David pentru că ei urlă și dau ocol cetății, și se mândresc că nimeni nu îi aude (6-7 și 14-15). Adeseori, cei răi se poartă în mod intimidant: sunt mândri, acționează zgomotos și la vedere ca să ne temem de ei. Scăparea lui David este la Domnul. Noi suntem speriați de ei, dar Dumnezeu râde de cei răi (8). Râsul lui Dumnezeu (8) este mai tare decât batjocurile oamenilor (6-7).

Cum trebuie să fie pedeapsa lui Dumnezeu pentru cei răi? Totală sau parțială? David arată îndurare, dar ar vrea ca ei să fie dați de exemplu și să fie prinși în minciuna și mândria lor (11-12).

Între acești dușmani se află Saul, care îl urmărește chiar și în peșteri, să îl ucidă, ca în Psalm 57, sau îi împresoară casa și îl pândeste să îl omoare – ca în Psalm 59. De asemenea, între ei se află și

judcătorii nedrepti din Psalm 58, care ne amintesc de prietenii lui Iov, care ajung și ei judecători nedrepti și acuzatori. Dilema rugăciunii lui David se vede bine în 59:11 și 50:13, unde David, spune o dată, Doamne nu-i nimici, iar a doua oară spune, Doamne, nimicește-i.

Pentru David, Domnul este turnul lui de scăpare (și 16 și 17), adăpostul său de încredere – și la fel este și pentru noi.

APLICAȚII:

Cum își manifestă cei mândri răutatea lor?

Cum încercă cei răi să îi intimideze pe copiii lui Dumnezeu?

Cum este Domnul adăpostul nostru în vremuri dificile? Cum a fost adăpostul lui David, în timpul vieții lui?

De ce și cum poate fi inima noastră tare în credință în Dumnezeu?

Cum va judeca Domnul pe cei violenți și nedrepti, în final? Ce trebuie să facem noi, cei credincioși, până în ziua judecății finale, în această privință?

Psalmi 60-62, Binecuvântarea biruinței în Numele Domnului

Psalmii 60-62 sunt psalmii biruinței în Numele Domnului, dar ei ne atrag atenția și asupra testelor de leadership. În mijlocul unor victorii poți avea parte de înfrângeri secundare și crize colaterale. În mijlocul victoriilor, te poți simți singur, uneori, și gata să naufragiezi. În mijlocul victoriilor, poți avea parte de opoziție neloială și singura scăpare este Domnul.

PSALMUL 60: VICTORIA ESTE PUSĂ UNEORI LA TEST

Psalmul 60 vorbește despre situația dificilă amintită în 2 Samuel 8:1-8, 13-14, și 1 Cronici 18:1-12, când David s-a luptat împotriva sirienilor, conduși de Hadadezer, regele din Țoba. El l-a învins pe Hadadezer, cu cei 20,000 de infanteriști ai săi, 1000 de care și 1700 de călăreți, și i-a lăsat doar 100 de care. I-a învins apoi și pe cei 22,000 de sirieni veniți să îl ajute pe Hadadezer, pentru că era vorba de două regate siriene-aramene, și a reușit să obțină controlul militar de-a lungul văii Eufratului. Între timp, însă, s-au ridicat împotriva lui Israel și edomiții în sud, care i-au învins la graniță. David l-a trimis pe Ioab să liniștească situația și acesta a învins în Valea Sării o armată de 12,000 de edomiți. Totuși, victoria deplină a fost obținută de David, care a ajuns și el acolo din Siria, mai târziu, și care a înfrânt Edomul în mod decisiv, ridicând pierderile edomite la 18,000, plus toate fortărețele din munți (2 Sam 8:13-14, 1 Cron 18:12). Este adevărat că Ioab a început bătăliile, dar este foarte adevărat și că a fost nevoie de David să le finalizeze, și să învingă și fortărețele (este posibil, în același timp, ca Ioab să fi așteptat pe David să dea atacul final). Toate aceste victorii ne aduc aminte de cântecul din Israel care spunea că Saul a învins miile lui, dar David a învins zecile lui de mii (1 Sam 18:7).

David a învățat în timp ce înseamnă să fii alesul Domnului. El te cheamă și te ajută în victorii, dar uneori apar și înfrângeri, mai ales dacă este vorba de unele scăderi spirituale, ale noastre personale sau ale celor apropiați, sau ale creștinilor din Biserică. Aici este vorba despre înfrângeri și nevoi care apar în mijlocul unor victorii. În timp ce era învingător în Siria, David era învins acasă, în sudul regatului, de edomiți. Charles Spurgeon spunea "Să fii părăsit de Dumnezeu este cea mai grea calamitate care îl poate ajunge pe un om – sau pe un popor; dar forma ei cea mai neagră este când cineva nu este conștient de ea și nu îi pasă". David este însă conștient că, în toiul bătăliilor victorioase, sunt înfrângeri în fața cărora trebuie să ne verificăm viața.

Psalmul are trei părți 60 are trei părți. Prima conține rugăciunea plângerii (1-5), în care David vorbește și spune „Dumnezeule, ne-ai lepădat, ne-ai împrăștiat și Te-ai mâniat: ridică-ne iarăși!” (1). El cere ajutorul Domnului și mulțumește pentru steagul de biruință pe care l-a

primit poporul (5). Și noi am primit un steag de biruință, al lui Hristos, steagul evangheliei. A doua parte este răspunsul încurajator al lui Dumnezeu (6-8). Dumnezeu vorbește și recapitulează istoria mântuirii și planurile sale de victorie împreună cu Israelul. El spune că Israelul de nord (Manase și Efraim) și Israelul de sud (Iuda) sunt ai lui și sunt binecuvântați de El. Efraim este ca un coif al lui Dumnezeu, iar Iuda este legiuitorul, de acolo vine Mesia. De asemenea, Moab și Edom vor fi învinși, împreună cu Filistia (ca învinși ei vor face muncile de jos, spălatul picioarelor și curățatul încălțămintelor).

A treia parte este rugăciunea încrederii, spusă iarăși de David (9-12). Doar Domnul îi poate da victorie împotriva Edomului în această situație dificilă. Un motto important este vs. 11-12: „Dă-ne ajutor, ca să scăpăm din necaz! Căci ajutorul omului este zadarnic. Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri.” În mijlocul carierei sau al proiectelor mari de succes, apar frământări și solicitări colaterale, în care trebuie să apelăm cu pocăință la Domnul ca să facem față cu succes. Este o lecție de viață foarte importantă, care ne cere să fim realiști și alerți.

PSALMUL 61: STÂNCA IZBĂVIRII ESTE BUNĂ, DAR FOARTE ÎNALTĂ

În mijlocul luptelor, psalmul 61, este o rugăciune de izbăvire. David strigă către Dumnezeu cu inima mâhnită (1). El știe că Dumnezeu este pentru el un turn tare, un adăpost puternic (3-4). Dumnezeu este pentru David ca o stâncă foarte bună, pentru un naufragiat, dar prea sus pentru el – de aceea, strigă „Du-mă pe stâncă pe care n-o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine!” (2). Bunătatea și credincioșia Domnului sunt asupra noastră, și reprezintă bogăția cea mai de preț (7).

PSALMUL 62: NĂDEJDEA ȘI BIRUINȚA VIN DE LA DOMNUL

Psalmul 62 este o declarație de încredere în Dumnezeu într-o situație de opoziție neloială. Psalmul 62 face parte din cei patru psalmi, 39, 62, 77 și 89 care sunt dedicați lui Iedutun, sau Ethan, familie de leviți care păzeau poarta templului (a cortului), 1 Cron. 16:42, și erau foarte muzicieni foarte talentați. Oricine, cu orice slujire în Biserică, poate să îl laude frumos și din toată inima pe Domnul.

Versetele 1 și 11-12, începutul și încheierea psalmului, spun un adevăr de seamă: doar de la Domnul vine ajutorul, El are toată puterea. Acest adevăr este atât de important, încât, David spune „o dată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit”. Aceasta este o bună temelie pentru o viață de încredere și ascultare de Dumnezeu.

Versetele 2 și 6 conțin refrenul psalmului: „Da, El este stâncă și ajutorul meu, turnul meu de scăpare; nicidecum nu mă voi clătina”.

Este un refren potrivit și pentru viața noastră. Centrul psalmului, 5-8, este o invitație la încredere în Domnul, și pentru persoane individuale și pentru popoare.

Porțiunile de mijloc, 3-4 și 9-10 sunt o meditație tristă asupra opoziției neloiale. Deși este rege, David se vede atacat de oameni care s-ar bucura să îl vadă prăbușindu-se, din înălțimea lui (4), cărora le place minciuna și blestemul (4), care se bazează pe asuprire și bogății obținute necinstit (9-10). Oricât de mare ți-ar fi influența, ca lider, nu are rost să te încrezi în oameni, ci încrederea să îți fie doar în Domnului, pentru că El este stânca și adăpostul nostru, turnul de scăpare, la El este toată puterea și, de asemenea, toată bunătatea și răsplătirea (12).

APLICAȚII:

De ce oare l-a lăsat Dumnezeu pe David să fie încercat cu înfrângerile edomiților, în timp ce se lupta cu sirienii? Cum se simte David? Cum descrie el această situație?

Ți s-a întâmplat ca în mijlocul unui succes, să ai parte de crize? Ce trebuie făcut în asemenea situații? David și-a pierdut cumpătul? Ce a făcut el și care a fost deznodământul?

Cine este stânca bună, dar prea înaltă, din psalmul 61? Cine ne poate susține în timpul crizelor?

Ce adevăruri mari pune David la baza vieții sale în psalmul 62? Cum ar trebui să ascultăm cuvintele Domnului, în Scriptură?

Care este refrenul psalmului 62 și de ce ține David atât de mult la această declarație?

Ce putem face în legătură cu opoziția neloială, cu oamenii care atacă fiind motivați de minciună, ipocrizie, dorință de putere?

Psalmi 63-65, Binecuvântarea prezenței Domnului

PSALMUL 63: PSALMUL ALIPIRII DE DUMNEZEU

La fel ca alți psalmi dinainte (psalm 57), și acesta este compus pe când David se ascundea în pustiul din Iuda. Aici, departe de Saul, David găsește liniștea rugăciunii. Pustiul nu este un loc creat de Dumnezeu ca o binecuvântare, dar el poate fi folosit de Dumnezeu spre binecuvântarea noastră. Pustiul este, de fapt, un loc al sărăciei, al lipsei, al încercării, al disciplinării. Când ne aflăm într-un pustiu fizic sau spiritual putem să înțelegem mai bine nevoia de viață, de prezență a Dumnezeu. De aceea, putem și noi găsi, alături de David, câteva din adevărurile spirituale pustiului, cum sunt următoarele:

Sufletul și trupul ne tânjește după Dumnezeu, el dă mântuire sufletului și înviere trupului.

Prezența Domnului și bunătatea lui sunt mai de preț decât viața – de aceea îl laudăm pe El și ne bucurăm de gloria Lui.

Prezența Domnului este ca o hrană bogată, iar veghea tristeții din timpul nopții ajunge ca o masă îmbelșugată.

Când Domnul este ajutorul nostru, ne bucurăm, chiar și în pustiu.

Când sufletul ne este alipit de Domnul, vedem sprijinul puterii lui, căci El judecă drept pe cei răi și mincinoși.

PSALMUL 64: PSALMUL SUPRAVIEȚUIRII SUB ASEDIUL RĂUTĂȚII

Psalmul 63 l-a recunoscut pe Domnul ca împărat al dreptății, care vine ajutorul credinciosului în puștiul încercărilor și îi pedepsește pe cei răi și mincinoși. Acum, psalmul 64 stăruie mai mult asupra acestei dreptăți împotriva vrăjmașilor. Nu se știe când l-a compus David, dar se referă la dușmanii săi care îl vorbesc de rău.

Cum acționează bârfa (3-6)?

Bârfa este gălăgioasă. Bârfa spune minciuni. Bârfa nu spune tot, implică și insinuează lucruri încă mult mai rele decât cele spuse. Bârfa taie ca o sabie, străpunge ca o săgeată. Bârfa acționează în ascuns. Bârfa arată că în suflet este o prăpastie adâncă a răutății, făcută ca alții să cadă în ea. Bârfa acționează planificat, nu spontan, ea are un plan rău și o țintă tricăloasă.

Cum acționează omul lui Dumnezeu (1-2, 7-10)?

David se temea de bârfă. El cere ocrotirea Domnului. El nu răspunde cu bârfă, la bârfă. El se roagă. Domnul are și El, ca răspuns, săgețile sale.

La fiecare săgeată de bârfa, Domnul are o săgeată de pedeapsă. Judecățile lui aduc dreptate și scăpare pentru cei credincioși și drepti.

PSALMUL 65: PSALMUL RODIRII ȘI AL EVANGHELIZĂRII LUMII

Într-un fel, psalmul 65 se aseamănă cu psalmul 19, dar este în ordine inversă. În psalmul 19, David se bucură de natură, apoi se roagă, aici David se roagă, apoi se bucură de felul în care Dumnezeu lucrează în natură. Totuși, ultima parte a psalmului 65 vorbește și despre felul în care Dumnezeu lucrează în viața omului și a popoarelor. Psalmul 65 chiar este un psalm care descrie adevăruri de bază ale mântuirii noastre.

Versul 1 sună în limba ebraică astfel „pentru tine, Doamne, în liniște, laudă!” Unii au tradus însă „te așteaptă lauda”, iar Cornilescu scrie „cu încredere, Dumnezeule, vei fi laudat!”. Uneori, lauda începe cu liniște, sau chiar rugăciunea în liniște este o laudă puternică, plină de încredere.

Nevoia noastră de salvare, de mântuire, este atât de acută, încât este o mare mângâiere să știm că Dumnezeu ascultă rugăciunile și ne iartă (2). Dumnezeu este cel ce ascultă rugăciunile și răspunde cu minuni (5). Acesta este motivul pentru care „toți oamenii vor veni la Dumnezeu” (v.2).

Fericirea celui iertat este că Dumnezeu îl alege și îl primește în prezența Sa (4). Aici poate fi vorba despre alegerea lui David, ca împărat, dar și de alegerea noastră ca să venim la credință. Aici sunt două adevăruri: Dumnezeu alege, și ne primește, când venim la El. Biblia spune că Hristos nu respinge pe nimeni din cei ce vin la El cu credință (Ioan 6:37).

El are putere să intervină în istorie și să liniștească zarva răzvrătită a popoarelor (7) și să aducă liniște și bucurie prin minunile sale. Evanghelia va ajunge în toată lumea – și în Est și în Vest (8).

Psalmul se încheie cu prezentarea rodirii în natură – dar o rodire asigurată de Dumnezeu (9-13). Lucrările câmpului și creșterea vitelor sunt aici o metaforă a lucrării mântuirii și a lucrării Domnului în istorie. Dumnezeu dă apă și cunoaștere și udă brazdele, apoi sfărâmă bulgării răzvrătiți, apoi dă iarăși apa lucrării Duhului, și binecuvintează restaurarea sufletului și creșterea omului nou. La timpul potrivit, anul este încununat cu belșug – Domnul secerișului aduce un seceriș îmbelșugat și bogăție de turme. Versetele 12-13 vorbesc despre un timp al binecuvântării peste întregul pământ, plin de bucurie și împlinire. Agricultură devine astfel o imagine puternică despre mântuirea oamenilor.

APLICAȚII:

Este sufletul tău alipit de Dumnezeu?

Încercările vieții, pustiul spiritual, te-au depărtat de Dumnezeu sau te-au apropiat de El? Cum explici lucrul acesta?

Care sunt primejdiile și distrugerile bârfei? Cum putem să îi facem față? Cum să ne ferim de bârfe?

Cum începe lauda adusă lui Dumnezeu?

De ce oamenii vor veni cu toții la Dumnezeu (psalm 65)?

Cum folosește David imaginea agriculturii ca să descrie lucrarea lui Dumnezeu în istorie și în sufletul nostru?

Psalmi 66-67, Așteptarea binecuvântării viitoare

Psalmii 66 și 67 sunt două rugăciuni ale laudei și încrederii în Domnul. Cel credincios privește la victoriile din trecut și la binecuvântările Domnului de altădată și știe că și în viitor va avea parte de ele. Psalmii sunt o punte din trecutul poporului lui Dumnezeu spre prezentul Bisericii și al vieții noastre.

Într-adevăr izbăvirile aduse de Domnul în trecut sunt uimitoare sunt chiar „înfricoșate” (3, 5). Psalmul 66:6 amintește de trecerea Mării Roșii (Exod 14:21). Versetele 9-12 se referă la robia din Egipt sau la alte robii ale lui Israel în timpul perioadei judecătorilor sau se pot aplica în mod profetic și mai târziu, pentru vremea robiei din Babilon. De asemenea, poate fi vorba și de încercările din viața personală a lui David și chiar de experiențele noastre cu Dumnezeu (13-20).

PSALMUL 66: IMPORTANȚA LAUDEI ȘI A CURĂȚIEI

Faceți o gălăgie voioasă pentru Domnul, este îndemnul de început al psalmului 66:1. În loc de zarva zgomotoasă a celor răzvrățiți, să se audă o gălăgie care îl laudă pe Dumnezeu. Aceasta este o bucurie sinceră, fără mari veleități artistice, bucuria de a trăi. Aici avem o teologie a închinării, o învățătură despre lauda Domnului. În Biserică este loc și de închinarea plină de artă a celor talentați, și de închinarea tăcută, meditativă, a înțelepților, dar și de zgomotele voioase ale tuturor. Toți sunt chemați să îi aducă laudă voioasă și sinceră lui Dumnezeu (1-2).

Oamenii vrăjmași ai lui Dumnezeu se prefac că îi dau laudă, ei îl lingușesc (3). Mărimea puterii lui Dumnezeu îi face să se închine – dar ei o fac de fațadă, de obligație și nu îl acceptă de bunăvoie ca Domn și Dumnezeu în adâncul inimii lor. Se înțelege astfel că judecata finală va cuprinde și oameni care s-au închinat doar superficial, alături de mulți credincioși adevărați, dar nu au aparținut într-adevăr lui Dumnezeu și nu au fost născuți din nou. Poate că de aceea ei se înfricoșează de lucrările lui Dumnezeu (3). De fapt, cei credincioși strigă de bucurie, doar cei răi se înfricoșează. Acolo unde este dragoste nu mai este frică, pentru că „dragostea desăvârșită izgonește frica” și „cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste” (1 Ioan 4:18).

În esență, însă tot pământul se va închina și îl va lauda pe Dumnezeu, Numele lui (4). Aici, cu siguranță este vorba despre evanghelizarea întregii lumi.

După ce vorbește despre experiența eliberării poporului din Egipt (5-8), psalmul adoptă un ton mai personal, despre experiențe mai apropiate. Dumnezeu ne păstrează sufletul prin încercări, dar le lasă ca să ne curățe ca argintul sau aurul curățat prin foc. Aici nu mai este vorba doar de Marea Roșie. Aici este vorba despre credința noastră curățată ca prin foc (1 Petru 1:6-7) sau despre încercarea credinței care

are ca rezultat binecuvântarea, răbdarea (Iacov 1:2-3, Maleahi 3:3). Uneori, Dumnezeu lasă greutăți peste noi ca să ne curățească, și forța laudei și a credințioșiei ne ajută să trecem prin ele fără pierderi.

De aceea, David promite să îl laude pe Domnul cu jertfe de mulțumire și cu juruințe împlinite (13-15), cu laudă și mărturie (16-17) și promite să își păstreze sufletul curat, fără cugetări ascunse și necredincioase (18-20). Condiția curăției sufletește interioare este foarte adevărată și astăzi.

PSALMUL 67: RUGĂCIUNEA URĂRILOR FRUMOASE ȘI A BINECUVÂNTĂRII

Nu poți pleca la drumul vieții, spre încercări și binecuvântări viitoare, fără o urare frumoasă, din inimă. Psalmul 67 este exact o asemenea urare frumoasă. Ea ne aduce aminte de binecuvântarea pentru copiii lui Israel, din Numeri 6:23-27, când spune „Dumnezeu să aibă milă de noi și să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi fața Lui” (67:1). Drumul înainte al credinciosului se bazează pe lumina prezenței Domnului (1), pe cunoașterea lui Dumnezeu și a căilor sale (2), pe mărturia laudei sfinte (3, 5), pe judecata, intervenția, și învățătura Domnului (4), pe binecuvântările pe care El le dă vieții noastre (roadele pământului, 6), pe însoțirea și puterea lui cunoscute până la marginile pământului (7, iarăși este vorba despre misiune și evanghelizare). Acest psalm se aseamănă, în același timp, și cu rugăciunea Tatăl nostru. Voia lui să se facă, pe pământ așa cum este în ceruri!

APLICAȚII:

Cum experimentezi lauda sinceră și cântarea spre gloria lui Dumnezeu, în viața ta?

Ai avut parte de încurajare în viața ta, privind la experiențele celor credincioși de altădată?

Ce metode de curățire sufletească poate folosi Dumnezeu în viața noastră și de ce? Ne păărăsește El vreodată? Care este scopul lui final?

Cât de important este să știm să binecuvântăm pe cei ce pleacă într-o experiență a vieții? Ce fel de rugăciuni sau binecuvântări folosești?

Psalm 68, Binecuvântarea victoriei evangheliei

Psalmul 68 este un psalm al victoriei evangheliei și al mântuirii. Cântarea lui David este plină de vești bune și de mărturii ale gloriei lui Dumnezeu. Este o adevărată sărbătoare a profeției despre Hristos, o masă bogată în adevăruri mărețe despre mântuirea noastră. El se folosește, în principal, de istorisirea victoriei lui Moise împotriva lui Og, regele Basanului (Numeri 21:31-35), dar privește și la victoriile lui David și, mai ales, la victoria finală a lui Dumnezeu, pentru Israel, pentru Mesia-Hristos, în viitor.

Mai întâi, psalmul începe cu o cântare despre alungarea vrăjmașilor lui Dumnezeu. Ei vor dispărea ca fumul dinaintea lui și se vor topi ca ceara, nu vor putea sta în picioare (1-2). Aceasta este soarta forțelor răutății.

Psalmul laudă apoi întoarcerea victorioasă a Domnului, a lui Hristos, și strigă, la fel ca Ioan Botezătorul (3-4): „faceți drum celui ce înaintează prin câmpii” (Matei 3:3, Marcu 1:3, Luca 3:4, Ioan 1:23, Isaia 40:3, 57:14).

Victoria evangheliei aduce și ajutor pentru cei nedreptățiți și uitați, pentru orfani și văduve. Dumnezeu este numit aici „tatăl orfanilor, apărătorul văduvelor”. Acest titlu este unul din cele mai frumoase titluri ale lui Dumnezeu și chemări date nouă ca să îl urmăm. Apoi, ni se spune că Dumnezeu dă o familie celor singuratici și părăsiți, și îi eliberează din robia și prizonieratul păcatului, dându-le un nume, un viitor și o împărăție (7). Numai cei răzvrățiți rămân singuri și fără casă ori loc al lor în univers: vor locui în locuri uscate, spun versetele 5-7. Aceasta este starea celor răzvrățiți față de Dumnezeu: totul în jur este pustiu, și nu au o familie la care să țină. Aici este inclusă și o mică descriere a mântuirii, precum și o scurtă prezentare a soartei celor răi.

Următoarea veste bună vine din trecut și ne aduce aminte de faptul că Dumnezeu reușește întotdeauna în planurile sale. El și-a scos poporul din Egipt, l-a format în pustie și i-a dat legile sale pe Sinai, ai poi a reușit să îi ducă în Canaan și să îi așeze acolo (8-9). O țară frumoasă pentru cei nenorociți (10). La fel va fi și cu mântuirea noastră: vom vedea cu ochii noștri cum Dumnezeu aduce victoria finală, cum timpul de pribegie de acum se va încheia, la venirea lui Hristos.

Evanghelia va fi vestită cu bucurie și de bărbați și de femei. Versetele 11-12 rostesc două extraordinare vești bune: femeile vestitoare de evanghelie sunt o oștire uriașă, și chiar cele ce stau acasă, pot face această vestire și pot participa la împărțirea prăzii. Aici se arată caracterul deplin al victoriei, ca în 1 Samuel 30:18-25, când David a impus o lege de felul acesta, așa încât și luptătorii și păzitorii taberei să aibă aceeași parte la victorie și pradă. Victoria va fi foarte bogată, și toți vor avea parte de ea, și cei din prima linie (lucrători, misionari,

păstori, evangheliști, etc), și cei din linia a doua. În același timp, victoria se poate obține peste tot. Și în lucrare directă, și acasă, și de bărbați și de femei, și prin evanghelizare publică și prin exemplu personal, acasă, în gospodărie, între vecini și vecine.

Psalmul 62:11 spunea „o dată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit...”, iar psalmul 68:11 spune „un cuvânt spune Domnul și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire...”. Psalmul se referă la o poruncă a lui Dumnezeu, la un strigăt de bătaie, sau la strigătul de victorie, dar concluzia poate fi mai complexă. Meditația și comunicarea cuvintelor lui Dumnezeu sunt două acțiuni foarte importante în viața Bisericii.

Versetele 12-23 descriu o mare victorie a lui Dumnezeu. Împărații fug încotro văd cu ochii, iar gospodinele frumoase, de acasă, iau parte și ele la împărțirea prăzii. (12). Lupta a fost câștigată de Domnul, iar prada și vestea bună o aud cei de acasă (porumbelul care vestește viața și pacea, ca la Noe, are aripile strălucitoare, acoperite de argint și aur, 13). Dumnezeu totputernic, El-Shaddai, este cel ce i-a împrăștiat pe împărații răutății – iar victoria era frumoasă ca o ninsoare în muntele Țalmon, aducând o vreme nouă și prosperă, nesecetoasă, peste țară. În versetele 15-16, munții Basanului (Hermonului) sunt comparați cu muntele Sionului, pe care stă construit Ierusalimul. Og, împăratul Basanului, fusese învins de israeliții conduși de Moise, la intrarea în Canaan, iar David le aduce aminte de această victorie, împreună cu destinul glorios al Ierusalimului – care pe atunci era doar o cetate ieusită (Numeri 21:31-35, Deut. 3:1-8, Oricât de mari și frumoase ar fi realizările altor popoare, și binecuvântarea dată lor de Dumnezeu, mântuirea și victoria obținută de Dumnezeu în Ierusalim, împotriva păcatului, prin Hristos, este mai frumoasă decât toate! Dumnezeu și-a ales un popor și are un plan victorios.

Versetele 17-19 vorbesc despre victoria lui Hristos și despre mântuirea noastră de păcate. Limbajul este acela al unui rege victorios. În mod special, versetul 68:18 este reluat literal în Efeseni 4:8-10, când este vorba despre crucea, învierea și înălțarea lui Hristos, care după ce i-a izbăvit pe oameni din robia păcatului, le-a dat daruri duhovnicești (calități și slujiri, chemări), pentru creșterea Bisericii. Astfel, cei răzvrățiți altădată, adică păgânii, sunt mântuiți și ajung și ei să locuiască în prezența Domnului (18). David are o putere spirituală incredibilă de a vedea, în viitor, mântuirea tuturor oamenilor, și a păgânilor și a evreilor, prin Hristos.

Versetul 19 este de o frumusețe rară, și spune un mare adevăr: „Binecuvântat să fie Domnul care zilnic ne poartă povara, Dumnezeu, Mântuirea noastră”. De aceea, David se oprește din nou din cântare și ne invită să medităm la acest adevăr. Dumnezeu spune în cartea

profetului Isaia, în Isaia 46:4, astfel: „pînă la bătrînețea voastră Eu voi fi Același, pînă la căruntețele voastre vă voi sprijini. V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mîntuiesc.” Dumnezeu este cel care ne poate izbăvi din moarte (20). Pedepsa pentru cei care totuși vor să trăiască în păcat apare, tot în limbaj poetic, în 21-23. Imaginile de aici, descriu zdrobirea vrăjmașilor Domnului și ne aduc aminte și de Geneza 4, și de Apocalipsa 19.

Victoria Domnului este descrisă în 24-32, printr-o intrare victorioasă în Ierusalim, în Templu. Se vede tot poporul adunat cu bucurie și condus de capeteniile poporului (25-27). Domnul va întări împărăția lui Hristos și domnia lui. Marii conducători ai lumii și popoarele lumii i se vor închina, din Egipt, din Etiopia, de peste tot (28-32). Vrăjmașii Domnului sunt descriși prin imaginea unor animale puternice și violente care pândesc (fiara din trestii, ceata taurilor, vițeei popoarelor), sunt iubitori de arginți și iubitori de război (30). De aceea, Hristos va fi numit „împărat al păcii”.

Încheierea psalmului ne cheamă la admirație și glorie pentru Dumnezeu (33-35). În mod deosebit, ni se descoperă planul lui Dumnezeu în 68:34, unde aflăm că măreția lui Dumnezeu se vede în două feluri: în gloria lui Israel (și în Biserică), jos pe pământ, și sus, în cerurile sfinte, unde locuiește plinătatea puterii lui.

APLICAȚII:

Cum își binecuvintează Biserica, Hristos, regele victorios, în Efeseni 4:8-10 și în Psalmul 68?

Ce regulă despre victoria deplină, primită de la Dumnezeu, a instituit David în 1 Samuel 30:18-25?

Cum se face că au și femeile parte importantă în vestirea victoriei evangheliei, a domniei lui Dumnezeu?

De ce spune psalmistul că Dumnezeu ne poartă zilnic povara?

Psalm 69, Binecuvântarea nădejzii și a dedicării sfinte

Este un psalm al crinilor (*shoshanim*), la fel ca psalmul 45. Acolo era un psalm al nunții, aici însă avem o rugăciune a încercării. Ambii psalmi sunt psalmi mesianici importanți. În ce privește contextul apropiat, de la bucuria victoriei evangheliei, din psalmul 68, cartea trece la tristețea morții, în psalmul 69. Multe din versetele acestui psalm sunt citate în Noul Testament în legătură cu moartea lui Hristos. Așadar, victoria evangheliei este posibilă numai pe temelia jertfei mântuitoare a lui Isus. Prima parte a psalmului 69 este plină de durere și întristare, în fața încercărilor (1-29), dar ultima parte este plină de laudă pentru mântuirea Domnului (30-36).

A. 69:1-29, RUGĂCIUNEA CELUI PRIGONIT

Un strigăt după salvare

Introducerea psalmului, 69:1-3, cuprinde marele strigăt de scăpare al lui David. Totul descrie cât de adânc era sentimentul sfârșitului: apele îi amenință viața, se afundă în noroi, cade în prăpastie, strigătul după ajutor îi usucă gâtul, iar ochii se topesc privind la Dumnezeu. Deși a fost un rege puternic, confruntarea cu vrășmașii a continuat tot timpul vieții lui David, în forme diverse, iar el a avut nevoie să strige la Dumnezeu. Cum ne simțim noi când trecem prin confruntări și când strigăm după ajutor? Asemenea experiențe ne fac să ne cunoaștem limitele.

Descrierea răutății vrășmașilor și a nevinovăției celui credincios

Descrierea vrășmașilor și a vinei este impresionantă (4). Ei sunt foarte mulți la număr și puternici, și sunt nedrepti. N-am dori să fim vreodată în situația lui David, și mărturia lui este foarte sinceră: „trebuie să dau înapoi ce n-am furat”. Este greu să fii acuzat pe nedrept. Ce arme ai să faci față unei asemenea situații?

Versetele 5-6 descriu îngrijorarea lui David și pocăința lui permanentă. Este adevărat că este acuzat pe nedrept, dar el își cunoaște și greșelile făcute cândva. El le numește „greșelile mele”, „nebunia mea”. Poate că și noi avem capitole mai puțin luminoase în viață. Pocăința lui David este totală. El este îngrijorat ca nu cumva, greșelile lui să îi facă pe cei credincioși să roșească de rușine! Sinceritatea lui și îngrijorarea aceasta ar trebui să fie prezente și în viața noastră.

Puterea de a trăi sfânt

Versetele 7-12 arată că batjocurile primite, nu le primește pentru o vină anume, ci pentru credința în Dumnezeu. El poartă ocară pentru

Dumnezeu, de aceea cei răi îi pun în cântece și îl batjocoresc. Ucenicii lui Isus își aduc aminte de psalmul 69:9 când Domnul Hristos curăță templul la începutul lucrării sale pământești: „căci râvna casei tale mă mănâncă” (Ioan 2:17). Isus dorea ca templul să fie o casă de rugăciune pentru toți, nu o casă de afaceri religioase și câștig (negustorie). David voia și el o închinare deplină și voioasă, sinceră, onestă, și mulți conducători naționaliști sau necredincioși nu îl luau în serios, ci îl ironizau. Chiar și soția sa, Mical, nu l-a privit cu ochi buni. Alții, poate, nu s-au bucurat când a dorit să aducă în Ierusalim chivotul Domnului care se afla în casa lui Abinadab, în cetatea Chiriat-Iearim (1Cronici 13, 15).

În 69:13-18, David își înalță, din nou, rugăciunea de scăpare înaintea lui Dumnezeu. În unele părți parcă ne aduce aminte de Iona (14-15). Să citim rugăciunea lui și să învățăm să chemăm pe Domnul.

Nedreptatea celor răi și pedeapsa ei viitoare

Răutatea și batjocura care îi sunt aduse îi mâhnesc foarte tare inima lui David (19-20). Versetul 21 ne fac să ne simțim la poalele crucii „ei îmi pun fiere în mâncare și, când îmi este sete, îmi dau să beau oțet”.

Vina prigonitorilor lui David este nedreptatea extremă (22-29). Ei „prigonesc pe cei loviți de Dumnezeu” (26) și de aceea, David se roagă ca numele lor să fie șterse din Cartea vieții (28). Hristos s-a rugat altceva, pe cruce, „Iartă-i, căci nu știu ce fac”. Oricum, înțelege un amănunt important: numele tuturor sunt scrise în cartea vieții, la început, dar numele celor necredincioși și răzvrățiți față de Dumnezeu, vor fi șterse. Dumnezeu pornește cu o șansă dată tuturor la viață, la pocăință.

B. 69:30-36, LAUDA ADUSĂ DOMNULUI

Sfârșitul psalmului (30-36), ne aduce aminte că Domnul ascultă rugăciunile săracilor și celor în nevoi (33), și se bucură de lauda și recunoștința noastră mai mult decât de jertfe (30-31). Domnul are în plan să restaureze Israelul și să își binecuvinteze poporul. Prin asemănare, Domnul are planuri bune cu toți cei mântuiți. El va extinde Împărăția sa pe întreg pământul, în întreg universul, și își va binecuvânta Biserica strânsă din toate popoarele. Două națiuni idolatre, foarte mândre cu zeitățile lor, sunt descrise că vin la Dumnezeu cu toată conducerea și cu toată dedicarea, Egiptul și Etiopia. Întoarcerea lui Hristos va fi o mare bucurie pentru întregul pământ, și vom avea surprize mari și frumoase, văzând că civilizațiile și popoare îl doresc pe Hristos și își găsesc împlinirea în El.

APLICAȚII:

Ce resurse ai la îndemână atunci când ești acuzat pe nedrept? Care este metoda cea mai bună ca să îți păstrezi echilibrul spiritual, să fii curajos și să dai o mărturie bună?

Cât de mare este zelul tău sau râvna ta pentru Împărăția lui Dumnezeu?

Ți s-a întâmplat să te simți înghițit de apele încercării? Ce-i de făcut? Cum îți revii?

Care sunt vinile celor nedrepti înaintea lui Dumnezeu, conform psalmului 69? Ați văzut și astăzi oameni purtându-se așa?

Ce spune psalmul despre pedeapsa viitoare a celor răzvrățiți?

Este interesat Dumnezeu de cariera ta, de mărturia de ansamblu a vieții tale?

Psalmul 70, Bindecuvântarea dependenței de Domnul

Psalmul 70 este un psalm al strigăturii de ajutor intens, la Dumnezeu. El se aseamănă foarte mult cu psalmul 40:13-17. Ceea ce uneori este doar o parte din rugăciunile noastre, poate deveni, oricând, subiectul central, tema unică a unei rugăciuni noi. Se vede, în același timp, că psalmii lui David au fost folosiți în diverse forme sau formate, în rugăciuni mai lungi sau mai scurte.

În mod deosebit, în psalmul 70, apare de două ori un strigăt intens după venirea cât mai grabnică a ajutorului lui Dumnezeu. Această repetare care arată bine nevoia lui David, dar și nevoia noastră după intervenția grabnică a lui Dumnezeu: grăbește, Dumnezeule (v.1), Doamne nu întârzia (v. 5)! Uneori, pur și simplu, nu mai rezistăm și avem nevoie de ajutorul Domnului. Cuvintele acestea arată sinceritatea lui David și nevoia lui. Deși Dumnezeu l-a ajutat întotdeauna și nu a întârziat vreodată, noi simțim foarte intens criza și încercările și îl rugăm pe Domnul să nu întârzie. Foarte interesant, în Apocalipsa 6:10 sufletele martirilor sunt amintite și ele cu o astfel de cerere, pentru că „strigau cu glas tare și ziceau: Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?”

Practic, vine un timp când nu te mai poți ruga Domnului decât cu cereri foarte precise. Adversarii care se bucură de înfrângerile noastre și strigă cu satisfacție „Aha! Aha!” vor fi lăsați de rușine. Cei ce caută să nimicească trebuie opriți. Aceasta este rugăciunea lui David. Oare va răspunde Dumnezeu? Lui David i se pare că Dumnezeu întârzie. Așteptarea răspunsului Domnului este adesea foarte dificilă.

În viața lui David, a existat mereu un răspuns pozitiv la această rugăciune. Prigonirea expresă poate avea și alte răspunsuri în viața noastră. Noi nu am primit o chemare să fim regi, ca David, ci o chemare să mărturisim numele lui Hristos. În ce ne privește, versetele 4-5 rămân foarte actuale și potrivite: „4. Toți cei ce Te caută să se înveselească și să se bucure în Tine! Cei ce iubesc mântuirea Ta să zică neîncetat: "Preamărit să fie Dumnezeu!"... 5. Eu sunt sărac și lipsit: grăbește să-mi ajuți, Dumnezeule. Tu ești ajutorul și izbăvitorul meu: Doamne, nu zăbovi!” Versetul 5 aduce cu el o comparație frumoasă între noi și Dumnezeu, „eu” și „tu”: Tu, Domnul, ești ajutorul și eliberatorul meu, eu, omul, sunt sărac și lipsit. Aceasta este o stare de dependență totală de prezența Domnului, care este baza vieții de rugăciune.

APLICAȚII:

De ce uneori ne rugăm ca Domnul să intervină mai grabnic, mai repede? De ce ne este greu să așteptăm intervenția Domnului?

Ce trebuie să facem dacă simțim sau credem că Domnul întârzie cu răspunsul la rugăciunile noastre?

Ce ne spune psalmul 70 despre faptul că trebuie să depindem de Domnul, să ne încredem în El? Cum ai putea să descrii o comparație între noi și Dumnezeu, conform psalmului 70?

Psalmul 71, Binecuvântarea perseverenței sfinte

Psalmul 71 este un psalm al perseverenței sfinte. Viața creștină nu are o pauză la bătrânețe, ci ea continuă, cu luptele ei și cu victoriile ei spirituale și la vârste înaintate.

La fel ca în psalmul 70, și în psalmul 71, David se roagă ca Domnul să nu întârzie în intervenția sa (71:12, „vino degrabă în ajutorul meu!”). În plus însă, psalmul 71 este un psalm al perseverenței, al continuității vieții de credință, o rugăciune a unui credincios în vârstă, care a avut și continuă să aibă nevoie de ajutorul Domnului și la bătrânețe, pentru că vârsta înaintată vine cu încercările și greutățile ei (5, 9, 17-19). Este rugăciunea regelui David la bătrânețe, și se potrivește foarte bine cu viața lui Ieremia, la bătrânețe (este posibil chiar să fi fost compus de Ieremia, care să fi luat unele cuvinte din psalmii lui David. Într-adevăr, versetele 1-3 amintesc de psalmul 31:1-3, iar 5-6, 17 de psalmul 22:10-11).

Psalmistul cere ocrotirea Domnului în 1-3. Chiar și la vârstă înaintată, Domnul este în continuare refugiul și scăparea noastră (1, 3), eliberatorul nostru (2), nădejdea noastră (1, 5, 14), cel care ne susține (6).

Toată viața noastră este în mâna lui, de la naștere la tinerețe, din tinerețe până la vârstă înaintată (4-6). Apostolul Pavel amintește de acest gând în Galateni 1:15, iar David meditează mai detaliat asupra acestei alegeri în Psalmul 139. Profetul Isaia redă cuvintele Domnului astfel, în Isaia 46:4, „pînă la bătrînețea voastră Eu voi fi Același, pînă la căruntețele voastre vă voi sprijini. V-am purtat, și tot vreau să vă mai port, să vă sprijinesc și să vă mîntuiesc”. Dumnezeu ne cunoaște de la naștere, este lângă noi în tinerețe, și știe și încercările bătrâneții, ca să ne țină sub paza sa, în continuare.

În versetele 9-13, cu deosebire, cel credincios și în vârstă se roagă să fie păzit de slăbiciunile și primejdiile vârstei înaintate. La vârsta aceasta puterile sunt mai puține, ne părăsesc (9). Vrajmașii se simt încurajați să își ducă pe mai departe atacurile, și mai aprig (10). Ei îi amenință viața celui credincios și se sfătuiesc între ei (10, 13). Ei cred că la bătrânețe, Dumnezeu nu își mai ajută credincioșii și nu mai este nimeni să îi scape (11). Există destule exemple în privința aceasta, chiar în Biblie: David, Ieremia, Daniel. Pentru unii, vârsta înaintată este un semnal pentru acuzații, atacuri, nedreptăți. Dumnezeu însă rămâne și atunci ajutorul nostru. Cuvintele lui Pavel cel în vârstă, din 2 Corinteni 4:16-5:8, sunt de un mare ajutor pentru noi, în asemenea situații.

Versetul 7 este mai greu de înțeles. Într-un fel, situația celui credincios este o minune, izbăvirea sa este, de asemenea, o mirare. Cine este cel ce i-a venit în ajutor? Domnul, și de aceea, îl vom lăuda în

fiecare zi. În alt fel, cel credincios este el însuși o minune, pentru că în el se văd și slăbiciunile omenești, și puterea Domnului. În noi sunt la lucru, ca într-un vas de lut, puterile mărețe ale lui Dumnezeu (2 Corinteni 4:7). Curaj, credincioșie, sfințenie, într-un om cu trup trecător.

Ca răspuns la izbăvire, credinciosul în vârstă, știe că el va continua să nădăjduiască în Domnul (14). El va aduce mărturie despre dreptatea și lucrările puternice ale Domnului (15-16).

Cine îl laudă pe Domnul la tinerețe (17), îl va lauda și la bătrânețe (18). De fapt, mărturia despre felul în care a lucrat Dumnezeu în viața noastră este o slujbă și o oportunitate specială a bătrâneții. Cei în vârstă pot să spună „neamului de acum”, noii generații, precum și generației care va veni, Cine este Domnul și cum a lucrat El (18-20). Astfel, toți vor ști că Dumnezeu ne trece prin necazuri, dar mâna lui puternică ne scoate din ele, ne dă iarăși viața (20). Care este mărturia noastră, dacă suntem în vârstă, față de cei tineri? Cum ascultăm, dacă suntem tineri, mărturia celor în vârstă și cum suntem încurajați de ei?

Psalmul se încheie cu o dedicare deplină pentru lauda Domnului (22-24). Cu bucurie, cu sunet de instrumente (alăută, harfă), cel credincios va lauda pe Domnul pentru că i-a izbăvit viața, sufletul (22-23). El știe că Dumnezeu, în dreptatea sa, îi va face de rușine pe vrăjmașii săi (24). De asemenea, el se roagă ceva neobișnuit, în versetul 21, iar Domnul este gata să asculte, dacă îi suntem credincioși: „Înalță-mi mărimea mea, întoarce-Te și mângâie-mă din nou!”. Este Dumnezeu interesat de cariera noastră, de mărturia de ansamblu a vieții noastre, de un ultim cuvânt cu tărie? Da, Domnul ne va da o mărime deosebită a mărturiei dacă îi suntem credincioși, și aici, și în veșnicii.

APLICAȚII:

Care sunt temerile tale legate de bătrânețe?

Ce putem învăța din încercările lui David, Ieremia și Daniel, pe care le-au avut la vârste înaintate (65-75 de ani)?

Care sunt oportunitățile specifice vieții creștine la vârstă înaintată, în relație cu generațiile mai tinere?

Suntem gata să ascultăm mărturiile celor în vârstă, sau le disprețuim?

Ce încurajări găsim în 2 Corinteni 4:7-5:8, cu privire la încercările vârstei înaintate?

Se încheie războaiele spirituale la bătrânețe? Dar șirul victoriilor se oprește? De ce da, de ce nu?

Psalmul 72, Bindecuvântările domniei alături de Împărat

Cu psalmul 72, și el un psalm mesianic, alături de psalmul 45, se încheie cartea a doua a psalmilor. El este un psalm de întronare, probabil folosit pentru prima dată, la așezarea pe tronul împărătesc a lui Solomon, în prezența lui David (în psalm este vorba și de împărat și de fiul împăratului, vezi 72:1). Aici se fac urări de victorie și domnie glorioasă împăratului lui Israel. Psalmul este compus de Solomon, cel mai probabil, și are trei părți mari: venirea domniei dreptății (1-7), măreția împărăției primite (8-16), și numele glorios al împăratului (17-19). El vorbește despre domnitorul lui Israel, dar se referă și la domnia lui Hristos, inclusiv la domnia creștinilor alături de Împăratul veșnic. Este chiar potrivit ca primele două cărți ale psalmilor, unde cei mai mulți sunt atribuiți lui David, să se încheie cu o anunțare fermă a Fiului lui David, împăratul lui Israel, Mesia.

Domnia lui e o domnie a dreptății, 1-7

Adevăratul împărat sau lider (ori pastor, orice alt conducător) judecă și face dreptate. Aceasta a fost și dorința lui Solomon. Adevărata religie nu este doar plină de vorbe, ci este și plină de onestitate, de dreptate. Dreptatea și bunătatea sunt caracteristicile domniei lui Dumnezeu. Într-o domnie dreaptă, cei neprihăniți (sau drepti) vor putea trăi fără teamă și vor înflori. Dreptatea unei astfel de domnii îl slăvește pe Dumnezeu și este la fel de binefăcătoare ca o ploaie pe pământul uscat. Nu este bine ca liderii să se intereseze doar de spiritualitate, de gloria și frumusețea întâlnirilor de închinare, în vreme ce sunt tolerate abuzurile, sau ei înșiși conduc prin abuzuri și nedreptate. Această observație este foarte valabilă și pentru felul în care soții își conduc familiile.

Împărăția lui este măreață, 8-16

Împărăția lui Solomon a atins cea mai mare întindere, în comparație cu toți împărații (8, 1 Regi 4:25). Totuși, nu a atins niciodată „marginile pământului”. Doar împărăția lui Hristos ajunge peste întregul pământ, în tot universul, de fapt (8, 11). Toți vrăjmașii îi vor fi supuși pe deplin și „vor linge țărâna” (în Orient, vasalii și supușii se închinau regilor sărutând țărâna dinaintea tronului; nu trebuie uitat că în Geneza și șarpele este blestemat să se târască pe pânțe și să mănânce țărână, Gen 3:14).

Pe deoparte, psalmul vorbește despre Solomon și despre împărații lui Israel, pe de alta, el vorbește despre Fiul lui David, Mesia, Hristos. Hristos este acel domnitor din familia lui David care va stăpâni peste

toți împărații lumii, care va face dreptate tuturor, sub care omenirea va înflori cu adevărat. Toți cei credincioși așteaptă cu bucurie venirea lui.

Numele lui este un Nume glorios, 17-19

De aceea, în 17-19, se arată că Numele acestui împărat va fi veșnic. Toți se vor binecuvânta unii pe alții cu Numele lui. Numele lui este slăvit, și tot pământul va fi plin de slava lui. Solomon vede în chip profetic cum împărăția veșnică și mântuirea veșnică aparțin lui Hristos. Ele sunt și binecuvântările domniei noastre, ca Biserică, alături de Hristos, în împărăția sa dreaptă și frumoasă. Învățăm de la Hristos să fim soți și soții așa cum îi place lui Dumnezeu în familiile noastre pe pământ (Efeseni 4), și învățăm de la Hristos că El ne așteaptă să domnim împreună cu El, pe tronul său, mântuiți prin jertfa lui.

APLICAȚII:

Ce calități (trăsături de caracter) trebuie să aibă creștinul, ca fiu al Împăratului ceresc?

Când va atinge Împărăția lui Dumnezeu granițe maxime și cine va fi atunci Regele?

De ce este nevoie de dreptate în conducerea popoarelor?

De ce oamenii se vor binecuvânta unii pe alții cu Numele regelui lui Israel?